SUZANNE DYE

Arșiță tropicală

ALCRIS

Capitolul 1

– Rom Volcano-ul dumneavoastră, domnule.

Devin Terril luă îndată băutura din fructe roșii, lăsând să alunece câteva bancnote mototolite pe tejgheaua de lemn lustruit a barului în aer liber al hotelului din Miami, spre tânărul barman ars de soare. Punând deoparte umbreluța roz ce fusese pusă cu eleganță în vârful paharului înalt, Devin apropie paiul de plastic de buze.

Luă o înghițitură mare din răcoritoarea băutură tropicală, în timp ce aruncă o privire cuprinzătoare de jur-împrejurul holului hotelului. După-amiaza târziu, soarele Floridei trimitea raze strălucitoare asupra zonei în care se afla piscina. O mulțime de oaspeți ai hotelului, de diferite vârste, stăteau afară tolăniți în șezlongurile lor cu dungi verzi și albe, în timp ce copiii se bălăceau în piscina de formă ovală.

Devin își aruncă privirea spre marginea piscinei, oprindu-și-o în final asupra unei femei sumar îmbrăcate. Zâmbi ușor, pătruns de viziunea feminină.

„Să lăsăm clipele plăcute să curgă“, gândi el, izvorând în el

o anticipare dorită. Aţâţat de patimă, Devin se gândi cât de mult avusese nevoie de această vacanţă neplanificată.

Călătoriile de afaceri în afara oraşului i-au lăsat prea puţin timp pentru odihnă şi relaxare de-a lungul ultimelor câteva luni. Şi mult prea puţin timp pentru relaţiile sociale. Nici măcar nu putea să-şi amintească ultima dată când ieşise cu o femeie. Oricând va fi fost aceasta, nu fusese ceva memorabil, realiză el cu tristeţe.

Întorcându-şi capul, Devin se uită cu ochii îngustaţi de razele de soare ale mijlocului de martie la femeia de lângă piscină. Era o femeie pe care un bărbat nu o putea uita cu uşurinţă.

Devin se apropie încet de marginea piscinei, croindu-şi drum printre şezlonguri. Era un şezlong liber câţiva paşi mai încolo şi puţin în spate faţă de locul în care se afla tulburătoarea femeiE. O masă cu umbrelă se afla în apropiere şi Devin puse băutura pe faţa albă de masă, apoi se aşeză în şezlongul cu dungi alb-verzui.

Femeia se întinse pe burtă, îşi înclină capul într-o parte, aşa că David putea să-i vadă numai partea din spate a corpului – părul ei bogat, blond, strălucind în soare. Păru că nu observă prezenţa noului ei vecin, aşa că David spera ca ea s-o facă.

Ridicând uşor din umeri, Devin luă din nou o înghiţitură mare din cocteilul dulce şi tare. Se întrebă dacă femeia plănuise să-şi continue excursia cu vreunul din multele vase de croazieră ale portului din Miami, aşa cum intenţiona să facă el. Când a verificat la hotel, o oră mai târziu, a fost informat că mulţi dintre oaspeţii de vineri noaptea ai hotelului erau clienţi obişnuiţi cu navele de croazieră, care se opreau pentru o seară petrecută cu în Miami înainte de a ieşi din port a doua zi dimineaţa. De fapt, hotelul oferea chiar şi o dimineaţă de sâmbătă complementară, oaspeţii putându-se plimba încolo şi-ncoace prin port, reducându-se astfel numărul celor care alegeau diferitele nave de croazieră.

Sorbindu-și gânditor băutura, Devin se trezi că speră s-o vadă din nou pe femeia aceea pe vas. Picioarele ei lungi și bronzate și părul bogat, strălucitor, îi reveniră în minte.

Cu picioarele lungi, blondă și sexy, ea era întruchiparea visurilor unui bărbat, își spuse din nou.

Atunci își aminti de Brittni Graham.

„La naiba! Unde o fi totuși femeia asta?“

A întrebat de Brittni la recepție, iar recepționerul i-a spus că sosise aici cu câteva ore mai devreme. Dar când Devin ciocăni la ușa camerei ei, nu primi nici un răspuns. Amintindu-și de licărirea ciudată din ochii celui de la recepție atunci când el se interesase de Brittni, se încruntă.

Dacă n-ar fi cunoscut-o mai bine pe Brittni, ar fi gândit că licărirea din ochii recepționerului era una – ei bine, pofticioasă!

Dar Devin o cunoștea pe Brittni.

Nu, sigur n-a fost o privire pofticioasă. Trebuie să fi fost o închipuire de-a lui, un produs al creierului său obosit, surmenat.

Ochii lui Devin se îndreptară din nou spre femeia de lângă piscină. O femeie care atrăgea priviri pline de dorință. O femeie pentru care un frate ar fi trebuit să-și facă griji.

Devin putea cu greu să creadă că vechiul său prieten, Bobby Graham, s-a agitat atât de mult când a aflat că sora sa mai mică, Brittni, și-a luat bilet pentru croazieră.

Inginer electronist la o firmă de consultanță din Charleston, Carolina de Sud, Devin tocmai se întorsese din ultima sa călătorie, o misiune de o lună în Charlotte, când Bobby, contabil la aceeași firmă, dăduse buzna în biroul lui, aducând cu el povestea îngrijorării sale cumplite. După cum spunea Bobby, sora lui se comporta ciudat de la divorțul surprinzător, cu un an în urmă. Reacția ei neașteptată de la aniversarea a treizeci de ani a fost picătura care a umplut paharul, insistase Bobby.

Îi descrisese comportamentul surorii sale. Mai întâi, Brittni și-a schimbat serviciul, părăsind confortul pe care i-l oferea postul de editor-șef la revista locală de alimentație, pentru un post de scriitor colaborator la o nouă publicație pentru femei cu o puternică tentă feministă. Apoi și-a schimbat coafura, hainele, chiar și mobila, îi spusese Bobby lui Devin, vădit afectat de toate schimbările bruște pe care le făcuse Brittni.

Și în final, s-a hotărât să meargă în croazieră, hotărâtă să cunoască un bărbat după ce a împlinit treizeci de ani.

„Să cucerească un bărbat?" se întrebă Devin cu îndoială. Brittni?

Nu era deloc tipul de femeie care să sucească mințile unui bărbat. Mintea lui refuza să-și închipuie o Brittni seducând pe cineva.

Desigur, el n-o văzuse pe Brittni, de când ea făcuse toate acele schimbări. Însă în toți acești ani, Devin o cunoscuse bine pe Brittni Graham.

Iar ultima dată când o văzuse pe Brittni, ea arăta la fel ca întotdeauna. Acest lucru s-a întâmplat cu numai câteva luni în urmă, la petrecerea de Anul Nou dată de Bobby.

Brittni a venit singură, ca de obicei, de când divorțase. După cum știa Bobby, ea nu mai cunoscuse pe nimeni de când se despărțise de soțul ei. Petrecerea lui a fost, de fapt, singura dată când Devin o văzuse pe Brittni de la divorțul acesteia. Niciodată nu fusese genul de om sociabil, întotdeauna avusese înclinații mai mult spre ocupații casnice, decât spre activități sociale.

La petrecere, Brittni era îmbrăcată cu un jerseu roșu cu verde, din acela care se purta de Crăciun, cu guler verde-închis pe dedesubt. Felul în care se îmbrăcase ascundea cu desăvârșire orice atribut al feminității sale, reușind doar să atragă atenția asupra palorii tenului ei.

Se încălțase cu tradiționalii ei pantofi cu tocuri late, părul

blond, încâlcit, era prins cu obișnuita panglică franțuzească. Devin nu putea să-și amintească ultima dată când o văzuse pe Brittni fără acea panglică.

Purta ochelari cu rame roșii, care o făceau să arate ca o fată inteligentă, intimidantă, și era numai un pic machiată. Poate o idee de ruj roz-pal. Ochii ei albaștri, măriți artificial de ochelari, arătau obosiți, fiind evident lipsiți de orice rimel sau fard.

Cu siguranță, gândi Devin, dacă cineva trebuia să facă o schimbare, aceasta trebuia să fie Brittni. Nu-și putea da seama de ce era așa de intrigat Bobby.

Devin își aminti vag că avusese o conversație cu Brittni la petrecere, dar nu putea în ruptul capului să-și amintească despre ce anume discutaseră.

Singurul lucru pe care și-l amintea sigur din noaptea aceea era că plecase devreme. Ieșise în tăcere, chiar înainte de miezul nopții. Devin o văzuse când ea traversa camera, croindu-și cu grijă drum până la ușa din față. Se gândise să se ducă după ea, întrebându-se dacă ceva nu a fost în regulă. Dar știa că nu va putea traversa camera în timp util, fără a da la o parte pe câțiva dintre chefliii cercheliți din calea sa, așa că renunță.

În definitiv, el și Brittni nu fuseseră niciodată foarte apropiați.

Ea era doar sora mai mică a celui mai bun prieten, o fată pe care o luau cu ei, când erau copii. Ei o considerau o prezență cam nesuferită, dar pricepută să pregătească sandvișurile calde în zilele de vară. Mama lui Bobby și Brittni murise când ei aveau zece, respectiv nouă ani și Brittni părea acum să îndeplinească rolul de mamă pentru fratele și tatăl ei.

Și aceasta făcuse ca Devin să se gândească întotdeauna la Brittni ca la o păsărică timidă, domestică și tăcută. O dată doar i-a văzut fruntea încruntată, cu ocazia petrecerii de la colegiu, chiar înainte de absolvirea lui și a lui Bobby. Acea petrecere a fost singura dată când își amintea de Brittni că-și ieșise din fire.

Devin nu realizase că ea venea spre el după ce îi dăduse un sărut suficient de fierbinte ca să-i ardă buzele lipite una de alta. Dar asta se întâmplase pentru că ea băuse prea mult în seara aceea. Devin nu se mai gândise la această scenă, dar uneori i se părea că din acea noapte ea începuse să se comporte diferit față de el. Mai distant.

Desigur, atât el cât și Bobby au absolvit colegiul, Brittni un an mai târziu. Apoi ea s-a măritat. Au plecat pe drumuri diferite. Se mai întâlneau din când în când acasă la Bobby.

În anii de după terminarea colegiului, de câte ori Devin o văzuse pe Brittni că încearcă să facă pe sirena seducătoare, Bobby intervenea, scoțând-o din încurcătură înainte de a fi prea târziu. Bobby fusese atât de îngrijorat de presupusa metamorfoză a surorii sale, încât a cumpărat în secret un bilet pentru croazieră când a descoperit că ea plănuise să plece pe mare în căutarea unui soț.

Bobby se temea de fapt că Brittni se va mărita cu cine știe ce străin pe care-l va întâlni pe vas, o posibilitate pe care Devin o considera irealizabilă. Se gândi că Brittni ar fi norocoasă dacă măcar ar avea curajul să intre în vorbă cu vreunul dintre bărbații de pe navă.

Dar ia stai, cine era Devin să-l contrazică pe Bobby care venise să-i ofere gratuit un bilet de croazieră? Dat fiind că în ultimul timp fusese atât de ocupat cu serviciul, acumulase destule zile de concediu nefolosite, așa că acum era gata să uzeze de o parte din ele. Oferta lui Bobby nu putea veni într-un moment mai bun.

Devin primise biletul gratuit din partea lui Bobby, cu o singură condiție însă: s-o supravegheze pe Brittni și să păstreze secretă misiunea sa. Brittni, îi explicase Bobby, s-ar înfuria dacă ar afla că fratele ei a pus pe cineva s-o urmărească.

Cel mai important era ca Devin să se asigure că Brittni nu se va căsători.

Mare lucru, gândi Bobby. Tot ceea ce avea de făcut era să o verifice pe Brittni din când în când; restul timpului ar fi avut parte de soare și mare, bucurându-se totodată de prezența femeilor de pe vas.

Nu-i o afacere prea rea, până la urmă.

Devin bău ce mai rămăsese din băutura tropicală și ceru chelnerului să-i mai aducă una, ridicând un deget și arătând spre paharul gol. Femeia care făcea plajă în apropiere se mișcă ușor, atrăgându-i din nou atenția.

Acum, își spuse el zâmbind ușor, dacă Brittni ar fi arătat ca ea, ar fi avut de ce să-și facă griji. Dacă Brittni ar fi avut asemenea păr învolburat care să i se reverse pe umeri ca niște văpăi de foc, ar fi existat motive de îngrijorare.

Părul acestei femei era făcut ca un bărbat să-și treacă degetele prin el, strălucind plin de vitalitate în lumina razelor de soare, sclipiri aurii străbătându-i buclele ce se rostogoleau pe umeri.

Cu părul atârnând până pe ciment, își expunea spatele bronzat, vădit chinuit de bretelele sutienului. Pielea ei netedă îl făcu să-și alunece ochii spre talia ei a cărei dimensiune, bănuia Devin, era cu puțin mai mare decât cea a brațului unui bărbat. Dulcea vale din partea inferioară a spatelui ducea spre curbura feselor abia acoperite de bikini al cărui design obraznic consta din două pete roz pe fond negru.

– Băutura dumneavoastră, domnule.

Devin își ridică privirea clipind. Trase aer în piept și căută prin buzunar bani pentru a plăti chelnerului băutura, adăugând și un bacșiș generos. Privirea sa insistentă se îndrepta cu regularitate spre femeia de lângă el, care continua să stea nemișcată.

Dedesubtul feselor frumos conturate, picioarele lungi, bronzate, erau suple, în armonie cu restul trupului. Devin simți o încordare când realiză că-și întinsese mâna spre ea, ca

și cum ar fi vrut ca degetele lui să atingă moliciunea dintre coapsele ei sau feminitatea gambelor arămii.

Închise strâns ochii și-și scutură capul. Nu știa nici măcar numele acestei femei, însă își închipuia deja că făcuse dragoste cu ea.

Hotărât lucru, mersese prea departe.

Deschise ochii străduindu-se să-și îndepărteze privirea de la femeia de lângă el, scrutând din nou marginea piscinei. Trebuia să-și reamintească faptul că nu era aici numai ca să se distreze. Avea o sarcină de îndeplinit.

Oricum, unde naiba era Brittni?

*
* *

Brittni se întoarse leneș, încântată de soarele care-i încălzea pielea. Mult mai bine decât patul cu ultraviolete, gândi ea, amintindu-și cu neplăcere de căldura sufocantă a aparatului de bronzat artificial, pe care o folosise atât de des în ultimele două luni.

Întinsă sub lampa cu ultraviolete toate acele ore, se simțea ca și cum ar fi fost arsă de vie. Apoi coaptă.

Dar orice pentru frumusețe, nu? Și trebuia să admită că meritase. Niciodată nu avusese o atât de mare încredere în sine ca acum.

Alan aproape că-i distrusese puțina încredere pe care o avusese când începuseră să fie împreună. Dar, își reaminti ea, totul se terminase acum. Nici măcar nu i-a păstrat numele după ce divorțaseră, preferând să-și reia numele de fată, într-o încercare disperată de a pretinde că acei îngrozitori trei ani n-ar fi existat niciodată.

Aproape râse cu voce tare, spunându-și că Alan, probabil, nici măcar nu ar recunoaște-o acum. Brittni depusese mult efort

să-și schimbe aspectul exterior, dorind ca și interiorul ființei sale să se schimbe împreună cu înfățișarea fizică. Și într-o anumită măsură, reușise.

După ce s-a înscris la o sală de fitness, asta ca un cadou pe care și-l făcuse de Anul Nou, pornise să-și schimbe viața, să-și controleze destinul. Începuse prin a părăsi brusc atmosfera încărcată de la „Bucătăria din Carolina", plecând la ultramoderna revistă de perspectivă „Sudul sofisticat". Înconjurată în totalitate de femei, Brittni găsise un mediu familiar pe care se îndoia că l-ar fi găsit vreodată la „Bucătăria din Carolina". În ciuda numelui ei, revista de gastronomie era condusă de bărbați și Brittni găsise că șansele ei de promovare sunt reduse la zero.

Însă schimbarea carierei a fost doar începutul. A urmat o schimbare a întregii garderobe. Brittni și-a ales noul stil direct din paginile revistei „Sudul sofisticat", schimbându-se din cap până-n picioare. Zilnic făcea gimnastică, descoperind o talie delicată și niște picioare lungi, zvelte, pe care niciodată nu se gândise că le posedă.

Ajungând la concluzia că pielea îi este prea albă, se hotărâse să urmeze un tratament cu ultraviolete, dând astfel o nuanță arămie pielii sale. Renunță și la ochelari, optând pentru lentile de contact. Luând lecții de machiaj de la specialiștii în cosmetică de la revistă, Brittni învățase să dea luminozitate ochilor săi, contur ferm obrajilor și plinătate buzelor.

I-a permis chiar coafezei să-i vopsească părul într-o combinație de șuvițe închise și deschise la culoare. Efectul a fost surprinzător de plăcut.

Uneori, mai târziu, nu putea să înțeleagă de ce nu făcuse aceste lucruri mai înainte. Însă, crescând sub mâna autoritară a tatălui ei, Brittni suferise de lipsa trucurilor feminine pe care o mamă trebuia s-o fi învățat. Ca fetiță și până târziu, la vârsta

adolescenței, fusese prea ocupată cu școala și cut treburile gospodărești, pentru a mai avea timp pentru machiaj și modă. Apoi la colegiu, studiile au avut prioritate.

Era puțin nedumerită că avusese atât de puține întâlniri amoroase. Experiența ei cu bărbații, chiar și în timpul colegiului, fusese aproape nulă. Desigur, își amintea mereu de acel incident cu cel mai bun prieten al fratelui ei, Devin, la banchetul organizat la terminarea colegiului.

Brittni făcu o grimasă. Nu, nu trebuia să-și mai amintească acea întâmplare acum, când încerca să învețe cum să-i seducă pe bărbați. Incidentul cu Devin a fost numai un exemplu rușinos despre cum putea să se facă de râs singură.

Oricum, terminase cu cei de teapa lui Alan.

Își ridică ochii, punându-și mâinile sub bărbie, și se uită lung spre piscină.

Rememorase toată viața ei anterioară, încercând să vindece trauma ultimelor luni petrecute cu Alan. Dar încheiase cu asta acum, își spuse ea din nou.

Și-ar fi dorit numai să nu-și fi irosit atât de mult din viață, stând cu Alan. Împlinise treizeci de ani cu numai o lună în urmă, și nu putea crede că la acea vârstă este singură, fără copii.

Brittni își dorea o familie, un soț, doi copii și un câine, asta visase de când era copil. Căldura unui cămin includea doi părinți care se iubesc.

Hotărât lucru, nu o căsnicie așa cum avusese ea cu Alan. Acum îi părea bine că Alan nu vrusese să aibă copii în timpul mariajului lor, deși acest lucru fusese un motiv de conflict între ei la un moment dat.

Brittni oftă, înlăturând gândurile negre inspirate de fostul ei soț. Era hotărâtă să se concentreze asupra viitorului.

Își trase bretelele costumului de baie, legându-le cu îndemânare la mijlocul spatelui. Se făcuse târziu, soarele

Floridei pierzându-și din putere. Plănuise să apeleze la room-service pentru cină și să se culce devreme.

Voia să fie odihnită și proaspătă la plecarea în croazieră a doua zi dimineața.

La gândul vacanței caraibiene care trebuia să înceapă în ziua următoare, buzele sale schițară un zâmbet.

Perspectiva era încântătoare – șapte zile pe mare, cu escale pe trei insule exotice. Va fi înconjurată de străini, mulți dintre ei bărbați, spera ea. Și nici unul dintre cei care o cunoscuseră vreodată pe vechea Brittni, timida și dificila femeie care fusese. Pe mare, spera să exerseze noua încredere care simțea că se instalase în ea.

Acasă se simțea încă incomod câteodată, când cineva care o știa de mult, o vedea. Întotdeauna respectiva persoană părea șocată, cu toate că încerca să ascundă acest lucru.

Mai ales fratele ei, Bobby, o tratase ca și cum ea ar fi înnebunit. O criză prematură, la mijlocul vieții, o numea el.

Era greu să afișeze o nouă imagine în fața oamenilor care o știau de-o viață, conchise ea.

Când descoperise, în timp ce făcea investigații pentru un articol pe care l-a scris pentru „Sudul sofisticat", intitulat „Asumați-vă răspunderea vieții amoroase", că se organizează acea excursie pe mare, se hotărâse să-și cumpere un bilet.

Croaziera spre Caraibe era cireașa de pe tort pentru a-i întregi metamorfoza.

Nimeni de pe vas nu va ști nimic despre fosta Brittni.

Ardea de nerăbdare.

*

* *

Devin deschise ochii, numai atunci realizând că atipise sub soarele torid. Se uită automat spre femeia care-l intrigase mai devreme.

Ea continua să stea lungită pe burtă, dar acum avea bărbia sprijinită în pumni, privind spre bazin. Observând că soarele coborâse la orizont, Devin îi făcu repede semn chelnerului. Dacă nu va acționa rapid, va pierde ocazia să-și cunoască prințesa.

Tânărul chelner veni în grabă și Devin îi ceru discret s-o servească pe femeia din șezlong cu un cocteil. Bălăceala și țipetele copiilor din piscină erau suficient de puternice pentru a acoperi scurta conversație.

În câteva minute chelnerul se întoarse, oferind băutura femeii. Devin privi, cu respirația tăiată.

Brittni se uită la chelner.

– Pentru mine? întrebă ea neîncrezătoare. Se ridică în șezut și acceptă băutura. Uitându-se în jurul piscinei, observă un bărbat blond, bronzat, privind-o. Zâmbi, clipind din ochi.

Clipitul ochilor, învățase ea din articolul „Asumați-vă răspunderea vieții amoroase", era cheia inițierii oricărei relații. Era ceva care o punea în încurcătură în trecut, mai ales când era vorba de bărbați pe care nu-i cunoștea. Să primească niște cadouri. Dar se hotărâse să facă față.

Se întreba dacă fermecătorul bărbat care se uita la ea din cealaltă parte a piscinei era cel care-i oferise băutura. Poate că toate eforturile ei aveau să fie răsplătite, gândi ea cu bucurie.

– Complimente de la domnul, spuse chelnerul arătând spre necunoscutul din spatele lui și îndreptându-se înapoi spre intrarea în bar.

Surprinsă, Brittni zâmbi, apoi sorbi o înghițitură din cocteilul rece. Intenționa să se apropie de bărbatul care-i oferise băutura și să-i mulțumească personal. Cu o mână ținând paharul, o ridică pe cealaltă, pentru a-și da pe spate, cu un calm studiat, pletele blonde.

Întorcându-se îl privi pe amabilul domn din față. Se uită direct în ochii lui verzi, ochii celui mai bun prieten al fratelui ei.

Scăpă paharul.

Bucățile de sticlă se împrăștiară în jurul ei, iar stropii roșii din cocteilul dulce o pătară pe picioare. Brittni își deschise gura, inima aproape că i se oprise.

– Devin? murmură ea.

– Brittni? Devin nu era sigur dacă a reușit sau nu să pronunțe numele ei, atât era de impresionat de vederea ei.

Nu era Brittni! Nu putea fi Brittni.

Brittni nu arăta așa. Această femeie era așa cum o descrisese Bobby. Dar Devin nu-l crezuse, nu-și putea imagina o schimbare atât de profundă.

Ochii ei, de albastrul electrizant al oceanului într-o zi senină, îl priveau, fără să clipească. Putu să observe că și ea era la fel de șocată ca și el.

Dar Devin nu putea decât s-o privească în ochii atât de albaștri. Brittni nu avusese asemenea ochi înainte. Sau poate că da?

Cum de putuse să fie atât de orb în toți acești ani? Această femeie era extraordinară.

Brittni se dădu brusc înapoi, ca și cum ar fi avut de gând să fugă. Scoase un strigăt ascuțit de durere, și Devin observă că ea păși pe cioburile de sticlă.

– Brittni!

Devin alergă spre ea, încălțat în pantofii de tenis, fără să țină seama de cioburile din jur. O luă în brațe și o strânse la piept. Simți parfumul ei cu miros dulceag de flori și apăsarea ușoară a sânilor ei rotunzi.

Un fior de emoție îi străbătu corpul. Aproape că o scăpă în șezlongul pe care-l ocupase.

– Auu! protestă ea.

– Îmi pare rău. Te simți bine?

– Da, grozav. Îmi place la nebunie să am cioburi în talpă. Se încruntă la el, apoi își coborî privirea spre piciorul cu pricina.

– Lasă-mă să te ajut, zise Devin, așezându-se în genunchi în fața ei și luându-i piciorul mic și delicat în mână.

Brittni se trase repede înapoi.

– Ce cauți tu aici, Devin? întrebă ea iritată, întorcându-și piciorul pentru a inspecta cioburile mici de sticlă înfipte în talpă.

Dorea să facă orice numai să nu se uite la Devin. Cum de putuse să aibă atâta ghinion încât să-l întâlnească pe cel mai bun prieten al fratelui său în Florida? Ca să nu mai amintească de faptul că trebuia să îndure reacția lui la schimbarea înfățișării sale?

Ridicând privirea, începu să se întrebe ce gândește el. El nu spusese nimic până acum, nici măcar nu răspunsese la întrebare.

– Devin? Ce faci tu la Miami?

Încă așezat în genunchi în fața ei, privind la frumusețea blondă, Devin își dădu capul într-o parte. Apoi zâmbi.

– Merg în croazieră cu tine, spuse el deodată. Nu ți-a spus Bobby?

El știa că Bobby nu făcuse asta, dar nu se putea abține.

– Ce? Vocea ei era ca un țipăt. Picioarele nu o mai țineau.

– Merg în croazieră cu tine, repetă el.

– De ce? întrebă ea cu greu.

El zâmbi din nou.

– Fratele tău a plănuit să te însoțesc, asta ca o surpriză pentru tine, zise Devin, amintindu-și că trebuia să-i ascundă adevăratul motiv pentru care Bobby îi cumpărase biletul pentru croazieră. Fiindcă el nu putea să vină, mi-a dat mie biletul. Știa că am nevoie de odihnă.

Brittni se holbă la el, uitând de piciorul care-i sângera.

– N-o să vii cu mine!

– Am bilet.

– Nu-mi pasă. Returnează-l. Nu vei veni cu mine. O să distrugi totul.

Ea stătea sprijinită în piciorul sănătos. Se îndreptă apoi șchiopătând spre holul hotelului, murmurând ceva în legătură cu fratele ei.

– Dă-mi voie să te ajut, zise Devin, prinzând-o ușor de braț în timp ce mergea spre interiorul hotelului.

– Nu. Nu mă atinge!

Ea începu să meargă mai repede, încercând să ignore privirile curioase ațintite spre ea.

Devin! Cum putuse Bobby să-i facă una ca asta?

Se hotărî să dea un telefon. Fratele ei va plăti cu capul pentru asta. Ar fi trebuit să știe că nu voia ca el, mai ales Devin, s-o însoțească.

O secundă mai târziu, puțin a lipsit să cadă, când a dat peste un scaun aflat în calea ei și s-a împiedicat.

Se simțea stânjenită că brațul puternic care o prinsese, salvând-o de la o și mai mare umilire, era al lui Devin. Legănând-o pe Brittny la pieptul său, acesta își coborî privirea spre ea, râzând și clipind des din ochii săi adânci, de smarald.

– Știi, spuse el în timp ce îi legăna trupul delicat, afirm cu toată convingerea că arăți extraordinar.

Ea îl lovi în piept. Puternic.

Capitolul 2

– Pune-mă jos!

– Nu, dădu Devin din cap, zâmbind.

Ea îl împinse. De fapt îl lovi cu putere. Unde oare își ascunsese toată viața acest temperament exploziv? se întrebă Devin. De bună seamă, în același loc în care își ascunsese minunăția acelor ochi care te scoteau din minți, acelor picioare lungi și sexy și acelui păr ce i se revărsa în valuri pe spate.

– Cred că ești prea marcată de accident în acest moment, zise Devin. Nu vreau să cazi în piscina de alături și să te îneci sau să pățești cine mai știe ce.

Zâmbi.

– Brittni își strânse buzele, cu o privire furioasă în ochii ei de safir.

– Sper că nu vrei să strigi după ajutorul oamenilor de pază, îl amenință ea.

Devin se uită în jur.

– Cred că ai atras destul atenția asupra noastră, nu ești de părere? îi sugeră el. Hai numai să urcăm la mine în cameră și să ne uităm la picior.

Brittni privi de jur-împrejurul piscinei, observând numeroasele perechi de ochi ațintite asupra lor, grație scenei pe care o făcuseră puțin mai înainte. O roșeață puternică îi coloră gâtul și obrajii.

– Hai să ieșim de aici. Te rog, șopti ea.

Aceasta era Brittni pe care o știa, gândi Devin. Era stânjenită de atenția îndreptată asupra ei.

Devin se simți deodată vinovat de felul în care se comportase. Dar nu știa cum altfel să reacționeze cu ea. Această Brittni era, aparent, atât de departe de Brittni pe care o știuse el toată viața, încât nu știa nici măcar cum să vorbească cu ea. Senzații noi, neobișnuite, de dorință, înlocuiau vechile sentimente detașate, frățești față de Brittni.

– Vino, spuse el ferm, apropiind-o de piept. Felul în care ea păru să-și ascundă fața în cămașa lui îl mișcă și fu ispitit s-o sărute pe creștet.

Nu era sigur dacă dorea s-o sărute ca un frate sau ca un iubit.

Așa că renunță.

Brittni se calmă vizibil de îndată ce se strecurară prin ușa dublă care dădea în holul hotelului. Nu mai erau ațintiți asupra lor ochii privitorilor din zona piscinei. Devin apăsă pe butonul liftului.

Brittni încercă să scape din nou de strânsoarea lui și de data asta el se hotărî să-i dea drumul.

– Mulțumesc, zise ea, fără să-l privească în ochi. Cu toate că nu-și mai simțea obrajii arzând, se simțea teribil de stânjenită.

Se făcuse de râs în fața lui Devin. Din nou. Dar nu se putea comporta normal în fața acestui bărbat. Și asta de atunci – din acea oribilă noapte – la petrecerea de la colegiu. Chiar de atunci, întotdeauna i se înmuiau picioarele când Devin era prin preajmă.

Și iată-l din nou. Tocmai când se schimbase și devenise femeia sofisticată care voia să fie, trebuia să apară el. Și ea devenise dintr-o dată din nou nesigură, timida adolescentă.

Ușa liftului se deschise. Nu mai era nimeni care să vrea să meargă cu liftul, așa că intrară singuri în el. Devin intrase primul și se întoarse, uitându-se la Brittni. Își impusese să stea și să n-o ajute. Părea a fi o chestiune de onoare pentru ea să meargă singură, așa că el o aștepta în tăcere, cu mușchii tensionați, gata s-o susțină în caz că ea s-ar fi împiedicat din nou.

– Stau la cinci, se trezi Brittni spunând. Nu știa de ce spusese asta, nu contează. Oricum, apăsase pe butonul pentru etajul cinci, așa că nu era nevoie să-i fi spus.

– Și eu. Stau în camera situată alături de a ta.

Asta îi atrase atenția.

– Ce? se încruntă ea. Nu este doar o coincidență, presupun.

– Nu, răspunse el cu sinceritate.

Liftul începu să urce, zdruncinându-se la plecare. Brittni se balansă, cu piciorul bolnav ușor ridicat, sprijinindu-se pe piciorul sănătos.

Devin o prinse cu mâinile de talie.

El era, realiză Brittni în acel moment, la fel de chipeș ca întotdeauna. Devin Terril era genul de bărbat pentru care femeile s-ar bate, genul de bărbat de care Brittni nu avea curajul să se apropie.

Cu excepția petrecerii de la colegiu, când ea băuse prea mult.

Părul lui închis la culoare, ondulat, cădea în jos pe ceafă, în dezordine. Gura lui avea buze pline, iar ochii erau adânci și verzi. Era suficient de înalt ca să se uite de sus la ea când era în picioarele goale, ca acum, dar nu atât de înalt încât, dacă ea ar avea tocuri, să nu-i poată ajunge la gură ca să-și lipească buzele de buzele...

„Sunt în regulă“, își spuse ea uitându-se la afișajul de pe lift, care arăta pe la ce etaje treceau. Acum arăta că trecuseră de etajul trei.

Era iritată. Foarte iritată, observă Devin, în timp ce o privea din profil în lumina slabă din lift.

Își aminti ce spusese ea lângă piscină, că prezența lui va distruge totul.

Să distrugă ce? se întrebă.

Liftul scoase un sunet ușor când ușa se deschise la etajul cinci. Brittni ieși șchiopătând ușor, dar nu se împotrivi când Devin o luă de braț, conducând-o de-a lungul holului bine luminat. Simți că ea se lipește de el, dar se gândi că piciorul trebuie s-o fi durut destul de tare ca să accepte atât de supusă compania lui.

Ajunseră mai întâi la camera lui. Devin se opri în fața ușii.

– Mă lași să mă uit la piciorul tău? întrebă el politicos. Mă simt responsabil de incidentul care a avut loc. Te rog, lasă-mă să te ajut.

Brittni ezită.

– Ei bine, mi-ar fi greu să văd singură cioburile mici de sticlă, presupun, zise ea. Gândul de a-l avea pe Devin la picioarele sale era ispititor, cu atât mai mult cu cât ar prefera să scape de cioburile de sticlă și de țopăială într-un picior mâine dimineață pe vas.

Așa că, permițându-i lui Devin să-i cerceteze piciorul, prindea doi iepuri dintr-o lovitură. Cel puțin așa spera.

– O.K., spuse el băgând cheia în încuietoarea ușii și deschizând-o. Apoi se întoarse și, trecându-și brațele în jurul ei, o ajută să intre.

*

* *

Devin ridică piciorul Brittniei în lumina soarelui la apus, care răzbătea prin jaluzelele cu motive florale, uitându-se cu atenție.

Brittni se gândea, în timp ce-l privea pe Devin cum îi examinează piciorul. Iat-o în însorita, romantica Floridă, singură într-o cameră scumpă de hotel cu un bărbat chipeș, neînsurat – care stătea la picioarele ei.

Da, cu siguranță că-și îmbunătățise metodele de seducție.

Desigur, își aminti Brittni, nu era interesată în a-l cuceri pe Devin. Dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru faptul că el era bine cunoscut ca un celibatar convins. Iar celibatarii convinși nu erau, cu siguranță, ceea ce căuta Brittni în aceste zile.

Oricum, se simțea cam încurcată că fusese pusă într-o astfel de situație cu cel mai bun prieten al fratelui ei, cu un bărbat de care, ei bine, se simțea atrasă.

Cum Devin continua să-i țină în mână piciorul rănit, Brittni încercă să-și găsească o preocupare uitându-se la unghiile proaspăt lăcuite de la picioare, la ovalurile lor îngrijite, date cu un lac roz-pal, dar găsi puțină consolare în asta. Mai ales că nu acea parte a piciorului o examina Devin.

Devin își trecu cu delicatețe degetele de-a lungul tălpii piciorului, observând iritațiile roșii provocate de sticlă, în timp ce cu gândul se ducea mai sus, spre talie. Știa bine că prelungita sa examinare devenise ceva mai mult decât o încercare de a trage de timp.

Brittni Graham devenise una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse vreodată.

Brittni, sora celui mai bun prieten. Fata pe care cu greu o observa înainte.

Transformarea ei atât de spectaculoasă îl copleșea. Nu se așteptase la asta când se declarase de acord să-i ia locul lui Bobby și s-o supravegheze pe Brittni în croazieră.

Se gândise că va fi simplu, nu cine știe ce mare lucru.

Brittni pe care o știa el n-ar fi avut nevoie de prea multă supraveghere. Dar această Brittni...

Ochii lui Devin admirară pielea ei netedă și arămie, începând cu glezna subțire și continuând cu curbele line ale gambei, genunchiului și coapsei.

Își aruncă repede ochii spre micul „V" dintre șolduri, incomodat de senzația pe care o simțea, ridicându-și apoi privirile spre abdomen, spre sânii rotunzi și spre linia delicată a gâtului ei. Se opri în final asupra ochilor albaștri ca oceanul, neștiind ce să citească în spatele expresiei de pe chipul ei.

Nesiguranță? Timiditate? Plictiseală?

Devin nu era deloc sigur că poate s-o descifreze. Nu era sigur nici măcar dacă știa cine era. Era o străină. O străină exotică.

– Sper că nu este un semn prevestitor pentru restul călătoriei mele, spuse Brittni în tăcerea care să lăsase în camera hotelului. Apoi scoase un oftat lung.

– Ce vrei să spui? întrebă Devin, încruntându-se. Prevestitor de ce? Îi lăsă piciorul jos, uitându-se la ea întrebător.

Brittni regretă imediat ce spusese. Nu voia cu nici un chip să-i explice lui Devin ce vrusese de fapt să spună – o prevestire a felului în care va decurge excursia în ceea ce privește o relație amoroasă. Să aibă bărbați liberi la picioarele ei, aceasta era condiția pentru ca excursia să fie reușită. Voia bărbați la picioarele ei, da, dar nu pentru a căuta cioburile de sticlă. Voia să aibă norocul să întâlnească bărbați romantici. Era poate o fantezie, dar spera să găsească un bărbat special până la sfârșitul călătoriei. Cineva cu care să continue să se vadă sau să corespondeze după ce croaziera se va sfârși. Cineva care să fie interesat de o relație amoroasă serioasă.

Desigur, știa că va fi puțin probabil să întâlnească un alt bărbat din Charleston, dar era hotărâtă să se mute dacă relația

ar fi dus la căsătorie. Munca la „Sudul sofisticat“ i-ar permite să trăiască în alt oraș sau stat și să contribuie să lucreze la această revistă.

Ceasul ei biologic ticăia. Voia romantism. Voia dragoste. Voia copii.

Nu avea timp de pierdut. Și Devin nu-i va sta în cale!

– Sper doar să nu fie vreo prevestire a vreunui accident stupid, asta-i tot, explică Brittni, dând din umeri și sperând că Devin va accepta răspunsul ei fără alte întrebări.

El se uită la ea însă Brittni îi evită privirea.

– Cred că am văzut o trusă de prim-ajutor în baie, îl auzi ea pe Devin spunând. Mă duc să văd dacă găsesc un bandaj.

Dispăru pentru un minut în baie, întorcându-se cu o cutie mică și albă. Căută în ea și scoase un bandaj adeziv lat.

– Ăsta trebuie să fie bun, spuse el, ridicându-i din nou piciorul.

Atingerea lui pe piciorul ei era delicată. Observă felul în care degetele lui zăboveau pe pielea ei catifelată în timp ce netezea cu grijă bandajul pe locul tăieturii. Își ridică privirea spre ea, surprinzând-o deodată cu o uitătură iscoditoare.

– Cum te simți? întrebă el.

Brittni înghiți în sec.

– În regulă, cred, reuși ea să spună, mustrându-se pentru vocea atât de sugrumată.

– De ce nu pui piciorul jos, să vezi dacă te mai jenează? sugeră Devin. Cred că am scos toate cioburile.

Brittni se ridică ascultătoare și se sprijini cu prudență pe ambele picioare. Piciorul rănit o mai durea încă, dar nu mai simțea înțepături care să-i indice că ar mai fi rămas cioburi.

– E în regulă. Mulțumesc.

Întoarse capul într-o parte, stânjenită, neștiind ce să mai zică. Furia ei de mai înainte dispăruse. Continua s-o preocupe Bobby. Nu știa încă ce va face dacă Devin o va însoți în

croazieră. Dar nu se simțea capabilă să se concentreze asupra acestor lucruri în camera de hotel a lui Devin.

Întreaga situație era atât de dificilă. Și pentru doi oameni care se cunoșteau de o viață, se simțea de parcă ar fi fost doi străini. Străini care nu știau cum să se comporte unul cu altul.

– Trebuie să discutăm, spuse el blând.

Brittni își ridică fruntea.

– Nu avem nimic de discutat. Intenționez să-l sun pe Bobby și să lămuresc lucrurile.

Încercă să se îndrepte spre ușă, dar Devin o opri, atingând-o din nou irezistibil.

Tremurul nervos care-l cuprinse îl surprinse pe Devin. El niciodată nu se simțea stânjenit în prezența unei femei. Întâlnirile cu femei pe care le cunoscuse fuseseră întotdeauna reușite.

Ce era cu Brittni de-l făcea să se simtă atât de ciudat? Niciodată nu se simțise astfel în preajma ei mai înainte.

– Nu vrei să iei cina cu mine? o invită el.

Brittni se uită în ochii lui, cântărind propunerea. Nu avea nici un motiv să accepte, gândi ea. Nici un motiv să-i ofere lui Devin atât de mult din timpul ei.

O asemenea nesiguranță i se ivi pe chip. Era ceva diferit în ochii lui Devin, ceva ce nu mai văzuse până acum.

Vulnerabilitate.

Își mușcă buza de jos.

– Stabilisem să chem room-service-ul, protestă ea, vocea ei sunând atât de slab, chiar și pentru propriile urechi.

– În magnificul Miami? Room-service? Devin scoase un sunet de uimire cu buzele, dând din cap. Punând mâna pe brațul ei cu o mișcare care semăna cu o mângâiere, adăugă: Ar fi o rușine să-ți irosești această splendidă seară în Florida cu room-service-ul. Un zâmbet i se ivi pe buze.

– Cred că ai dreptate, spuse ea. Bine. Vom lua masa împreună.

Schiță un zâmbet strâmb.

– Vei plăti, desigur.

– S-a făcut, zise Devin, întorcându-i zâmbetul, ochii lui lucind.

– Oricum, vei avea nevoie de o masă bună înainte de a pleca din nou acasă, aruncă ea cuvintele peste umăr, în timp ce se îndrepta spre ușă. În timp ce înainta, călcând pe mocheta roșie a hotelului, auzi vocea lui Devin, venind din camera lui:

– Nu plec acasă, Brittni.

*
* *

Arcuindu-și gâtul, Brittni își ridică fața spre jetul puternic, fierbinte al dușului. Simțea cum încordarea gâtului și a umerilor dispare.

Cine credea Bobby că este, ca să cumpere în secret un bilet pentru croaziera în care mergea ea? Și apoi să-l trimită pe Devin în locul lui – asta era de neiertat. Bobby cu siguranță că se simțea bine tratând-o ca pe un copil neajutorat având nevoie de protecția fratelui lui.

Ea bănuia că pentru a o proteja se băgase Bobby în vacanța ei. Fusese îngrijorat ca o cloșcă cu pui de la divorțul ei, spunându-i că toate schimbările pe care le făcuse în viața ei se întâmplau prea repede, de aceea devenise ea imprevizibilă și nechibzuită.

Frustrarea puse din nou stăpânire pe sufletul ei, acolo unde jetul dușului nu putea s-o aline. Stătea, scăldată în șiroaie de apă, amintindu-și ce-i spusese fratele ei când îi telefonase după ce ajunsese în camera ei.

„Sunt îngrijorat pentru tine, Brittni", îi spusese Bobby. „Nu mai ești tu în ultimul timp. Sper că n-ai de gând să faci ceva necugetat".

Brittni nu l-a mai pisat să-l întrebe exact de ce anume se temea că va face ea. Știa deja, după discuția fără menajamente pe care o avusese cu Bobby înainte de a pleca în croazieră; el se temea că va întâlni pe cineva cu care se va căsători înainte de a se întoarce în Charleston.

Asta, desigur, era ridicol. Brittni dorea numai să întâlnească un bărbat care să fie interesat de o relație serioasă. Nu avea nici o intenție să se căsătorească în decurs de o săptămână.

Însă nu reușea să-l convingă pe Bobby de asta. El era atât de marcat de schimbările pe care le făcuse în viața ei, încât părea incapabil să ia în considerare asigurarea ei că nu va face nimic nesăbuit.

„Ți-am spus de atâtea ori că n-am de gând să mă mărit în excursia asta", insistase Brittni, încercând din nou să-l convingă pe fratele ei. „Nu ai nici un drept să te amesteci în viața mea, vrând să vii în această croazieră cu mine, și nici să-l trimiți pe Devin în locul tău. Asta este o încălcare a intimității vieții mele private!"

„Îmi pare rău că n-am putut veni eu însumi", zisese Bobby, aparent netulburat de izbucnirea ei. „Dar am fost prins într-o misiune de ultim moment. Mă gândeam ce-o să ne distrăm împreună, doar eu și cu tine. Speram să-ți fac o surpriză."

„Mi-ai făcut destule surprize", murmurase Brittni în receptor, dezamăgită de faptul că se simțea vinovată. Fiind atât de ocupați de cariera lor, ea și Bobby nu mai petrecuseră mult timp împreună, așa cum o făceau odată. „Mi-ar face plăcere să mergem într-o excursie împreună, Bobby", zisese ea, vocea ei sunând puțin fals. „Dar vreau ca în asta să merg singură. Vreau să întâlnesc oameni noi. Știi asta". Întrebase deodată, suspicioasă: „L-ai trimis pe Devin să mă spioneze".

„Acum hai să vorbim prostii", replicase Bobby repede. Prea repede, gândise Brittni.

„Păi nu știu ce să mai cred!“ ripostase ea, o undă de insinuare răzbătând în tonul ei. Știa că Bobby n-o putea ajuta făcându-și griji pentru ea, dar încercând să se amestece în viața ei, mersese prea departe. Mai ales că-l alesese pe Devin să-l ajute în această chestiune. Brittny nu va permite nimănui să se ameste în viața ei. Și-a jurat asta în ziua în care fusese pronunțat divorțul. „În definitiv, ai cumpărat acest bilet fără să mă întrebi, Bobby. Vreau să-l suni pe Devin și să-i spui să plece acasă. Nu vreau să meargă în croazieră cu mine.“

„De ce?“

Brittni inspirase încet.

„Sună-l, Bobby.“

„Ascultă, Brittni. Partea proastă este că biletul a fost plătit și nu mai poate fi returnat. Eu nu pot să vin și nu văd nici un motiv să-mi irosesc banii. Devin poate să meargă.“

Apoi, înainte ca Brittni să mai poată spune ceva, pretinsese că sună cineva la ușă și închisese telefonul. Se gândise să-l sune din nou, dar n-o făcuse. Era clar că Bobby nu voia s-o ajute.

Rămânea cu Devin – și cu suspiciunile ei privind motivul real pentru care Bobby îi dăduse acestuia biletul.

Închise robinetul de la duș. Se șterse bine, apoi își înfășură capul într-un prosop. Aruncă o privire în oglinda mare care se întindea pe un perete întreg din baie.

Nu trecuse mult timp de când dăduse o nouă înfățișare exteriorului ei. Și-l aminti pe Alan ciupind-o de talie.

„Ciupesc slăninuță“ obișnuia el să spună. Acesta era felul lui de a o necăji. Dar cuvintele acestea o dureau.

Și poate, dacă el n-ar fi făcut atâtea comentarii, ea și-ar fi făcut mai repede un abonament la sala de gimnastică. Dar refuzul ei de a merge la sală îl deranja pe Alan. Privind înapoi, își dădu seama că nu vrusese cu adevărat ca Alan s-o dorească.

Ei doi au fost fericiți la început. Sau cel puțin așa a crezut Brittni că erau. El părea s-o iubească. Dar nu trecuse mult

după căsătorie înainte ca ei să-i fie clar că ceea ce o deranja cel mai tare era ideea lui despre cum trebuie să fie un soț. El începuse să facă glume cu referire la înfățișarea ei și la alte mici aspecte ale ei pe care el le considera defecte.

La început, Brittni încercase să se obișnuiască cu nemulțumirile lui. Își cumpărase haine pe care el i le alesese – care erau chiar mai conservatoare în stil decât cele pe care ea le purta mereu, și începuse să-și petreacă timpul liber încercând să-și perfecționeze calitățile casnice pentru care avusese constant reclamații. Să învețe cum să pregătească un dineu perfect pentru clienții lui Alan era primul din lista talentelor pe care trebuia să le cizeleze.

Credea că dacă va prepara mese gustoase, va păstra casa curată și va zâmbi ca și cum era fericită, va fi totul perfect. Dar n-a fost așa. Alan voia din ce în ce mai mult și ceva în subconștientul ei îi spunea că, chiar dacă i-ar fi făcut totul pe plac, n-ar fi fost suficient.

Până la urmă, realizase că insistența lui ca ea să se îmbrace atât de conservator ascundea propria lui nesiguranță, la fel și obsesia dineelor perfecte.

Ultima găselniță a fost cea legată de serviciul ei. Descoperise că el i-a distrus intenționat șansa de a găsi un serviciu la care ar fi putut face o frumoasă carieră și care i-ar fi oferit și un salariu mai bun. Nemulțumită de „Bucătăria din Carolina“, candidase pentru un post de redactor la ziarul orașului. După două interviuri era sigură că va primi postul. Apoi, Alan i-a spus că cei de la ziar i-au anulat interviul final, după care au angajat pe altcineva. Abia câteva luni mai târziu a aflat adevărul – că Alan dăduse telefon pentru a anula interviul.

De la divorțul lor, ea și-a refăcut viața, explorând fiecare fațetă a ființei sale care fusese reprimată sub dominația lui Alan. În cele din urmă învățase – fiind crescută de un tată

văduv și sever și măritată cu un om care încerca să-și scoată în evidență propria lui valoare, umbrind-o pe ea – că punând propria fericire mai presus de toate, va avea de câștigat.

Și ăsta, gândi ea în timp ce se privea în oglindă din baie, era cel mai încântător aspect al noului său eu. Făcuse asta pentru propria ei fericire, și nu a altcuiva.

În cursul ultimelor luni, Brittni devenise adepta, pentru prima dată în viața ei, a satisfacerii în primul rând a propriilor sale nevoi. Sentimentul era fantastic.

Dar chiar și așa, rămânea un gol. Un gol pe care numai dragostea unui bărbat și propriii ei copii îl puteau umple.

Și avea de gând să-l umple. Cu sau fără Devin Terril.

Brittni își dădu jos din cap prosopul, eliberându-și astfel părul încâlcit. Își aminti ce-i spusese Bobby despre faptul că nu putea să returneze biletul pentru excursie. Ea știa de altfel, fără să fi verificat, că nu putea să returneze propriul bilet. Agentul de voiaj fusese foarte clar când Brittni își reținuse biletul.

Așa că nu avea ce face. Putea, fie să continue excursia, știindu-l pe Devin pe vas, fie să renunțe la toate planurile ei și să se întoarcă acasă. Altceva ar fi fost dacă ar fi putut să renunțe la această excursie și să se ducă în alta.

Bugetul ei era și așa destul de subțiat, după ce-și cumpărase bilet pentru o croazieră de o săptămână în Caraibe și o întreagă garderobă nouă, modernă. În fond, trebuie să aleagă. Cu excursie sau fără excursie.

Brittni își trecu prin părul făcut permanent, ondulat, un pieptene cu dinții mari. Nu avea altă soluție. Nu avea de gând să renunțe la excursie.

Își scutură ușor capul, gândindu-se la Devin. Îi era în continuare dificil să înțeleagă îndrăzneala fratelui ei de a cumpăra în secret un bilet pentru croazieră și de a-l trimite apoi pe Devin în locul lui! Cum îndrăznise? Cum îndrăznise Devin? Cine se credeau ei doi?

Simți că enervarea o cuprinde până la rădăcina firelor de păr.

Cu nici un chip nu avea de gând să-i lase pe Bobby și pe Devin să-i strice vacanța. Ea își făcuse planuri. Va merge înainte ca și cum Devin n-ar fi fost acolo.

Așa va face. Nu avea altă cale.

*
* *

Devin lovi cu degetele barul lucios de stejar din restaurantul aglomerat al hotelului. Dincolo de intrare, ultimele licăriri ale luminii zilei dezvăluiau în depărtare tumultuosul Atlantic.

Chelnerii treceau sistematic de la o masă la alta, aprinzând lumânările. În încăpere domnea deja semiîntunericul. Devin stătea în lumina slabă, uitându-se după Brittni, satisfăcut de faptul că expresia feței sale va fi mascată de întuneric când ea va apărea.

De când Brittni plecase din camera lui în acea după-amiază, îi venea mereu în minte felul cum arăta ea când a zărit-o prima dată lângă piscină. „Nemaipomenit“ era cuvântul.

Însă după plecarea ei îndoiala pusese stăpânire pe el. Era totul real? Văzuse într-adevăr ceea ce gândea că văzuse?

Brittni nu putea fi acea minunăție.

Dezamăgit, Devin recunoscu pentru sine că nu voia ca Brittni să fie acea minunăție. Îi convenea Brittni pe care o știa el.

Era inteligentă, sclipitoare, spirituală – după cum își putuse da seama când discutase cu ea. Brittni fusese întotdeauna micuța timidă, nu cineva care să iasă în evidență într-un grup. Însă, în copilărie, Devin avusese de multe ori ocazia să fie în preajma ei când ea se afla într-o dispoziție bună.

Ideile ei cu privire la subiectele de actualitate erau întotdeauna practice, realiste. Nu dădea nici un centimetru înapoi atunci când credea în ceva.

Când erau copii, ea se mai retrăgea câteodată, când simțea că nu era binevenită, atunci când Bobby și Devin făceau pe durii. Dar niciodată nu se plânsese de felul cum era tratată. Se urca în aceiași copaci în care se urcau ei, se juca cu aceleași jucării, cutreierau aceleași păduri singuratice pretinzând că sunt soldații federali ce-i pândesc pe yankei.

Desigur, au crescut și relația lui cu Brittni a devenit puțin mai rece. În special după acel incident straniu când ea se amețise și îl sărutase, pe care devin nu și-l putea explica.

El nu era interesat de Brittni și-l șocase faptul că l-a sărutat. Lui Devin îi plăceau femeile sexy, cu picioare lungi, care arătau bine la brațul lui, dar care niciodată nu-i ceruseră inelul pe deget. Tipul de femeie serioasă, domestică, cum era Brittni, nu-l atrăgea. El nu voia să se însoare.

Devin iubea libertatea.

N-a întâlnit niciodată o femeie care să-i schimbe convingerile.

Uitându-se la ceas își dădu seama că trecuseră cinci minute peste ora la care stabilise să se întâlnească cu Brittni în restaurantul hotelului. O sunase cu patruzeci și cinci de minute mai devreme pentru a ști când poate s-o ia din cameră. Ea insistase să se întâlnească la restaurant.

Devin își încrucișă brațele. Știa că Brittni nu era tipul de femeie care să piardă prea mult timp cu îmbrăcatul pentru o cină, așa că se întreba ce putuse s-o rețină.

Se duse la bar să comande o bere. O sclipire de lumină și mișcare pe care o sesiză cu coada ochiului îi atrase atenția.

Întorcându-și încet capul spre ușă, i se tăie respirația. Era Brittni. Ori, cel puțin, credea că apariția din fața lui trebuia să fie Brittni.

Capitolul 3

Femeia pe care Devin o văzuse în conul galben de lumină de la intrarea în restaurant purta o rochie albastră, cu paiete, strânsă în jurul taliei, cu bretele dantelate pe umerii netezi, bronzați. Rochia se strângea ispititor în jurul șoldurilor, apoi cădea în linie dreaptă spre jumătatea coapselor.

O tăietură în spate dezvăluia imaginea atrăgătoare a picioarelor ei în ciorapi negri în timp ce se întoarse, privirea ei insistentă scrutând zona de la intrare. Pantofii negri cu tocuri joase, cu mici diamante false în față, încălțau picioruşele cu care Devin se obișnuise mai devreme, în timpul zilei.

Dar chiar mai mult decât îmbrăcămintea Brittniei, îl șoca fața ei, strălucind într-o perfecțiune a machiajului subtil, plin de artă.

La piscină ea fusese frumoasă, dar naturală, atrăgând atenția în primul rând părul său bogat și picioarele incredibil de lungi.

Dar acum, pregătită pentru seară, Brittni etala obrajii pe

care Devin nu-i remarcase înainte, buzele cu conturul unei cireșe delicioase, ochii definiți printr-o combinație atentă de culori închise. Întreaga ei înfățișare, din cap până-n picioare, îl lăsă fără glas.

Crezuse că mai devreme văzuse tot ce era de văzut la Brittni. Acum își dădea seama cât de mult se înșelase.

Realizând că nu poate să mai stea mult și s-o privească pe furiș, se ridică și se îndreptă spre ea.

– Devin!

El zâmbi, salutând-o.

– Arăți minunat.

– Uite ce e, Devin. Există ceva ce trebuie să-ți spun înainte de a intra în restaurant, zise Brittni, ignorându-i complimentul. Nu vreau să încep cu stângul – să nu te gândești că ne vom petrece timpul împreună în această croazieră.

– Brittni, mă simt rănit, insistă Devin, cu o undă de umor în ochi care-i nega cuvintele.

Ea oftă, supărată pe sine pentru vina ce-o simțea că fusese atât de dură. Însă nu avea de gând să-l lase pe Bobby să-și ducă la bun sfârșit planul de a trimite pe cineva după ea s-o spioneze.

– Uite ce e, Devin, știu că Bobby a cumpărat cu adevărat acest bilet și că te-a trimis pe tine pentru că el n-a putut veni, zise Brittni, hotărâtă să meargă înainte cu discursul ei planificat. Nu-ți voi permite să mă spionezi.

Devin se încruntă, apoi își strecură brațul pe sub brațul ei și o conduse gentil spre intrarea în restaurant.

– Ți-a spus Bobby că m-a trimis pe mine să te spionez? întrebă Devin, trăgându-și brațul de sub al ei. Nu avea să-i fie deloc ușor să țină secretă misiunea pe care Bobby i-o încredințase, dacă Brittni va menține această atitudine, realiză el. Își dori deodată ca Bobby să-i fi spus adevărul.

– Nu, nu chiar. Mi-a spus că nu voia să-și piardă biletul. De

ce nu-mi spui tu care este motivul real pentru care te-a trimis?

Devin se gândi să-i spună adevărul. Apoi își aminti de promisiunea făcută lui Bobby, să țină secret faptul că obiectivul său principal în această excursie era s-o împiedice pe Brittni să se încurce cu vreun străin pe vas.

– Nu voia să piardă biletul, se eschivă el. Ultimul lucru pe care și-l dorea Devin era să poarte responsabilitatea rupturii dintre cei doi frați. Cu siguranță, o mică trunchiere a adevărului nu va conta. În fond, planul lui Bobby era spre binele Brittniei.

– Deci nu ești aici ca să mă spionezi. Brittni studie expresia feței lui Devin.

– Parcă a menționat ceva să-ți țin companie, spuse Devin, evitând dificila întrebare. Dar niciodată nu mi-a spus să te spionez. În mare parte era adevărat, se consolă el. Bobby niciodată nu folosise acest cuvânt. El i-a spus doar să aibă grijă de Brittni și s-o protejeze în încurcăturile cu străinii. Dar niciodată nu i-a spus s-o spioneze. Sper că nu te aștepți să renunț la o excursie gratuită.

Brittni oftă din nou, nefiind sigură ce să creadă în fața negării celor doi. Poate se înșelase. Nu toți bărbații s-ar băga în viața ei, așa cum o făcuse Alan. Își îngustă ochii, oprindu-și privirea în ochii verzi, adânci ai lui Devin, străduindu-se să citească adevărul pe chipul lui.

– Nu știu ce să mai cred, admise ea.

Devin zâmbi.

– Gândește-te la ce săptămână incredibilă urmează să avem, îi sugeră el, gândindu-se cu plăcere la ceea ce s-ar putea întâmpla într-o săptămână de stat alături de Brittni.

– Stai puțin. Brittni dădu din cap. Căldura din ochii lui Devin era suficientă ca s-o facă să-și uite planurile. Făcu eforturi să-și recâștige controlul asupra situației. Este ceva ce trebuie să înțelegi chiar acum. Orice ți-a spus Bobby cu privire

la a-mi ține companie, trebuie să uiți. Am propriile mele planuri pentru această croazieră.

– Și care sunt acestea? Devin o privi fix.

Brittni își linse buzele, limba ei trecând într-o mișcare nervoasă peste roșul cireșiu al gurii. Întâlni ochii lui Devin.

– Să găsesc un soț.

– Un soț? Sprâncenele lui Devin se ridicară. Deci, Bobby avusese dreptate că Brittni se afla în căutarea unui soț. Posibilitatea să aibă un astfel de obiectiv i s-ar fi părut ridicolă odinioară.

Uitându-se la Brittni acum, Devin realiză că ideea captării atenției bărbaților de pe vas nu era deloc irealizabilă. De fapt, era foarte probabilă.

– Abia ai divorțat. Devin își dădu seama că acesta era unul dintre punctele sensibile ale discuției lor. Felul în care Brittni strâmbă din buze îl făcu să creadă că și ea simte la fel.

– Ceea ce încerc să-ți spun e că planurile mele pentru excursia asta nu trebuie să te preocupe pe tine, spuse Brittni cu răceală. Și nici pe Bobby, de asemenea. Îngrijorarea lui tinde să devină o încercare de a se amesteca în viața mea. Și nu voi lăsa pe nimeni să facă asta.

Ea spera cu disperare că nu făcuse o teribilă greșeală dezvăluindu-i lui Devin planurile sale. Se frământase atât de mult dacă să-i spună lui Devin adevărul înainte de a coborî la restaurant! În final decisese că cea mai bună cale este să vorbească deschis cu el. Prin asta, Brittni dorea ca Devin să înțeleagă că planurile ei pentru croazieră fuseseră gândite cu grijă, nu erau un impuls de moment, așa cum credea Bobby. Știa că îngrijorarea lui Bobby vine dintr-o dragoste frățească, aceasta părea însă să-i întunece mințile. Desigur că Devin va fi mai circumspect în legătură cu situația aceasta și-i va lăsa intimitatea de care are nevoie.

Cel puțin așa spera.

Devin continuă s-o privească, expresia sa oglindind grijă amestecată cu nesiguranță. Îi luă mâna și i-o strânse într-a lui.

– De ce nu ne așezăm? sugeră Devin, răspunzând izbucnirii ei cu calm. Nu putem să stăm așa.

Brittni se uită la el cu neîncredere. Își dori deodată să nu fi fost de acord să cineze cu Devin. Discuția pe marginea planurilor ei de a-și găsi un soț putea să ducă ușor la o conversație stânjenitoare.

– Haide, o încurajă Devin. Eu n-am luat cina. Nici tu. Hai să încercăm să fim doar doi vechi prieteni care cinează împreună.

Brittni ezită.

– Luând cina cu mine, nu înseamnă că-mi dai un cec în alb să mă amestec în viața ta, promit, zise Devin. Urmează să plecăm amândoi în croazieră mâine. Putem să lăsăm totul la o parte în seara asta, nu?

Brittni trebui să admită că avea dreptate. Ar fi poate mai bine să discute acum, plecând fără surprize în croazieră. Și poate va afla chiar acum dacă Devin avea de gând să-i pună piedici.

Asta i-ar da timp să se gândească cum să-l contracareze. Zâmbi, trăgându-și mână dintr-a lui.

– Am auzit că au preparate minunate din fructe de mare aici, la restaurant, zise ca o încuviințare la sugestia lui.

Devin îi întoarse zâmbetul și o urmă în restaurant. Luară loc la o masă aflată în fața ferestrelor mari de sticlă. Soarele apusese, lăsând în urmă o lumină roșie la orizont. O jumătate de lună atârna deasupra apei, lăsând o licărire slabă pe suprafața oceanului.

Se așezară înainte să vină chelnerul. Devin comandă două pahare de Chablis, fără s-o consulte pe Brittni. În timp ce chelnerul se îndrepta spre bar, Brittni îl întrebă pe Devin:

– Deci, acesta este felul de a-mi arăta că nu vrei să te bagi în viața mea? Dacă nu-mi place Chablis-ul?

– Te-am văzut bând Chablis, replică Devin.

– Nu asta e problema.

– O.K. Mă dau bătut. Care-i problema?

Brittni oftă teatral.

– Problema e, își începu ea anunțul cu grijă, că nu vreau ca tu să iei asupra ta responsabilitatea vieții mele personale în această excursie.

– Cred că Bobby nu ți-a fost de prea mare ajutor când l-ai sunat. Devin se dădu puțin în spate în timp ce chelnerul se întoarse, punând două pahare cu vin pe masă. Devin își apropie paharul de buze, gustând.

– Nu, n-a fost, recunoscu Brittni.

– Pariez că ți-a spus că n-a putut să returneze biletul, zise Devin.

Brittni făcu o grimasă.

– Și nici eu nu pot să-l returnez pe al meu, spuse ea. Așa că suntem legați unul de altul. Asta este o încălcare a vieții mele private. Plănuisem să merg în această excursie singură, nu în grup. Și tu, spuse Brittni, ar fi trebuit să te gândești înainte să-i iei locul.

Devin râse.

– Și să renunț la o croazieră gratuită? Dădu negativ din cap. Ca să nu mai punem la socoteală posibilitățile de a vedea...

Se opri, nefiind sigur cum să încheie fraza. Prezența lui Brittni continua să-l facă să nu se simtă în largul lui. Mai ales aici, în lumina diafană a lumânărilor, ochii ei dansând cu flăcări albastre în timp ce-l privea.

– Haide, Brittni, spune-mi ce se întâmplă. Ce sunt toate astea în legătură cu soțul?

Brittni ridică paharul de Chablis, străduindu-se să nu-i tremure degetele. Sorbi din vinul alb.

– Vreau să mă mărit din nou, zise ea, așa de încet încât se temea că el nici n-a auzit-o. Își ridică ochii spre el. El o privea, studiind-o.

– De ce?

Întrebarea o blocă pentru câteva secunde. Apoi zâmbi nesigur.

– Cred că trebuie să mă aștept la așa ceva din partea ta. Devin... celibatarul.

– Căsătoria nu ți-a priit așa de bine prima dată, spuse Devin prompt. De ce ești atât de nerăbdătoare s-o iei de la capăt?

– Încă mai cred în dragoste, zise Brittni cu duioșie.

Era atâta speranță, atâta ardoare în cuvintele ei, încât Devin se simți lovit până în adâncul inimii. Nu avea habar de ce divorțase ea de Alan Coslow. La naiba, niciodată n-a înțeles de ce s-a măritat cu tipul ăsta.

Dar știa că divorțul lăsase durere în urmă. Aflase asta de la Bobby. Și totuși, Brittni era hotărâtă să încerce din nou.

Și, pentru un motiv pe care nu putea să-l definească prea bine, Devin simțea nevoia să vorbească despre asta.

– Așadar, continuă Brittni brusc, sper să întâlnesc lume nouă, noi bărbați în această croazieră. Iar Bobby are această idee stupidă că intenționez să mă mărit cu cine știe ce tip pe care abia îl cunosc. Dădu din cap, părul său ca spicul grâului alunecându-i pe umeri. Dar e ridicol. Eu doar încerc să cunosc oameni și să mă distrez, asta-i tot. Sper, desigur, să pot întâlni pe cineva care să fie interesat de o relație de lungă durată. Dar nu mă voi mărita cu primul întâlnit.

– Și ție ți-e teamă că dacă eu sunt prin preajmă, pot să te încurc. Ochii lui Devin alunecară spre umerii netezi, care cereau sărutări, o senzație amețitoare simțind că-i cuprinde pieptul... Și voi distruge totul. Nu la asta te gândești?

– Exact, răspunse Brittni. Sper că asta înseamnă că înțelegi și va trebui să păstrezi distanță. Nu am nevoie de nimeni să-mi țină companie.

Luă în mână lista cu meniuri, mulțumită că discuția cu Devin mergea bine până la urmă. N-avea nici un motiv să fie

supărată, se gândi. Era sigură că Devin avea o perspectivă mai bună a situației decât fratele ei.

– Nu mă mir că Bobby a cumpărat biletul.

– Poftim? Brittni scăpă lista pe masă. Ce vrei să spui?

– E evident că nu ai idee despre cum lucrează mintea bărbaților, zise Devin, aplecându-se spre ea. Te vor mânca de vie pe navă.

– Ce? Vocea lui Brittni izbucni într-un țipăt ascuțit.

– Să încerce o relație de lungă durată? Asta ai spus?

– Râzi de mine! îl acuză Brittni.

Chelnerul în costum alb apăru din nou.

– Doriți să comandați? întrebă chelnerul, cu o pană ținută într-o mică tușieră.

– Nu, răspunse Brittni iritată.

– Dorim somon la grătar, spuse Devin peste vocea lui Brittni, salată cu ulei și oțet, cartofi copți și legume fierte în aburi.

Chelnerul se retrase.

Brittni îl fixă cu privirea pe Devin, șocată.

– Te rog. Pot să comand singură pentru mine.

– Somonul la grătar este splendid și mă îndoiesc că îți permiți altceva decât ulei și oțet, judecând după noua ta înfățișare, răspunse Devin, atenuând cu ușurință indignarea ei. Uite, îmi cer scuze pentru adineaori, dar vreau să mănânc ceva în seara asta. Nu am mai mâncat de la acel așa-numit prânz pe care l-am luat în avion. Și tu știi ce înseamnă să trimiți înapoi chelnerul fără să comanzi. Cine știe când se va mai întoarce?

Brittni încă se mai întreba dacă observația cu uleiul și oțetul era un compliment sau o insultă. Apoi își aminti de ce era furioasă înainte de apariția chelnerului.

– Nu e cazul să râzi de mine, spuse, cu voce scăzută, dar pe un ton ferm. Am avut destul parte de asta în viață.

Devin se încruntă.

– Ce vrei să spui? Ochii lui se măriră. Așa se comporta Alan cu tine? Râdea de tine?

Surpriza, furia protectoare din vocea lui trimiseră fiori fierbinți prin vinele lui Brittni. Dar ea nu voia să vorbească despre Alan, nici nu vorbise vreodată despre el cu altcineva. Nici măcar cu Bobby, și nu-i spusese întreaga istorie.

Însă fostul ei soț era în trecut, își aminti ea. Era hotărâtă să-l lase în trecut.

– Alan n-a făcut nimic.

Divorțul de Alan a coincis cu schimbările pe care ea le-a făcut în propria viață, însă le-a făcut pentru sine.

– A făcut Alan ceva, dacă el este motivul pentru care tu faci toate astea, zise Devin cu blândețe. Brittni, încerci să te întorci la soțul tău? De asta te-ai schimbat atât de mult? sfârși el stânjenit, incapabil să scoată din adâncul inimii cuvintele prin care să descrie incredibilitatea schimbării pe care Brittni o adusese înfățișării ei.

– Nu. Răspunsul era întărit de lucirea puternică a ochilor ei albaștri ce reflectau adevărul.

Atunci, Devin se cutremură. Ceea ce era cu adevărat diferit la Brittni, ceea ce-l atrăgea pe el atât de puternic, erau schimbările din interior, nu cele exterioare. În ochii lui Brittni el vedea ceva nou, curaj și siguranță acolo unde înainte era teamă și nesiguranță.

Această Brittni știa ce vrea. Și era hotărâtă să obțină ce voia.

Totuși, părea că mai păstrează încă o umbră din timiditatea care o făcea să nu se simtă bine deîndată ce focaliza atenția unui grup, așa cum se întâmplase mai devreme la piscină când își rănise piciorul. Însă era o nouă femeie care radia din ea, o fermitate care-i masca nesiguranța și o ajuta ca visele sale să devină realitate.

În special visul ei de a găsi o nouă dragoste.

Și Devin se simți deodată la fel de hotărât ca și Bobby să

aibă grijă ca nu cumva Brittni să aibă de suferit în încercarea ei de a-și împlini acest vis. Știa că nu va putea să stea deoparte și să privească idila ei cu cine știe ce necunoscut îmbarcat pe nava de croazieră.

Își dorea să-i ucidă deja pe toți, iar croaziera să nu înceapă încă. Era gelos, recunoscu el. Gelos pe toți bărbații pe care Brittni încă nici nu pusese ochii.

– Brittni, nu cred că înțelegi cum vor reacționa bărbații cu tine, zise el încet, alegându-și cu grijă cuvintele. Bărbații te vor vedea îmbrăcată ca acum, sau cu costumul de baie ca mai devreme, la piscină, dar să lege o relație de lungă durată ar fi ultimul lucru la care se vor gândi.

Brittni își lăsă capul într-o parte, cu o expresie neîncrezătoare.

– Nu toți bărbații sunt ca tine, Devin. Unii mai vor să se și însoare.

– Iar unii pretind că-i interesează căsătoria numai ca să obțină avantaje de la femei vulnerabile.

Brittni scoase un sunet ușor.

– Îți mulțumesc, Devin. Apreciez cu adevărat acest vot de încredere, spuse ea, cu un ton sarcastic.

– Nu-ți spun asta ca să te jignesc.

– Sunt sigură că nu, îl întrerupse Brittni. Așa cum sunt sigură că Bobby n-a vrut să-mi strice excursia cumpărând în secret un bilet pe care ți l-a dat ție. Există însă un lucru pe care amândoi îl omiteți. Faptul că nu mai sunt deloc o fetiță. Sunt o femeie în toată firea. Am fost căsătorită. Și da, recunosc, am făcut greșeli.

– Și sunt sigur că Bobby este numai îngrijorat că vei mai face una. Devin se opri. Nu adăugă că și el simte acest lucru. Îi era teamă că discuția va ajunge foarte aproape de a dezvălui cererea lui Bobby ca el s-o supravegheze. Însă nu putea s-o ajute dorindu-și s-o păstreze pentru el.

– Faptul că Bobby se comportă ca și cum ar fi îngrijorat pentru mine, asta-i problema, argumentă Brittni. Am de gând să-mi trăiesc propria mea viață și să-mi asum propriile mele greșeli. Sincer, nu cred că excursia asta e o greșeală. Am avut de învățat din experiența mea trecută. Am învățat destule de la Alan. Simți un nod în gât când pronunță numele fostului ei soț. Nu se va mai încurca niciodată cu o persoană atât de autoritară. Asta a fost o lecție bine învățată.

– Sunt gata s-o iau de la capăt.

Brittni se uită în ochii lui Devin. Nu exista nici un dubiu în mintea lui Devin cu privire la neseriozitatea planurilor pe care Brittni și le făcuse pentru această excursie.

Chelnerul se întoarse, așezând pe masă platourile cu salată, din sticlă transparentă, în fața lor. Brittni se concentră asupra salatei, uitându-se la lăptuca verde ca și cum asta ar fi fost preocuparea vieții ei în acel moment.

Devin se juca cu salata sa, gândindu-se la cuvintele lui Brittni. Sperase că ea învățase destul de la Alan. Devin se întrebă ce vrusese să spună exact cu asta. Întreaga ei căsnicie cu Alan Coslow era un mister pentru el. Se căsătorise cu Alan subit, curând după ce-l cunoscuse. Devin nu a văzut-o prea des pe Brittni în timpul celor trei ani, dar în puținul timp cât el stătuse în preajma lui Alan, acesta nu l-a prea impresionat. Însă Brittni părea fericită.

O dată, Devin a fost invitat la un dineu acasă la Brittni, împreună cu Bobby. Cina a fost pregătită extravagant, un ospăț delicios, stil gourmet, pentru care Brittni și-a pus în joc toată experiența acumulată la revista de bucate.

Devin își amintise de comentariul lui Alan din acea seară după ce se servise cina și Brittni curăța masa. El remarcase că deși aperitivele fuseseră satisfăcătoare, totuși nu erau la fel de bune ca cele servite recent la un restaurant din Charlestone. Apoi, Alan i-a explicat exact motivele pentru care mâncarea gătită de

Brittni nu era la fel ca versiunea acesteia servită la restaurant.

Toți ceilalți, inclusiv Devin, au exclamat că nu-și puteau imagina cum ar fi putut mâncarea de la restaurantul acela să o depășească în savoare pe cea a lui Brittni, apoi subiectul a fost abandonat. A fost singura și ultima dată când Devin a fost invitat la familia Coslow.

Brittni nu păruse a fi afectată de comentariile soțului ei, iar când Devin l-a întrebat pe Bobby despre asta, el a dat din umeri și a spus că Alan nu prea are tact, dar e sigur că dacă Brittni ar fi fost nefericită, i-ar fi spus.

Însă, prima dată când cineva s-a gândit că Brittni era nefericită a fost când a anunțat pe neașteptate că divorțează și s-a mutat din casa pe care ea și Alan o împărțeau. Apoi, după cum spunea Bobby, au început toate schimbările.

Devin puse furculița lângă farfurie și se uită la Brittni. Ea mesteca gânditoare, uitându-se pe fereastră în întuneric. Punând furculița jos, luă o înghițitură de Chablis, ochii ei încrucișându-se cu ai lui Devin.

– Povestește-mi despre cum vrei s-o iei de la capăt, spuse Devin.

– Ce? întrebă Brittni, părând a fi prinsă pe picior greșit.

– Ai spus că vrei s-o iei de la capăt.

Brittni sorbi încet din vin. S-a ia de la capăt. Da, asta făcea acum. Numai că nu se gândise să discute cu nimeni despre asta. Mai ales cu Devin. El era ultima persoană cu care ar fi fost dispusă să discute detaliile privitoare la viața ei personală.

Însă, dezvăluindu-i lui Devin planurile ei, acest lucru devenise inevitabil. Fusese nebună să se gândească că va putea să-i spună simplu că este în căutarea unui soț și el va accepta totul, fără să-i pună întrebări.

– De ce nu încerci să te bucuri de această excursie gratuită în loc să te preocupi de mine? întrebă Brittni. Nu am nevoie de încă un frate.

– Te pot ajuta, având grijă de tine, zise Devin, gândindu-se că simțămintele lui pentru ea numai frățești nu erau. Gândurile lui, în timp ce ochii îi erau ațintiți spre valea dintre sânii ei, vizibilă sub bluza de coral, cu greu puteau fi etichetate ca frățești. Nu pari să fii deloc îngrijorată pentru tine.

Brittni râse.

– Crede-mă, sunt îngrijorată destul, Devin. Poți să-ți permiți un răgaz.

Chelnerul reapăru, luând platourile de salată și înlocuindu-le cu porții de somon la grătar, cartofi tăiați subțire, broccoli și morcovi fierți. Apărură, de asemenea, alte pahare cu Chablis, cele care fuseseră aduse la început, aproape goale, fiind date la o parte.

Întorcându-se la cină, mâncară în tăcere, vorbind puțin. Chelnerul reveni deîndată ce terminară ultimul fel de mâncare. Brittni luă o nouă înghițitură de vin.

– Mulțumesc, Devin. Îi zâmbi.

– Desert?

– Nu se cade la silueta mea, îi aminti ea, clipind din ochi.

– Nu, zise el, privind-o sugestiv. Pot să observ că nu.

Brittni roși, spre surprinderea lui Devin. Nu trebuia să fie surprins, gândi el. Vechea Brittni cu siguranță că ar fi roșit la un asemenea compliment. Dar vechea și noua Brittni i se amestecau în minte, era dificil să-și dea seama unde mergeau împreună și unde se despărțeau.

Ea îl deruta, într-un mod teribil de plăcut, care-i făcea sângele să fiarbă în dorința de a ajunge la buzele ei umede și a le gusta. Zâmbi nesigur și se ridică să-i tragă scaunul, în timp ce ea se ridica de la masă.

El o îndrumă cu o ușoară atingere pe cot, ieșind împreună din restaurant. Ea nu protestă când el o conduse spre ascensoare.

Perimetrul din apropierea piscinei era gol, clienții hotelului fiind ocupați să rămână și să bea, în vreme ce minunatul

soare al Floridei dispăruse. În zona din spatele piscinei era o cărare îngustă, pietruită, mărginită de palmieri și arbuști, ce cobora într-o pantă lină spre ocean.

Ieșind la loc deschis, Brittni se opri brusc.

– Îmi place să merg desculță pe plajă, spuse, apoi râse. Cred că este cel mai bun lucru pe care-l pot face în noaptea asta. Aplecându-se, își scoase cu îndemânare pantofii din picioare. Se uită derutată la picioarele ei în ciorapi. Ce naiba! Întoarce-te, zise ea deodată.

Devin se întoarse ascultător cu spatele, curiozitatea stârnindu-i-se.

– O.K. Te poți întoarce.

Devin se întoarse, privirea coborându-i de la ochii radioși la picioarele, acum, desculțe. Ciorapii ei negri zăceau pe pământ, lângă pantofi. Brittni își afundă degetele picioarelor în nisip.

– Haide, și tu. Se uită la Devin cu o privire provocatoare.

El își dădu jos pantofii și șosetele, uitându-se la ea cu, curiozitate. Brittni zâmbi fermecător și începu să alerge spre Atlantic.

– Vino și tu, îl chemă ea, cuvintele ei răzbătând până la el, aduse de adierea brizei.

Devin se uită după ea câteva secunde, înmărmurit. Rochia ei albastră i se lipise de trup în timp ce alerga cu blondele-i plete fluturând în vânt. Ea coborî plaja în pantă, spre porțiunea mai joasă de nisip de lângă marginea apei. Devin își aruncă pantofii, alergând după ea. Ea ajunse mai întâi în zona umedă a țărmului pe care refluxul o scosese la iveală, întorcându-se apoi și râzând, în timp ce el se apropia călcând pe nisipul moale.

– Întotdeauna te-am bătut la cursele de alergare, îl luă ea peste picior, respirând greu, pieptul ridicându-i-se și coborând agitat.

– Întotdeauna ai trișat, o acuză Devin.

Brittni își dădu de pe față șuvițele rebele, continuând să râdă, ridicându-și ochii spre el. Lumina lunii îi proiecta licăriri argintii pe față și pe umeri, din paietele rochiei ieșindu-i scântei.

Apropiindu-se, el putu să simtă mirosul înnebunitor al parfumului ei, făcut să scoată orice bărbat din minți. Aproape că putea să guste vinul de pe buzele ei.

– Ești atât de frumoasă, Brittni, zise Devin, cu vocea răgușită și tremurătoare datorată cursei de mai înainte și dorinței care-i sugruma gâtul. Zbuciumul valurilor – sau poate că erau bătăi ale inimii – îi bubuia în urechi. Fluxul cucerea plaja, îmbrățișându-i cu blândețe picioarele goale.

O trase spre el, punându-și brațele pe umerii ei. Îi privi gura care părea a fi în așteptarea unui tandru asalt.

Brittni îl privi pe Devin, încruntată. Pentru o clipă, se gândi că el o va săruta și inima începu să-i bată cu putere. Ochii ei reflectau dorința, arzând ca și cum i-ar fi mistuit sufletul.

Și atunci, a știut că el o va săruta.

Capitolul 4

Devin se aplecă spre Brittni, dorința arzându-i în ochi. O ușoară teamă o cuprinse, aducând amintirea momentului când se mai sărutaseră, înainte. Și a întregii umilințe pe care o suferise ea după aceea.

Nu putea să lase să se întâmple acest sărut.

– Au, gemu Brittni, dându-se înapoi și aproape împiedicându-se. Repetă geamătul, ducându-și mâinile la abdomen.

– Brittni?

– Devin... stomacul meu, murmură ea respirând greu. Se gândise că nu va reuși să joace teatru. Însă momentul – acel înspăimântător moment – când el fusese pe cale s-o sărute trecuse, ca și cum n-ar fi existat vreodată.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă el, dorința care se simțise mai înainte în vocea sa fiind înlocuită de grijă.

– Stomacul meu, murmură ea din nou. Am avut o crampă. O, Devin...

Se lăsă în genunchi pe nisip. Întinzându-se pe jos, încă

ținându-și mâinile pe abdomen, strânse din ochi ca și cum ar fi avut dureri cumplite.

– Nu trebuia să alerg așa după ce am mâncat, zise ea cu voce slăbită. Întredeschise ochii, privindu-l pe Devin. Arăta într-adevăr foarte îngrijorat, observă ea.

– Ce vrei să faci? întrebă Devin, dorind s-o ajute, dar neștiind cum. Doar cu câteva minute mai devreme era pe punctul să-și împlinească dorința de a o săruta, care-l măcinase de când o observase prima dată în după-amiaza aceea.

Acum, ea zăcea istovită și bolnavă pe plajă. Și felul de atenție pe care ea îl aștepta din partea lui, era al unui frate, realiză el.

– Nu știu, răspunse slab. Gemu din nou. Mă doare.

– Vino, spuse Devin. Se așeză jos și o trase lângă el. O simți mică și neajutorată în brațele lui, parfumul ei umplându-i nările.

Ținând-o strâns în brațe, el se grăbi să ajungă la cărarea întunecoasă, mărginită de palmieri, care ducea spre hotel. Uitându-se la ea în timp ce ajunseseră lângă piscină, văzu că își îngropase fața în cămașa lui, stând cu ochii închiși și buzele strânse.

O undă de jenă o cuprinse pe Brittni. Una era să joace teatru jos, pe plajă. Cu totul altceva era aici, la hotel. Din nou, pentru a doua oară în acea zi, Devin o căra pe lângă piscină spre liftul hotelului.

Ce trebuie să fi gândit el despre ea? Tot ce-i spusese mai devreme despre planurile ei de a-și găsi un soț, toate schimbările pe care le făcuse – toate acestea erau puse în umbră de felul în care reușea în continuare să se pună în situații penibile.

Dar părea incapabilă să facă altceva decât să se pună în situații stânjenitoare în preajma lui Devin. Așa făcuse mereu.

Dar nu putea să-l sărute. Și dacă ar fi fugit, n-ar fi făcut altceva decât să-i arate cât de lașă era.

Așa, el nu va ști niciodată. Clipele acelea au trecut și el nu va ști că ea se prefăcuse că are crampe la stomac. Luă hotărârea ca un moment ca acela de pe plajă să nu mai aibă loc niciodată.

Își lipi fața mai tare de cămașa lui albă, mătasea cravatei lui atingându-i obrajii. Lumina ce venea de la lustrele din hotel îi cădea peste pleoape, însă își ținu ochii închiși, hotărâtă să nu-i deschidă în preajma publicului din hotel. Simți cum Devin o urcă în lift și îndrăzni să se uite pe sub gene. Erau singuri.

– Devin?

El o privi.

– Cred că mă simt mai bine acum, zise ea.

– Și stomacul tău?

– E mai bine, îi spuse Brittni încet, cu o voce abia șoptită.

– Te duc în camera ta, zise Devin.

Liftul se opri în acel moment și Devin păși afară, ținând-o pe Brittni în brațe, și luând-o pe hol. Brittni căută cheia într-un buzunar micuț al fustei și i-o dădu lui Devin. O dată intrat în cameră, el o puse cu grijă pe pat, așezându-se lângă ea.

– Pantofii mei...

– Îi voi lua eu. Devin se uită la picioarele lui desculțe, apoi la cele ale lui Brittni. Ce pereche suntem! Râse.

Ea râse cu el. Stânjeneala de mai înainte se risipise, acum că nu mai erau pe plajă. Atunci ea realiză în ce situație era. Era singură, din nou, cu Devin, într-o cameră de hotel.

Își aminti cum știuse în secunda aceea că el voia s-o sărute, când erau pe plajă. Își aminti cât de mult își dorise și ea asta. Dacă teama nu ar fi fost mai puternică decât dorința...

Se opri din râs și își ridică privirea spre el. Nici el nu mai râdea. Amândoi tăcură un moment.

– Brittni, începu Devin. Ce sunt toate astea?

Ea ezită, neștiind la ce se referă. Bănuia oare că îl mințise în legătură cu durerile de stomac? Își dăduse cumva seama cât era de lașă?

– Ți-am spus. N-ar fi trebuit să alerg imediat după ce am mâncat. A fost o prostie. Nu știu ce-a fost cu mine, explică ea repede.

– Nu la asta mă refeream. Ochii lui Devin îi căutară pe ai ei, încercând să-i surprindă expresia feței. Ce sunt toate astea? întrebă el, în timp ce arătă cu mâna spre corpul ei, din cap până-n vârful picioarelor. Te-ai schimbat complet. Aproape că ești o altă persoană, pe din afară. Pe dinăuntru... nu sunt sigur cine ești.

– Chiar contează atât de mult pentru tine cine sunt pe dinăuntru? întrebă Brittni, în timp ce inima începuse să-i bată cu putere în piept.

– Da. Răspunsul lui Devin fu simplu și prompt.

Un fior străbătu venele lui Brittni. Privirea serioasă a lui Devin aproape că o convinsese că el era cu adevărat interesat de ea, așa cum spusese. Însă ea îl știa pe Devin. Doar era cel mai bun prieten al fratelui ei. Bobby îi dăruise un bilet pentru croazieră. Fără îndoială că Devin se simțea obligat să aibă grijă de ea.

Cu siguranță că el nu stătea aici, în această cameră de hotel – pe acest pat, pentru că ar fi simțit vreo atracție pentru ea.

Devin era un bine cunoscut amator de femei. Și Brittni nu era cu siguranță genul lui.

El niciodată nu avusese intenția să stabilească o relație serioasă cu vreo femeie. Fusese categoric în această privință în mai multe ocazii. Brittni putea să explice comportamentul

de acum al lui Devin ca fiind un mijloc de a se amuza în timp ce îi făcea o favoare prietenului său.

Nu putea să-i permită să-i distragă atenția de la scopul ei real – acela de a găsi un bărbat care să fie interesat într-o relație de durată. Și acest bărbat, hotărât lucru, nu era Devin.

– Devin, zise ea încet. Ți-am spus despre ce e vorba. Am fost cinstită cu tine când ți-am vorbit despre planurile mele pentru această excursie. Nu-i nevoie să-ți faci griji pentru mine. Îi întâlni privirea liniștită, observând sprâncenele lungi, întunecate ce-i încadrau ochii verzi; trăsăturile ferme ale feței, maxilarele pătrate. Promite-mi că o dată ce va începe croaziera, vei uita chiar că sunt pe aceeași navă cu tine.

Îl privi, așteptând un răspuns. Știa că va fi pierdută dacă el nu e de acord să stea departe de ea. În ciuda intențiilor ei, când el se afla lângă ea, o domina. Senzația de vibrație în stomac îi amintea cu înverșunare de masculinitatea lui senzuală. Cum putea să încerce să seducă alți bărbați, cu Devin lângă ea?

– Îmi pare rău, Brittni, zise el în sfârșit. Nu-ți pot promite asta.

– Ce vrei să spui? Brittni îl fixă pe Devin, șocată. De ce nu putem pur și simplu să ne separăm drumurile acum? Am plănuit ca în excursia asta să fiu singură. Intenționat am venit fără companie. Ți-am explicat ce încerc să fac. De ce nu-mi dai voie să am intimitatea mea?

Devin o privi pe Brittni și văzu surpriză, mânie și teamă pe chipul ei delicat. Vulnerabilitatea din ochii ei îi aminti cum arăta ea chiar înainte de a încerca s-o sărute pe plajă... Regretul îl măcina în subconștient – regretul că nu dusese la bun sfârșit îndemnul de a o săruta. Hotărârea de a găsi o altă ocazie s-o sărute îi înfierbântă sângele.

O dorea pe Brittni, mai mult decât își putea aminti că

dorise vreo femeie. O dorea cu o durere care creștea în el, născută în momentul în care își oprise privirea asupra ei, la piscină.

Sentimentul se adâncise în timp ce o asculta cum își deschidea inima în timpul cinei, dezvăluindu-i speranțele ei pentru acea croazieră.

Și când și-a dat ciorapii jos! Stomacul i se strânse când se gândi la acel moment. Se gândi la cât de plăcut ar fi să-i dea el însuși ciorapii jos, rulându-i atât de încet de la talia subțire, peste șolduri, degetele lui atingându-i curbele feminine, apoi coborându-i ciorapii mai jos peste coapsele tari.

Își luă privirea de la Brittni, nevrând să-i dezvăluie dorința pentru ea. Nu putea să-i spună motivul real pentru care nu-i putea promite că o va lăsa singură în croazieră. În realitate, o dorea pentru el. Numai să fi putut, ar fi aruncat fiecare bărbat peste bordul vasului. Acest lucru fiind imposibil, va sta lipit de ea ca un adeziv.

– Spuneai că nu ești aici să mă spionezi, zise Brittni deodată. Dacă este așa într-adevăr, de ce nu poți să uiți că sunt aici?

– Vreau să mă asigur că nu ți se întâmplă nimic rău, asta-i tot, îi răspunse Devin evaziv. Voia să se asigure, însă nu pentru că-i promisese lui Bobby. Dorința care-l mistuia era suficient de puternică pentru a-l face să n-o scape din ochi. Cred că ar fi o idee bună să te ajut să-ți alegi soțul dorit.

– Vrei să mă ajuți să aleg bărbații? Ochii lui Brittni se dilatară.

– Exact. Devin oftă. Ideea părea destul de plauzibilă, presupusese. Asta îl va putea ține cu siguranță lângă ea.

– Începi să devii pueril, zise Brittni. Își legănă picioarele peste marginea patului. Se ridică în picioare și începu să meargă prin cameră. Ți-a venit ție ideea asta primitivă că trebuie să fii cu ochii pe mine în această excursie, ca nu

cumva unul dintre străinii mari și răi să-mi facă vreun rău. Eu, desigur, nu am înțelepciunea să mă feresc de buclucuri. E corect?

Se opri întorcându-se spre Devin care stătea în continuare pe o margine a patului dublu. Căldura din vocea ei și focul din privire erau de ajuns ca să-l lase fără glas. Nu-și amintea s-o mai fi văzut pe Brittni atât de intrigată de ceva.

– Ceea ce ai spus e o bună sinteză, zise Devin pe un ton împăciuitor. Cel puțin, se gândi ea, așa era furioasă pe el și nu pe Bobby. Reușise să-i distragă atenția de la fratele ei căruia îi promisese s-o țină pe Brittni departe de orice bărbat. Numai că motivul real pentru care voia să facă acest lucru suferise o schimbare dramatică, voia să facă asta pentru sine la fel de mult ca pentru Bobby. Poate mai mult chiar.

Brittni inspiră adânc, gândindu-se dacă să-l lovească pe Devin cu pumnii sau să-și smulgă părul de furie. Făcuse planuri pentru această excursie de luni de zile și acum, Devin distrugea totul.

Înfiriparea unei relații cu alți bărbați era aproape imposibilă cu Devin prin preajmă. Lumina blândă din ochii lui, zâmbetul fermecător, totul la el îi făcea nervii să clocotească și genunchii să-i tremure. Nu se putea uita la alt bărbat când Devin era în preajmă.

Dar Devin era o țintă moartă, și ea știa asta. El era un iremediabil celibatar, o pierdere de vreme pentru orice femeie care umbla după căsătorie.

– Și dacă resping această... această sugestie medievală? întrebă Brittni pe un ton dulce, înșelător.

Devin se ridică și privi spre Brittni, care stătea în mijlocul camerei, uitându-se la el. Întinzând degetele pentru a-i atinge părul, apoi punându-și mâinile pe umerii ei, îi întâlni privirea.

– Atunci, bănuiesc că singura soluție ar fi să mă arunci peste bord, spuse el blând, lăsându-și mâinile jos. Se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Nu fi așa de sigur că n-o voi face, îi replică Brittni. N-o să te las să te amesteci în viața mea. Apoi, își dădu seama că Devin închisese ușa după el, înainte ca ea să-și termine ultima propoziție.

Descurajată, se prăbuși pe pat, cu privirea ațintită spre plafon. Ce avea de făcut?

Va merge înainte. Îl va ignora. Se va comporta ca și cum el nici n-ar exista.

Sigur, știa toate soluțiile. Dar cum să le pună în practică nu știa.

Se ridică din pat și-și dădu jos rochia albastră. O puse în dulap, apoi se spălă pe față și se pieptănă. Scoțând din geamantan un neglijeu cu dantelă, din satin negru, lung până la brâu, îl trase peste cap. Se simțea extenuată. Ziua fusese prea lungă și presărată cu prea multe surprize. Patul și un somn bun de noapte sunau tentant.

Începu să se gândească la Devin și la croazieră.

De când începuse Devin să fie atât de protector cu ea?

În trecut abia o observa. Desigur, se cunoșteau de o viață și el rămânea cel mai bun prieten al lui Bobby. Însă niciodată nu manifestase o asemenea grijă față de ea înainte. Luându-i locul lui Bobby în această excursie, devenise la fel de îngrijorat ca și fratele ei.

Devin insistase că n-o spionează pentru că i-a cerut acest lucru Bobby. Totuși, poate că se simțea obligat față de prietenul său. O obligație care ar putea să-i dea peste cap toate planurile construite cu grijă.

Gândindu-se încă la Bobby, întinse mâna spre întrerupătorul pentru lumină de lângă pat. Sunetul unui ciocănit veni ușor dinspre ușă. Se ridică și traversă camera.

– Brittni?

Ea deschise ușa. Devin, încă îmbrăcat în costum și cu cravată, se uita la ea.

– Devin. Ea îl privi lipsită de expresie, apoi mintea ei obosită realiză că el ținea în mână pantofii și ciorapii pe care ea și-i lăsase pe plajă.

Apoi, își aduse aminte cu ce era îmbrăcată. Neglijeul negru abia îi ajungea până la coapse, dezvăluind mai mult decât ascundea. Privi în jos, apoi spre Devin. Simți cum căldura îi inundă obrajii.

El zâmbi.

– Se pare că ai uitat de pantofi, remarcă el.

– Eu... da, am uitat, recunoscu Brittni.

– Ești norocoasă, eu n-am uitat.

– Da, norocoasă, repetă ea în timp ce lua pantofii și ciorapii. Cum de reușea să se simtă atât de stingheră în fața unui bărbat? Se pregăti să închidă ușa.

– Pe mâine, Brittni, zise Devin.

*
* *

Târziu. Începea să se facă târziu.

Brittni se uită la ceasul ei micuț, de aur. Trebuia să se grăbească dacă nu voia să piardă autocarul care pleca la ora zece și jumătate spre portul din Miami.

Era numai vina lui Devin, se gândi ea. Dacă n-ar fi fost el, n-ar fi stat trează jumătate din noapte.

Și asta nu fusese tot. După ce în sfârșit adormise, visă că buzele lui pline se apropie de ale ei. În vis însă, ea nu mai fugea și nici nu pretindea că are crampe. Nu, în visul ei, ea îl prindea cu mâinile pe după umeri, deschizând gura, cu o nerăbdătoare dorință. El o devoră apoi cu sărutări

înfometate, declanșând un val de pasiune până când ea se pierdu cu totul, dorind să i se dăruiască în întregime.

Brittni se trezi cu un oftat. Lumina zorilor răzbătea prin perdelele camerei. Se simțea încă obosită, așa că mai stătu întinsă în pat, retrăind detaliile visului ei, până când adormi din nou.

Trezindu-se mai târziu, realiză că este pe cale să piardă autocarul. Făcu repede un duș. Visul îi reveni mereu în minte în timp ce se îmbrăca și se machia.

În sfârșit, gata, Brittni închise geamantanul bine îndesat. Îl încuie și-l trase pe roțile lui spre ușă. Cu o geantă pe umăr și cu alta cu îmbrăcăminte într-o mână, se folosi de cealaltă pentru a trage geamantanul după ea până la lift.

Poate, se gândi ea începând s-o doară brațele, n-ar fi trebuit să-și ia cu ea atâtea haine pentru o croazieră de numai o săptămână. Dar își cumpărase îmbrăcăminte specială pentru toate ocaziile – diverse costume de baie, rochii de seară, haine care să le poarte pe insule, chiar și echipamente foarte sexy pentru aerobic, pentru exercițiile de dimineață de pe vas, cărora li se făcuse reclamă. Și desigur, luase pantofi și accesorii care să meargă la toate acestea.

Nu putea să se lipsească de nici unul dintre lucrurile pe care le luase cu ea. Acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru stil, își aminti ea, în timp ce apăsă pe butonul liftului așteptând ca acesta să coboare.

În lift se uită din nou la ceas. Era aproape zece și jumătate.

Ușile liftului se deschiseră și Brittni se îndreptă spre ieșirea din hotel.

Un bărbat stătea pe bordură, părul său căzând peste gulerul cămășii sport, picioarele lui bronzate și musculoase prinzând lumina soarelui sub șortul alb. O geantă de mărime medie, dintr-un material de culoare maro, cu marginile din

piele se afla lângă el, alături de o sacoșă cu haine, asemănătoare cu a ei.

Nu avea nevoie să-i vadă fața ca să știe că era Devin. Stăpână pe sine, scrută parcarea, în speranța că va vedea vreun autocar. Își dădu geanta jos de pe umăr, lăsând-o lângă gemantan. Sacoșa grea cu haine o puse peste acesta.

Devin se întoarse, observând-o pe Brittni care scruta zona de la intrare, ignorându-l. Purta o bluză vișinie fără mâneci, încheiată cu nasturi, băgată într-o fustă mini de blugi. Era încălțată în sandale din piele albă și vișinie.

Devin o privi, amintindu-și că ținuse în mâini picioarele ei extraordinare cu o zi înainte.

– Unde este autocarul?

Vocea rece a lui Brittni îi întrerupse gândurile, aducându-l pe Devin în prezent.

– S-a dus.

– Ce?

– A plecat acum o jumătate de oră, îi zise Devin.

– Am crezut că trebuie să plece la zece și treizeci de minute! țipă Brittni cu ochii măriți.

– Nici vorbă! Era programat pentru zece fix. Și atunci a plecat.

Brittni își ridică sprâncenele.

– Erai aici când a plecat? întrebă ea.

– Da.

– De ce n-ai venit să mă iei și pe mine, dacă știai că pleacă la zece? întrebă ea, simțindu-se iritarea în vocea ei. Autocarul trebuia să plece la zece, își aminti. Dacă n-ar fi fost Devin s-o tulbure atât de mult, n-ar fi uitat. Și totodată n-ar fi stat jumătate din noapte trează și s-ar fi odihnit, iar dimineața devreme ar fi fost oricum la intrare.

– Credeam că nu vrei să mă amestec în viața ta, spuse Devin amabil, continuând să stea așezat pe bordură.

– O! Brittni aproape că bătu din picioare, stăpânindu-se cu dificultate. Nu vreau să te bagi în treburile mele personale. Observă figura lui Devin la pronunțarea cuvântului „treburi“ și se înroși. Vreau să spun, nu vreau ca... of, știi ce vreau să spun. Totuși, puteai să-mi spui că o să pierd autocarul care mergea în port. Acum va trebui să iau un taxi.

Se uită împrejur, intenționând să găsească un telefon pentru a chema un taxi, supărată pe sine la fel de mult ca și pe Devin. Nu voia să-și înceapă prost croaziera.

– Este rândul nostru acum, zise Devin, ridicându-se și făcând semn limuzinei argintii care tocmai se îndrepta spre ei. Brittni se opri din drumul ei spre hotel, întorcându-se pentru a vedea limuzina. Desigur, își spuse Devin, poți să mergi să telefonezi după un taxi, dacă vrei. Dar probabil că va dura o jumătate de oră ca să vină aici. Zâmbi. În plus, limuzina este deja plătită.

Brittni privi la limuzina de un argintiu strălucitor. Confort și eleganță. Tentația era mare.

Ar fi nemaipomenit să meargă în port cu o limuzină. N-ar mai trebui să aștepte taxiul să vină s-o ia. Și, mai mult decât atât, nu va trebui să plătească. Bugetul ei era și așa destul de subțiat.

Brittni oftă din greu, știind că trebuie să se dea bătută. Se îndreptă spre bagaje. Puse o sacoșă pe umăr, cealaltă luând-o în mână și începu să tragă geamantanul spre limuzina care se oprise în fața hotelului. Devin veni spre ea ca și cum ar fi vrut să-i ia bagajele.

– Pot să le duc singură, spuse ea hotărâtă.

– Voiam să-i spun șoferului limuzinei să le ia, zise Devin amabil.

– O! Brittni lăsă bagajele jos, rușinată.

Șoferul limuzinei luă bagajele amândurora și le puse în portbagajul încăpător, apoi deschise portiera din spate. Încă

simțind o oarecare stânjeneală, Brittni pătrunse în interiorul de pluș al limuzinei, uitându-se pe geam.

Simți cum canapeaua elegantă din piele se mișcă ușor, când se așeză Devin. Simți de asemenea mirosul de mosc al after-shave-ului lui.

Întorcându-se, ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

– Cred că trebuie... să-ți mulțumesc, spuse ea, vocea sunându-i mai rece decât ar fi vrut.

– Cu plăcere.

Ea observă zâmbetul care-i înflorise în colțul gurii și o cuprinse iritarea. El se amuza și ei nu-i plăcea asta.

– Ce e atât de amuzant?

– Tu, zise el.

– De ce?

– Arăți ca un drăcușor când ești furioasă. Nici măcar nu poți să te bucuri de limuzină. Devin apăsă pe un buton, umplând interiorul mașinii cu sunetele unei muzici clasice, lente. Apoi, luă interfonul și-i vorbi șoferului:

– Mergi încet, nu ne grăbim.

– Poate că tu nu, zise Brittni cu răceală în timp ce Devin lăsă interfonul.

– Eu plătesc, îi aminti Devin, luând o poziție comodă. Oricum, de ce te grăbești? Vom ajunge pe vas la timp.

– Poate că nu vreau să stau aici, înghesuită, cu tine, zise Brittni.

Devin ridică o sprânceană și privi în jur.

– Înghesuiți? întrebă el. Este destul spațiu aici. Se poate însă ca ție să ți se pară mic. Am citit undeva că atunci când doi oameni sunt atrași unul de altul, cea mai mare sală de spectacol pare că e cea mai mică nișă.

Brittni îl privi cu neîncredere.

– Nu cred că este cazul nostru, spuse ea cu răceală.

Își împreună mâinile ca să-și ascundă tremurul degetelor.

„Când doi oameni sunt atrași unul de altul“, spusese el. Asta însemna că el era atras de ea? Nu în adevăratul sens al cuvântului. Nu în felul în care dorea ea. Ea voia o relație trainică, de angajament. El era specialist în distracții de scurtă durată.

Brittni întoarse capul pentru a se uita pe geam. Devin îi examină profilul în liniștea din interiorul limuzinei, perturbată numai de sunetele muzicii.

Părul ei era lăsat liber, ca în ziua de dinainte, șuvițele aurii căzându-i pe umeri. Ce pierdere, se gândi el, amintindu-și toți acei ani în care ea își purtase părul prins la spate.

Apoi, era acea linie fină, lungă a gâtului, care conducea spre seducătoarea bluză corai. Fusta ei mini se ridicase în sus, dezvăluind și mai mult coapsele armonioase.

Brittni era cu siguranță hotărâtă să-l pună la încercare, se gândi el, în timp ce-i mai analiză o dată profilul. Și părea că avea intenții serioase în privința găsirii unui soț în această excursie.

Ce-i drept, Devin nu s-a considerat niciodată pe sine ca un partener de perspectivă pentru o femeie. Însă, se gândi el pe loc, dacă ar fi putut vreodată să se imagineze însurându-se cu o femeie, aceasta ar fi trebuit să fie cineva care să fie la fel ca noua Brittni. O femeie frumoasă și strălucitoare.

Își întoarse capul. De unde veneau toate aceste gânduri?

Căsătoria era ultimul lucru din mintea sa. Devin dorea distracție și relaxare în această excursie. Din fericire, sarcina de a o supraveghea pe Brittni se dovedea a fi mai plăcută decât și-ar fi imaginat. Doar asta era – plăcere și distracție. Nimic serios. Hotărât lucru, nimic serios.

El voia numai s-o convingă pe Brittni că ar trebui să se gândească cum să se distreze, în loc să caute un partener de viață. Pentru anumite motive numai de ea știute, nu părea să îmbrățișeze ideea unei distracții fără să se fi gândit la un angajament de viitor.

Faptul că voia să se mărite din nou îl nedumerea. Văzuse prea multe căsnicii nereușite ca să mai creadă că merita efortul. Realitatea din spatele fericirii pe care părea că o aduc iubirea și căsătoria nu era nimic altceva decât un miraj create de cântece romantice și de filme. În viața reală, căsătoria ducea de obicei la deziluzie și suferință. Căsnicia părinților săi era un exemplu perfect al acestei concluzii inevitabile.

– Devin?

Brittni se uită la el întrebător. Scânteierea arzătoare de mai devreme dispăruse din ochii ei, rămânând numai blândețea în ochii albaștri care-l priveau.

– De ce n-ai plecat cu autocarul? întrebă ea. Cu toată confuzia indusă de faptul că pierduse autocarul, nici măcar nu-l întrebase pe Devin de ce nu plecase.

– Nu puteam să plec fără tine, îi spuse el.

– Vrei să spui că ai comandat limuzina după ce autocarul a plecat?

– Da.

– De ce?

Devin făcu o pauză, gândindu-se ce să răspundă. Se întrebă ce va zice dacă-i va spune adevărul.

Capitolul 5

Devin evită privirea lui Brittni, întrebarea ei atârnând greu între ei. Ar putea să-i spună o parte din adevăr, se gândi el.

După ce autocarul plecase fără ei, decisese că ar fi mai distractiv să cheme pentru el și Brittni o limuzină decât un taxi. Se gândi că Brittni va fi destul de supărată și nervoasă că pierduse autocarul.

Dar acesta nu era întregul adevăr. În realitate, nu voia să stea departe de ea, nici pentru scurt timp.

Lui Devin îi era teamă ca nu cumva ea să-și schimbe planurile și să se întoarcă acasă. Se gândea cu plăcere la ocazia de a petrece șapte zile pe mare cu Brittni.

Însă toate motivele care l-au determinat pe el să cheme limuzina erau suficiente pentru a o speria pe Brittni, recunoscu Devin. Și așa era destul de distantă cu el.

Se hotărî să-i spună o mică parte din adevăr. O foarte mică parte.

– N-aș fi aici, dacă n-aș face-o pentru Bobby, îi aminti Devin. I-am promis fratelui tău că voi avea grijă să te urci pe vas în siguranță. Nu aș fi putut pleca singur, știind că tu ai pierdut autocarul.

– Înțeleg. Brittni se uită din nou pe geam, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Era ridicol să fie dezamăgită, își spuse. Singurul motiv pentru care Devin era îngrijorat în privința ei era faptul că era sora celui mai bun prieten al lui. Atâta timp cât își va aminti de acest lucru, va fi în regulă.

– Iată nava noastră, zise Devin întinzându-se lângă ea pentru a se uita la vasul alb, enorm, ce se întrezărea în timp ce limuzina se oprise la stop.

Un fior o străbătu pe Brittni, iritarea și dezamăgirea părăsind-o la vederea navei. Un șir de ferestre se întindea pe toată lungimea transatlanticului. Pasagerii fericiți se adunaseră deja pe punte, cu băuturi în mâini, râzând și pălăvrăgind.

Șoferul limuzinei deschise portiera, oferindu-i mâna lui Brittni în timp ce ea coborî. Le puse bagajele pe trotuar, lăsându-l pe unul dintre mulții hamali să le ia și să le ducă în cabinele rezervate pentru Brittni și Devin.

– Bine, mi-a făcut plăcere, începu Brittni, nefiind sigură cum să continue. Îți mulțumesc pentru plimbarea cu limuzina.

– De ce numai asta ca rămas-bun? întrebă Devin, ațintindu-și privirea spre ea, observând cum razele soarelui se reflectă în părul ei auriu.

– Pentru că este un rămas-bun, zise Brittni, dând fermitate tonului ei. Oare de ce avea senzația de părere de rău? se întrebă. Asta era, în definitiv, ceea ce hotărâse să facă. Avea să-i arate lui Devin că nu va permite ca prezența lui să-i distrugă planurile; și pentru asta, cu siguranță nu avea nevoie de el să-i țină companie.

– Nu poate fi un rămas-bun, se opuse Devin. Excursia abia a început. Vino.

Își trecu brațul în jurul umerilor ei și o conduse spre poarta de îmbarcare.

O mulțime de posesori de bilete se învârteau prin preajmă, unii colindând prin buticurile duty-free, în timp ce alții, sosiți

în ultimul moment, puneau întrebări echipajului vasului.

Brittni dădu jos mâna lui Devin, ignorându-l în timp ce el mergea alături de ea prin mulțime. Cu o noapte înainte, își spusese că pur și simplu îl va ignora pe Devin pe durata excursiei. Știa că asta va fi o sarcină grea. Și se dovedea chiar mai greu decât și-a închipuit.

Stând la rând la poartă, Brittni nu pierdu ocazia să-și examineze tovarășii de drum. Observă un bărbat tânăr, înalt, cu părul blond, stând rezemat de un stâlp și citind o carte. Aruncând o privire rapidă spre Devin, Brittni văzu că el privea răbdător înainte, aparent neinteresat de nimic în mod deosebit.

Își aminti de dezamăgirea de acum câteva momente când el susținuse că o aștepta la hotel pentru că se simțea obligat față de Bobby, să o vadă plecată cu bine din port. Avându-l pe Devin lângă ea din asemenea rațiuni fraterne, ar putea să fie dificil până la urmă.

Aparent, spunându-i direct că grija lui nu era binevenită, nu obținuse nici un rezultat. Va trebui să găsească o altă cale – o cale mai inteligentă. Se încruntă, apoi zâmbi, în timp ce o idee îi răsări în minte.

– Ce zici de el? întrebă Brittni, uitându-se la Devin și arătând spre tânărul care citea broșura.

– Ce vrei să spui? o fixă Devin.

– Cred că arată destul de bine, îl informă ea pe Devin, stăpânindu-și zâmbetul viclean care i-ar fi stricat mina serioasă.

– Și?

Vocea lui Devin era foarte nervoasă. Ea aproape că râse.

– Și citește o carte, adăugă Brittni amabil.

– Și ce ar trebui să înțeleg din toate astea?

– Gândește-te ce înseamnă asta, îi explică Brittni, serioasă. În primul rând, este inteligent. Citește. În al doilea rând, este eficient. Nu-și pierde timpul. Trebuie să aștepte, așa că își folosește timpul într-un mod constructiv. Privi expresia de

îndoială care se adâncise pe chipul lui Devin. În al treilea rând este capabil să lege o relație pe termen lung. Uite ce carte groasă este. Trebuie să aibă cinci sute de pagini. Și uită-te la coperta aceea – cred că este un roman de dragoste. Este și sensibil pe deasupra.

– Ce tot vorbești? o întrebă Devin.

Enervat, se gândi Brittni cu satisfacție. Cu siguranță că-l enervase.

– Nu pot să cred că nu observi, zise Brittni, scuturându-și capul. El este. Nici n-am ajuns pe vas și l-am găsit.

– Pe cine ai găsit?

– Primul meu prototip de soț.

– Ce? Cuvântul ieși ca un șuierat exploziv, atrăgând privirile unora dintre pasagerii care așteptau la rând.

– Când mă gândesc că mi-am irosit toți banii pe un bilet, continuă ea, atât de absorbită de jocul ei încât nu băgă de seamă privirile celorlalți. Tot ce trebuie să fac era să vin și să stau la poarta de îmbarcare.

– Ți-ai pierdut mințile! zise Devin cu voce scăzută. O apucă pe Brittni de braț și o trase mai aproape de el. Nu știi nimic despre bărbatul acela.

– Nu, dădu Brittni din cap, trăgându-și brațul din strânsoarea lui. Tu ești cel care și-a pierdut mințile, Devin. Și tu ești cel care nu știe nimic despre mine dacă crezi că te voi lăsa să te amesteci în planurile mele doar pentru că tu mă consideri incapabilă să iau singură decizii pentru mine.

Devin se uită tăcut la ea, înțelegerea înlocuind confuzia din ochii lui verzi.

– Ai priceput? întrebă Brittni. Nu sunt în pericol să cad în brațele primului bărbat pe care-l văd, așa cum tu și fratele meu vă imaginați. Nu am de gând să mă arunc cu capul înainte în vreun mariaj de conveniență nu mai solid decât coperta unei cărți.

Devin ascultă, un zâmbet ușor ivindu-i-se pe buze.

– Trebuie să recunosc, Brittni, că m-ai păcălit.

– Știu. Se opri un moment să-și savureze succesul, apoi deveni din nou serioasă. Înțelegi ce vreau să spun, Devin? Croaziera este pe punctul să înceapă. Nu vreau să-mi stai în cale. Nu e nevoie să-ți faci griji pentru mine.

Cum el nu spuse nimic, ea adăugă:

– Pot să-mi port singură de grijă, Devin.

Devin dădu din cap.

– Ești în mai mare dificultate decât am crezut, spuse el, făcând aluzie la jocul ei cu privire la bărbatul cu cartea. Devin crezuse că Brittni se schimbase într-o divă seducătoare numai în exterior. Nu realizase cât de cochetă devenise și în sinea ei.

Era mai convins ca niciodată că n-ar fi deloc înțelept s-o lase singură la bordul navei. Orice bărbat de la bord ar muri după ea înainte ca prima seară să se termine, dacă ea va juca felul acesta de jocuri cu ei. Așa cum el era mort după ea acum.

Brittni arăta ca și cum ar fi vrut să-l întrebe ceva pe Devin, când vasul porni deodată înainte. O clipă mai târziu, un însoțitor plăcut la vedere le verifică biletele și-i conduse la o scară care ducea spre partea de sus a vasului.

– Fotograful nostru vă va scoate pozele făcute la îmbarcare. Fotografiile vor fi distribuite pentru cumpărare mâine, pe Puntea Promenadei.

Brittni o luă înaintea lui Devin, gândindu-se să ajungă în partea de sus a navei, nerăbdătoare să înceapă croaziera. O stare de surescitare o cuprinse. Aștepta ziua asta de luni întregi. Devin nu-i va strica distracția.

Îl zări pe fotograful vasului lângă poarta sub formă de arcadă care dădea spre mijlocul vasului. Fotograful se aplecă în față, orientând aparatul spre Brittni.

O mână a lui Devin îi alunecă în jurul umerilor și ea privi într-o parte. Devin zâmbea, cu fața apropiată de a ei.

– Zâmbește, Brittni, o îndemnă el, ținând-o aproape în timp ce fotograful apăsă butonul aparatului.

Brittni se retrase de sub brațul lui Devin, coborând spre culoarul cabinelor. Încă zâmbind, Devin îi urmări legănatul ușor al șoldurilor.

*
* *

Brittni închise ușa cabinei sale și se întinse pe pat. Cu ochii închiși strâns, revăzu în minte licărirea poznașă din ochii verzi ai lui Devin în timp ce acesta răsucea cheia în ușa cabinei vecine.

Bobby își planificase surpriza cu meticulozitate, se gândi ea. Rezervase cabina vecină și fără îndoială, îl va găsi pe Devin așezat lângă ea în sala de mese.

Se uită la bagajele îngrămădite în mijlocul cabinei, mintea ei zburând la dificultățile pe care le implica faptul că Devin avea cabina alături de a ei. Ce se va întâmpla când îl va găsi pe el, bărbatul viselor ei? Era și așa destul de rău că Devin se afla pe vas. N-ar vrea ca el să observe cu cine vine și cu cine iese ea din cabină. Ca să nu mai menționeze că va trebui să vadă cine va veni și cine va ieși din cabina lui.

Se încruntă. Ce-i trecea prin cap! Nu-i va păsa pe cine va agăța Devin în croazieră. În fond, dacă el va găsi pe cineva cu care să-și petreacă timpul, cu atât mai bine. Va înceta să se mai preocupe de sora celui mai bun prieten al său.

Mușcându-și buzele, Brittni se uită la stiva de bagaje. Va trebui să-și aranjeze rochiile de seară înainte de a ieși să vadă nava. Cheltuise o avere pe ele. Nu avea nici un rost să le lase să stea șifonate în geamantan și sacoșe.

Scoase rochiile, agățând cu repeziciune umerașele de tija din dulapul cabinei. O dată terminat despachetatul, se așeză pe canapeaua roșie din fața ferestrei largi, privind spre Atlantic. O altă canapea roșie se afla lângă unul din pereți. Brittni își

aminti că citise în broșura navei de croazieră că cele două canapele puteau alcătui un pat de dimensiuni mari dacă erau unite.

Restul mobilei din cameră consta într-un mic birou și un televizor cu circuit închis. O mică baie cu duș se afla lângă ușa de la intrare.

Cabina ei era pe Puntea Superioară, un nume înșelător, luând în considerare că erau cinci punți deasupra – o punte pentru pasageri și patru punți pentru sala de mese, distracții și recreere. Dar mai erau de asemenea și două punți pentru pasageri, mai jos.

Brittni se gândi să despacheteze și restul hainelor. Se ridică în silă, apoi se opri, așezându-se din nou. Avea încă nevoie de un plan prin care să-l poată manevra pe Devin.

Ea voia să găsească un bărbat care s-o iubească, nu unul care s-o critice și s-o înjosească – așa cum făcuse Alan – și care să-și petreacă restul vieții cu ea. Pe cât de mult o excita Devin, pe cât de mult atenția pe care i-o acordase el în ultima zi o flata, o intriga, știa că el nu era interesat să fie acel bărbat.

Auzi un sunet ușor la ușă.

Devin, se gândi Brittni imediat. Gura ei luă o expresie hotărâtă în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Ce mai vrei acum? întrebă ea cu răceală deschizând ușa.

– Scuzați-mă, domnișoară. N-am vrut să vă deranjez.

Ochii mari, negri ai bărbatului în uniformă, cu pielea măslinie și fața speriată o priveau pe Brittni.

– Îmi... îmi pare rău, zise Brittni. Devin era pe punctul de a o face să sară și la propria sa umbră, gândi ea.

– Numele meu este Josef, continuă bărbatul. Sunt valetul dumneavoastră. Voi avea grijă de cabina dumneavoastră. Dacă aveți nevoie de mine în orice moment, puteți apăsa butonul de apel. Arătă spre un buton mic lângă ușă. Voi încerca să vă ajut cât de repede posibil.

– Mulțumesc, spuse Brittni, zâmbindu-i bărbatului care tocmai își terminase discursul rostit cu un accent specific. O, așteaptă, îl chemă ea în timp ce el se îndepărta. Nu știi dacă e posibil să fie schimbate cabinele?

El se încruntă.

– Este ceva în neregulă cu cabina dumneavoastră? Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu, nu. Nu e vorba de cabină.

Josef o privi cu atenție.

– Numai mă întrebam, atâta tot, adăugă ea încet.

– Poate că o puteți schimba cu ajutorul administratorului financiar, spuse Josef. Biroul lui este cu o punte mai jos, în zona holului central de pe puntea principală. El arătă cu mână în jos, spre holul lung.

– Mulțumesc. Brittni închise ușa.

*
* *

– Îmi pare rău, doamnă, dar sunteți înregistrată la această categorie de cabine, o informă administratorul pe Brittni, pe un ton foarte politicos. Acum, dacă e ceva în neregulă cu cabina dumneavoastră...

– Nu, nu e nimic, cabina e în regulă, spuse Brittni, cuprinsă de enervare.

– Desigur, dacă vă interesează un confort mai bun, vă putem găsi o cabină pe Puntea Regală, continuă administratorul, privind-o pe Brittni. Asta implică un cost suplimentar.

Brittni afișă un zâmbet politicos.

– Nu, mulțumesc. Nu este atât de important. Se întoarse și aproape că se ciocni de Devin care se uita la o imagine cu cărți poștale, aflată pe un ecran uriaș. Ținea o vedere în mână. Vederea înfățișa un șir de fete atrăgătoare, în costume de baie,

sub titlul: „Vedere de pe Plaja Celor Șapte Mile, Grand Cayman".

Devin își ridică privirea spre Brittni.

– Salut. Zâmbi. Văzând că Brittni se uită la vederea pe care o ținea în mână, râse. Asta e pentru Bobby. Ce zici? M-am gândit că ar trebui să primească ceva în schimbul excursiei pe care a pierdut-o.

– Serios? murmură ea, ridicându-și sprâncenele în timp ce privea imaginea sugestivă a femeilor de pe cartea poștală. Ce drăguț din partea ta! Se întoarse, vrând să plece.

– Așteaptă. Mâna lui Devin îi prinse brațul. O clipă.

Scoțând din buzunarul de la spatele șorțului portofelul, căută o bancnotă pe care o dădu vânzătorului din spatele standului cu cărți poștale. Apoi, prinzând-o ușor de încheietura mâinii pe Brittni, o conduse în afara holului.

– Pari supărată.

– Chiar sunt. Brittni îl privi în ochi. Am încercat să schimb cabina, dar n-am reușit.

– Ai încercat să schimbi cabina? Expresia lui Devin arăta surprinsă. De ce?

Unda de regret din întrebarea lui o impresionă pe Brittni și enervarea îi dispăru. Se opri și se lipi de peretele coridorului.

– Nu știu ce altceva să fac, zise Brittni blând. Deodată simți că o înțeapă lacrimile în spatele pleoapelor.

– Brittni? Devin veni mai aproape de ea. Pasageri grăbiți treceau pe lângă ei, nici unul nepărând să le dea atenție.

– Devin, tu distrugi totul.

– Nu înțeleg.

– Simplul fapt că ești aici mă face să... Brittni se opri, neștiind cum să continue. Cum ar fi putut să-i spună lui Devin că de fiecare dată când erau împreună simțea că eforturile ei de a-și căuta un partener de viață sunt o nebunie.

Avea nevoie de un bărbat care s-o iubească pentru totdeauna – pentru ceea ce era. Devin voia numai să se

distreze cu ea. El niciodată nu-și manifestase pentru ea nici cel mai mic interes înainte ca ea să fi făcut acele schimbări în propria înfățișare.

– Faptul că eu sunt aici te face să ce? întrebă Devin.

Ochii umeziți a lui Brittni îl mișcară. Nu intenționase ca lucrurile să capete un asemenea curs. Nu intenționase să-i pricinuiască lui Brittni vreun rău. Ceea ce dorea el era s-o protejeze, să-i arate cum să se distreze. Nu dorise s-o facă să plângă.

– Nu-mi pasă ce crezi. Sincer, nu vreau să-ți stric croaziera, zise Devin când văzu că ea nu dă nici un semn că voia să-i răspundă. Vreau să te simți bine. Să te simți minunat.

Brittni înghiți în sec. Ar fi vrut cu disperare ca el să fie genul de bărbat care să vrea mai mult decât distracție într-o relație.

– Haide, o îndemnă Devin pe un ton blând. Am auzit că este un bufet foarte bun pe Puntea Lido. Nava este pe cale să părăsească docurile. Să mergem sus și să ne uităm.

Brittni ezită.

– Nu ți-e foame? întrebă Devin.

Amintindu-și că sărise peste micul dejun, Brittni încuviință din cap.

– O.K., se îmblânzi ea.

Devin îi întinse mâna.

– Suntem aici ca să ne distrăm, îți amintești?

Brittni își strecură mâna într-a lui, clipind din ochii umeziți. Strânsoarea lui era caldă și blândă, totuși fermă.

– Ai dreptate, fu ea de acord. Distracție.

*
* *

Brittni își umplu farfuria cu creveți, paste și salată, urmându-l pe Devin la bufet de-a lungul punții deschise, spre o masă cu

vedere la ocean. Docurile dispăreau încet-încet în timp ce transatlanticul înainte spre sud, spre apele caraibiene.

Se așezară și începură să mănânce, o tăcere apăsătoare așternându-se între ei. Devin își arunca privirea de la mâncare la apă, evitând ochii lui Brittni.

Luând o înghițitură de creveți și paste, Brittni își ridică ochii și se uită la Devin. Razele soarelui de dimineață devreme cădeau pe părul lui făcându-l să strălucească. Fața lui, din profil, exprima seriozitate.

– Devin? Ce ai tu de fapt împotriva încercării mele de a găsi pe cineva interesat de o relație serioasă?

Devin duse la buze paharul înalt cu ceai cu gheață și bău, apoi își îndreptă ochii spre ocean.

– Nu am nimic împotriva dorinței tale de a te căsători din nou.

Brittni își ridică sprâncenele.

– Atunci de ce te opui, făcând să-mi fie atât de dificil să întâlnesc bărbați pe navă? întrebă ea.

Devin clătină din cap.

– Nu cred că ăsta-i cel mai potrivit loc pentru tine să întâlnești bărbați interesați de o relație de lungă durată sau orice alt fel de relație, de asta. Oftă. Nu vreau să văd cum se folosește cineva de tine.

De fapt, sfârși el în gând, i-ar rupe gâtul oricărui bărbat care ar încerca să profite de vulnerabilitatea lui Brittni. Și era vulnerabilă. Concepția ei despre dragoste ar putea să facă din ea o pradă ușoară pentru un bărbat iscusit în arta vorbirii.

– Pot să-mi port singură de grijă, insistă Brittni. Expresia lui Devin rămase neîncrezătoare. O.K. Deci, nu ai nimic împotriva faptului de a mă întâlni cu bărbați în general. Cu bărbații de pe vas nu vrei să mă întâlnesc.

– Cred numai că ar trebui să fii mai atentă, spuse el evaziv. Purtarea ei superioară cu câteva momente mai devreme îi

adusese aminte că trebuie s-o ia mai ușor pe Brittni. Nu dorea ca ea să fugă de el – nu atâta timp cât el încerca să descurce sentimentele amestecate pe care ea i le inspira din momentul în care o văzuse la hotel.

– Deci, de ce n-ai ajuns niciodată aproape să te căsătorești?

Celibatul convins al lui Devin era un subiect asupra căruia Brittni meditase de multe ori. Era cunoscut faptul că el nu intenționase până acum să se însoare, însă niciodată nu-l auzise exprimându-se în legătură cu motivul care-l determina să rămână singur.

– Nu discutăm despre mine, zise Devin.

– Părinții tăi au avut o căsnicie fericită timp de... cât, treizeci de ani? întrebă Brittni. Părinții lui Devin muriseră într-un accident de automobil, curând după ce el absolvise facultatea. El nu vorbea mult despre părinții săi, iar când Brittni văzu cum privirea i se întunecă, îi păru rău că adusese vorba despre ei.

– Da. Privi din nou spre apă, apoi în spatele lui Brittni, umbra din ochii lui dispărând ca și cum i-ar fi fost luată cu mâna de cineva nevăzut.

– Știi, poți să întâlnești femeia potrivită într-o zi și să-ți schimbi părerea, zise Brittni, detestând tonul plin de dorință pe care-l auzi în propria voce.

Devin îi întâlni privirea. I se păru că detectase o unde de speranță în ochii ei și se încruntă. Brittni avea intenții serioase în a găsi un soț. Iar el dorea numai ca ea să cedeze și să se bucure de viață, cu el. Fără căsătorie.

Căsnicia părinților săi fusese perfectă... pentru public. Toată lumea credea că ei nutresc o mare dragoste unul față de altul, și că trăiesc într-o mulțumire fericită.

Numai Devin știa adevărul. Casa lui fusese plină de o tăcere rece, care i-a rămas întipărită în suflet mult timp după ce se mutase. Tatăl său nu fusese niciodată destul de puternic încât să facă față unui divorț, iar mamei sale, această noțiune i se

părea inacceptabilă din punct de vedere social. Așa că au rămas împreună... separați totuși.

Devin se hotărâse de mult că nu este pentru el căsnicia, și privindu-și prietenii cum se căsătoresc și divorțează după colegiu, și-a întărit această hotărâre. Detesta să sfârșească într-unul din divorțurile mizerabile de care prietenii lui se plânseseră. Că Brittni trecuse printr-un divorț și se hotărâse să încerce din nou, îl uimea.

Îi era teamă că dacă Brittni își va pune planurile în aplicare, va atrage în capcană un bărbat într-un timp record, exact așa cum se gândea Bobby. Problema era, dacă în realitate ea era atât de preocupată de căsătorie cum îi dăduse de înțeles lui Devin. Cumva va trebui să găsească o cale să stea aproape de ea.

– Și dacă te-aș ajuta? îi sugeră el deodată, cuvintele luându-l prin surprindere la fel de mult ca și pe Brittni.

Brittni scăpă furculița.

– Ce?

– Nu vreau să-ți distrug excursia. Pot să te ajut.

– Este o capcană? Încă mai încerci să găsești bărbați pentru mine?

Devin nu se putu opri din râs când văzu expresia ei neîncrezătoare.

– Nu, promit că nu e o capcană. Dacă ești hotărâtă să faci asta, vreau să te ajut.

– Ai de gând să mă ajuți să întâlnesc bărbați?

– Sigur.

Brittni nu putea să creadă ce-i auzeau urechile. Devin voia s-o ajute? În confuzia pe care oferta lui i-o provocase, nu era sigură dacă voia s-o ajute sau nu. Da, dorea să-și găsească un soț. Dar cu ajutorul lui Devin?

Cel mai dificil aspect al faptului că Devin era în preajmă, realiză ea, nu era îngrijorarea lui fără motiv sau faptul că se străduise prea mult să-i țină companie. Cel mai greu lucru

venea chiar din interiorul ființei ei... reacția ei interioară la prezența lui. Îi amețea simțurile cu parfumul lui de mosc, cu zâmbetul fermecător. Ar mai putea să se concentreze asupra găsirii unui soț dacă-l va invita pe Devin să-i stea în preajmă?

– Care e problema? întrebă Devin.

– Nici una, replică Brittni. Ce altceva ar fi putut să spună? Că senzualitatea lui era mai mult decât putea ea să suporte?

– Să continuăm, atunci, îi spuse Devin, dându-se pe spate în scaunul său și încrucișându-și brațele, privind-o. Spune-mi totul. Povestește-mi despre toate planurile tale.

Brittni dădu la o parte platoul și luă o mică înghițitură din băutură. Poate că, se gândi ea, dacă-i va spune lui Devin totul, va înceta să-l mai vadă într-o lumină atât de senzuală. Poate că, dacă va discuta deschis despre planurile ei de a găsi un bărbat, atracția față de el va fi neutralizată.

– Caut un bărbat care să fie interesat de o relație serioasă pe termen lung. Ți-am spus asta deja.

Devin încuviință din cap.

– Nu mă interesează atât de mult felul cum arată. Brittni își luă privirea de la el. Ochii ei căzură pe picioarele lui întinse neglijent de o parte a mesei, lungi, musculoase, bronzate.

– Spui că nu contează cum arată?

Lui Brittni i se opri respirația când văzu verdele vibrant al ochilor lui Devin lucind în razele de soare care-i cădeau pe față.

– Deloc, zise ea, liniștindu-și vocea.

– Atunci, de ce toate astea? întrebă el, arătând cu mâna spre trupul ei bronzat.

Brittni tăcu un moment.

– Asta e pentru mine, Devin. Dădu din cap. N-am făcut-o pentru vreun bărbat.

– Nici măcar pentru fostul tău soț? întrebă Devin.

– Mai ales pentru el, replică repede Brittni. N-aș vrea... Nu mă

interesează cineva care apreciază mai mult înfățișarea decât esența.

Devin încuviință.

– O.K. Acum, spune-mi, cum ai de gând să întâlnești acest tip de bărbat?

– Prin contactul ochilor. Brittni își dădu părul pe spate, întâlnind privirea lui Devin. Bărbații se simt atrași de femeile care comunică prin ochi cu ei, îi explică ea.

Devin își cufundă privirea în adâncul ochilor albaștri ai lui Brittni. Un bărbat ar putea înota în acești ochi ani de zile, se gândi el, vrăjit de lucirea de safir din ochii ei.

– Înțeleg, spuse el într-un târziu. Trase puternic aer în piept. Și de unde ai învățat lucrurile astea?

Brittni zâmbi, întorcându-se cu gândul la munca ei.

– Primul meu articol pentru „Sudul sofisticat". L-am numit: „Asumați-vă răspunderea vieții amoroase". Cercetările mele au scos la iveală câteva idei fascinante care le-ar putea ajuta pe femei să-și țină sub control propria viață.

– Serios? murmură Devin.

– Nu râde de mine.

– Nu râd, insistă el.

– Nu râzi? Tremurul nesiguranței în cuvintele ei o trădă și Brittni simți cum un val de căldură îi inundă obrajii.

– Nu. Devin se aplecă înainte și își apăsă degetele peste ale ei. Nu râd.

– Mulțumesc. Căldura din obraji i se scurse în tot corpul în timp ce Devin își îndepărtă mâna de pe degetele ei. Își linse buzele, simțindu-și deodată gura uscată. O.K. Unde eram? A, unul dintre primele lucruri pe care cercetările mele le-au scos la iveală era cel referitor la contactul ochilor. Ți-am spus deja despre asta. Apoi, continuă ea, străduindu-se să-și adune gândurile, am descoperit că femeile au nevoie să-și obțină satisfacția mergând singure în diverse locuri. Cum ar fi croazierele, de exemplu.

– Înțeleg. Devin încuviință din cap în timp ce asculta.

– Să preiei inițiativa este cheia, continuă Brittni. Contactul ochilor nu este de ajuns. Femeile trebuie să facă mișcări curajoase, netradiționaliste, în relațiile de azi.

– Cum ar fi? întrebă Devin intrigat de explicația ei. „Mișcări curajoase, netradiționaliste"? Gândurile lui se întoarseră la momentele când Brittni alerga de-a lungul plajei și la conturul înnebunitor al buzelor ei înainte ca ei aproape să se sărute. Acelea erau mișcările pe care el și le imagina noaptea târziu, singur în camera de hotel.

– Experții cu care am vorbit cerându-le să facă recomandări femeilor, au sugerat ca acestea să facă lucruri neobișnuite, orice acțiune la care bărbații nu se așteaptă.

Evenimentele serii anterioare, când ea și Devin au coborât pe plajă, reveniră în mintea ei. Făcuse oare o treabă bună că urmase sfaturile acelui articol? Începuse totul bine. Și-a dat jos ciorapii și a început să alerge spre țărm. Apoi, a eșuat lamentabil, lașa din ea dovedindu-se mai puternică atunci când Devin încercase s-o sărute.

– Înțeleg, zise Devin, întrerupându-i gândurile. Cred că ai trecut de faza cu contactul ochilor. Ești în croazieră... un punct fierbinte pentru o aventură. Și ești destul de bună pentru a lua o inițiativă. Căldura din ochii lui trimitea fiori prin șira spinării lui Brittni. Cred însă că aceasta este partea cu care ai probleme.

Bătăile inimii ei se întețiră. Încercă să vorbească, dar vocea refuza s-o asculte.

Devin zâmbi.

– În această chestiune pot să te ajut să ieși din încurcătură.

Capitolul 6

Să iasă din încurcătură? Devin voia s-o ajute să iasă din încurcătură? Brittni cugetă, pulsul său crescând sălbatic.

Deodată, imagini din visul pe care-l avusese cu o noapte înainte îi invadară mintea – fanteziile induse în somn în care își permitea să iasă din încurcătură, cedând tentației pentru Devin. În visul ei, el o sărutase, și ea îl sărutase pe el. Apoi, el explorase fiecare centimetru din pielea ei cu buzele lui fierbinți, ducând-o pe culmi pe care niciodată nu ajunsese înainte. Fiecare dintre ei îl dorea pe celălalt mai mult decât orice altceva pe lume.

În visul ei, Brittni obținuse tot ceea ce-i plăcea, tot ce-i putea oferi dragostea. Tot focul acela înălțător, toată acea relaxare minunată – toată dragostea pe care n-o mai cunoscuse până atunci.

Culmi erotice pe care își dăduse seama că n-ar putea să ajungă decât cu Devin...

– Nu înțeleg ce vrei să spui, zise Brittni brusc, ridicându-se de pe scaun. Avea nevoie cu disperare să se îndepărteze de

Devin și de trăirile necontrolabile pe care i le provoca.

Un valet de pe punte se opri să strângă vasele de pe masă. Devin o privi în tăcere până când omul termină și se îndepărtă.

– Vreau să spun că trebuie să ai încredere, explică Devin cu blândețe, dându-și seama că o speriase. Ochii ei se fereau de privirea lui ca cei ai unui iepure fricos. Te pot ajuta să capeți încrederea de care ai nevoie ca să ieși din încurcături.

– Și prin „a ieși din încurcături" vrei să spui că...? Brittni lăsă fraza în suspensie, aproape fiindu-i frică să audă răspunsul pe care i-l va da Devin.

Devin deschise gura. El știa ce vrusese să spună cu aceste cuvinte. Voia să spună totul... Brittni în brațele lui, buzele ei deschizându-se spre ale lui, trupul ei fierbinte în timp ce se unea cu al lui.

– Ceea ce vrei tu să înțelegi, îi sugeră el vag.

Brittni își linse buzele nervos, apoi zise:

– Sincer, Devin, apreciez ceea ce încerci să faci, zise ea blând. Dar trebuie să fac asta singură. Sincer. Nu cred că poți să faci ceva pentru a mă ajuta. Încercă să zâmbească. Ne vedem pe vas.

Legănatul ușor al șoldurilor ei în timp ce se îndepărta îl fascină, ținându-l captiv în scaun până când își dădu seama că ea dispăruse după colț. Se ridică și se grăbi după ea, cuvintele ei răsunându-i în minte.

Brittni voia să-și controleze propria viață. Să găsească un bărbat cu care să se mărite.

„Nu cred că tu poți să faci ceva pentru a mă ajuta", spusese ea.

Adevărul era că el nu voia s-o ajute să găsească un bărbat cu care să se căsătorească. În vâltoarea acestor gânduri îi veni unul total inadmisibil. Numai dacă el era acel bărbat.

Lui Devin i se opri respirația la această neașteptată

revelație. El, să se însoare cu Brittni? Sau cu oricine altcineva, ce contează?

Se opri un moment, uimit de o asemenea idee care se formase undeva în subconștientul lui. Cu siguranță că era rezultatul faptului că se implicase prea mult în planurile lui Brittni de a-și găsi un soț, se justifică el.

Se grăbi înainte, scoțându-și din cap această nefamiliară – și totuși ciudat de ispititoare – imagine a lui însurat cu Brittni.

O găsi stând lângă una din intrările de la bar, ținând în mână un pahar cu o băutură de culoare roșiatică. Cu cealaltă se juca alene cu paiul din pahar.

Ochii ei păreau ațintiți asupra oceanului în depărtare, mai degrabă decât asupra bărbaților bronzați care stăteau întinși lângă piscina rotundă aflată în mijlocul punții deschise.

Devin o urmări, așteptând, cu respirația grea. În orice moment se aștepta ca Brittni să pună ochii ei albaștri pe unul dintre bărbații din preajmă. Simți în stomac un val fierbinte de gelozie.

Ea, în schimb, se întoarse și dădu ochii cu Devin.

Se apropie de ea, căldura pe care o simțea în corp declanșând scântei de dorință și de nevoie insuportabilă pentru ea.

Brittni duse paharul la gură și bău, ferindu-și ochii de el în timp ce se apropia.

– Salut, zise Devin oprindu-se lângă ea, rezemându-se cu spatele la bar. Ea nu răspunse, ci sorbi din nou din pahar. Cum merge treaba? întrebă el în sfârșit.

De data asta, ea îl răsplăti cu o privire.

– Pentru cineva care a spus că vrea să mă ajute, tu sigur faci contrariul, comentă ea rece.

– Cum adică?

– Cu greu arăt a fi liberă avându-te pe tine lângă mine, replică ea.

– Nu mă gândeam că o să aștepți ca bărbații să vină la tine, zise Devin. Credeam că ideea e ca tu să iei inițiativa. Ideea ca ea să ia inițiativa cu el era ispititoare. Numai dacă ar renunța la această vânătoare de soți...

– Ai perfectă dreptate. Brittni oftă. Bărbații bronzați, aparent o înconjurau și totuși nu se putea apropia de nici unul dintre ei. Cu toate eforturile pe care le făcuse pentru a se schimba, în sinea ei rămânea timidă, chiar lașă.

Ori era din cauza lui Devin? se întrebă ea deodată. Era atracția ei pentru Devin un obstacol adevărat care-o împiedica să se apropie de alți bărbați? Privind în jurul ei, realiză că nu simțea nici o atracție pentru nici unul dintre bărbații pe care-i văzuse.

Își întoarse privirea spre Devin. Un val de dorință îi invadă trupul.

– Am dreptate în legătură cu ce? întrebă Devin.

– Eu... eu ar fi trebuit să iau inițiativa, nu să aștept ca bărbații să vină la mine, zise Brittni. Luă o altă înghițitură din băutură. Nici o speranță, murmură ea, punând paharul pe tejghea. Trebuia să se îndepărteze de Devin și să-și limpezească gândurile. Trebuia să se concentreze asupra motivului pentru care era aici, înainte de a-și rata croaziera.

– Nu, așteaptă. Devin o opri, apucând-o de mână. Știu care e problema.

O, Doamne, știa! Brittni se sperie. Observase dorința ei pentru el răzbătându-i din fiecare por, fără îndoială. Era ca înainte, la colegiu, când ea îl sărutase.

– Trebuie să exersezi.

– Să exersez? Brittni se simți ușurată că Devin părea să nu-și dea seama cât de mult o tulbura. Apoi, reflectând la ceea ce spusese el, se simți insultată și se încruntă. Ce vrei să spui?

– Vezi acei tipi? Devin își îndreptă degetul spre bărbații lungiți lângă piscină. Sunt obișnuiți cu femei care să vină și să se întindă lângă ei.

– Serios? În tonul lui Brittni se simțea o ușoară neîncredere.

– Nu ești pregătită pentru ei.

– Chiar așa?

– Da.

– Și pentru cine sunt pregătită atunci? Brittni luă din nou băutura și se jucă cu paiul din ea. Apoi, își apropie paiul de buze și sorbi încet, uitându-se la Devin cum o privește. Poate că nu era tipul sofisticat de femeie cu care Devin era obișnuit să se întâlnească, dar sigur nu avea de gând să-i permită s-o trateze ca pe o fetiță complet inocentă. Chiar dacă așa era. Pentru tine?

– Exact.

Brittni nu-și putea da seama dacă era un joc sau nu. Tot ce spusese el în legătură cu faptul că voia s-o ajute suna sincer, însă ea nu putea să uite că Devin era un celibatar convins și că era interesat de ea doar ca sora celui mai bun prieten.

Însă numai pentru asta era el interesat de ea? Ar putea spera vreodată să-i schimbe părerea, să-l facă să vadă în ea femeia dorită? Oamenii se pot schimba, gândi Brittni repede. În definitiv, ea se schimbase.

Poate, doar poate, dacă l-ar lăsa pe Devin s-o ajute, ar reuși să-l facă s-o dorească. Ideea o străpunse în inimă, trezindu-i speranță și teamă în același timp. Nu, nu-și putea permite să se gândească la asta. Dar nu putea să renunțe complet la idee. Persista ascunsă în subconștientul ei.

– O.K. Ce vrei să fac? zise ea deodată, spunându-și că este de acord numai pentru că Devin părea așa de hotărât. Dacă va merge alături de el, poate se va plictisi și o va lăsa în pace.

Devin zâmbi.

– Fă tot ceea ce ai vrea să faci ca să atragi un bărbat. Îi aruncă o privire provocatoare. Încearcă lucruri noi, sugerează-mi activități neobișnuite. Uimește-mă!

– Și care este scopul acestei afaceri?

– Te las pe tine să-ți dai seama...

– O, ca un fel de test.

Brittni sorbi din băutură, sperând ca aceasta să-i dea curajul de care avea nevoie în următoarele clipe cu Devin. Trebuia să-și demonstreze că nu-l dorea atât de tare, încât căsătoria nici nu mai conta pentru ea, numai să-i simtă atingerea...

– Vrei să încep acum? întrebă ea, cu voce tremurată.

– Asta e ideea, zise Devin.

Calmul lui o aduse cu picioarele pe pământ. Nu era nimic cu Devin. El își ajuta un prieten, nimic mai mult. N-ar trebui să uite asta.

Brittni clipi, apoi se uită la Devin, punându-și paharul pe tejghea. Ridicându-și capul, zâmbi, încercând să-și facă curaj. Se întrebă cu disperare ce să facă în continuare.

– Haide, îl chemă ea, trăgându-l entuziasmată după sine.

Îl conduse pe scări în jos, pe Puntea Promenadei, unde se afla poligonul de tir. Nu trebuia să aștepte prea mult să-i vină rândul.

Nava lăsa o dâră de spumă în urmă. Coasta Floridei se pierdea încet în zare, rămânând în urmă ca o pată încețoșată.

– Devin? Brittni se întoarse spre el în timp ce lua pistolul în mână. Zâmbi ușor. Vrei să facem un mic pariu?

Ironia din tonul ei îl atinse pe Devin. Simți deodată o fierbințeală, chiar dacă briza oceanului era răcoroasă.

– Cu ce miză? întrebă el, rezistând impulsului de a ajunge la ea și a-i atinge umerii. Bluza ei roșie flutura ușor în vânt, dezvăluind un „V“ mai adânc al pielii ei ispititoare.

– O, nu știu. Poate... un sărut.

Brittni și-ar fi înghițit cuvintele dacă ar fi putut. Stomacul îi tremura și inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Nu putea să creadă că spusese asta – chiar dacă s-ar fi putut spune că este doar pentru antrenament.

– Un sărut?

– Voiam să spun...

– Nu, nu. Prea târziu să dai înapoi. Un pariu e un pariu.

Brittni își dădu cu limba peste buze, umezindu-și-le. Obrajii i se îmbujoraseră de rușine.

– O.K.

Inspirând adânc, se întoarse și zâmbi la bărbatul în cămașă albă care aștepta cu porumbeii de lut.

– Gata? întrebă acesta.

Brittni se uită spre Devin, apoi încuviință din cap, apucând pistolul cu încordare. Își ridică privirea spre cer.

– Dă-i drumul, zise ea.

Bărbatul activă mecanismul care trimise un porumbel spre cer. Arma se descărcă cu un zgomot puternic.

– Era cât pe-aci, auzi Brittni vocea lui Devin în urechi, simțindu-i respirația caldă în obraji.

Se întoarse și-l privi pe Devin în ochi.

– Am ratat.

Devin dădu din cap.

– Pariul ăsta a fost prea ușor. Îi făcu semn omului să dea drumul unui alt porumbel. Chiar în fața ei. Poate așa va fi în stare să-l nimerească.

Brittni rămase cu gura deschisă.

– Pot să fac asta, protestă ea. Prima tragere a fost de încălzire.

Ridică din nou pistolul.

– Dă-i drumul, zise ea.

Un alt porumbel de lut se ridică spre cer. Se auzi o împușcătură. Porumbelul se prăbuși întreg în oceanul de sub ei.

– O nouă încercare?

– Exact. Am dreptul la trei încercări.

Devin se apropie de Brittni, apucând-o ușor de talia subțire, moliciunea sânilor ei apăsându-i brațul. Brittni fu cuprinsă de un val de căldură.

– Uite, zise el, arătând spre armă. Să-ți arăt ceva. Ține-l cam

așa. Puse degetul pe trăgaci. Și concentrează-te. Fixează-ți ochii asupra țintei. Urmărește-o în timp ce se ridică, urmărindu-i cu pistolul traiectoria... însă puțin deasupra ei. Apoi trage. Și ține brațul ferm.

Ferm? Brittni simțea că-i tremură degetele, așa, cu pieptul lui Devin lipit de spatele ei, brațul lui înfierbântându-i talia.

– Dacă nu, o să pierzi pariul.

Cuvintele lui îi curmară gândurile. Pariul.

Sărutul. Dacă va pierde, va trebui să-l sărute pe Devin.

Totuși, mândria ei era în joc.

– O să reușesc de data asta, spuse ea încercând să insufle o notă de curaj vocii sale.

Devin se dădu înapoi. Brittni inspiră adânc și făcu semn instructorului.

Fermă. Cu ochii pe țintă. Concentrată.

– Dă-i drumul!

Ridicându-și ochii, urmări cu arma porumbelul. Apoi mișcă arma puțin înainte, apreciind cât mai avea porumbelul de zburat. Apăsă pe trăgaci, închizând ochii când auzi explozia împușcăturii.

Deschizând ochii, un val de satisfacție o cuprinse atunci când văzu că porumbelul explodează, fragmente de lut împrăștiindu-se în aer. Ovații răsunară în aer. Brittni se întoarse puțin, pentru a vedea un grup de pasageri aplaudându-i succesul.

Simți că se înroșește.

Brațul lui Devin îi cuprinse posesiv mijlocul din nou.

– Felicitări, zise el încet. Ai câștigat.

Brittni zâmbi, apoi studie expresia feței lui Devin. El se apropie mai tare, îndreptându-și gura spre a ei.

– Ce vrei să faci? îl întrebă ea, eliberându-se din strânsoarea lui. Cu inima zvâcnind se trase câțiva pași înapoi, sperând să-și poată calma nervii.

– Ai uitat de rămășagul nostru? întrebă Devin.

Brittni îl privi în ochi.

– A fost doar... un exercițiu, se bâlbâi ea. Nu voiam cu adevărat...

– Ce nu voiai?

– Eu... Brittni se opri, fiindu-i rușine să spună că ea nu se gândise ca pariul să fie unul real. Am câștigat, în orice caz, zise ea.

– Iar eu am pierdut. Devin zâmbi ușor. Învinsul sărută învingătorul.

Brittni înghiți în sec.

– Nu... nu cred că am specificat aceste detalii, îi spuse ea cu voce joasă. Privirea ei îi evită ochii verzi, fugind spre siguranța vastului albastru al oceanului.

Nu putea să-l lase pe Devin s-o sărute.

Amintirea petrecerii de la colegiu, când se sărutaseră, o copleșea. Fusese prea mult umilită atunci, prea rănită. În timp ce Devin se gândea la un sărut ca la ceva distractiv – simplul rezultat al unui rămășag – Brittni știa că dacă-l va săruta pe Devin, nu va fi niciodată în stare să uite asta. Primul lor sărut îi era întipărit în minte de opt ani. Cât timp ar urmări-o un alt sărut?

– Cred că amândoi am înțeles consecințele pariului, zise Devin blând. Dacă pierdeai, mă sărutai tu. Fiindcă am pierdut, te voi săruta eu.

„Consecințele pariului!“ Brittni simți că i se oprește respirația. Consecințele puteau să fie mai mult decât un simplu sărut.

Ea știa fără doar și poate că aceste consecințe ar fi fost mult, mult mai serioase. Acest joc cu Devin devenise prea periculos.

Licărul din ochii lui, umorul lui fin și blândețea atingerii sale se coalizau să amenințe scutul fragil al inimii ei. Fusese

atât de hotărâtă să găsească dragostea – dar s-o găsească folosind toate metodele ei studiate.

Brittni inspiră adânc, străduindu-se să-și stăpânească teama care o cuprinsese. Va trebui să-și păstreze controlul acum, sau îl va pierde definitiv.

Se forță să zâmbească.

– Fii fără grijă. Te iert.

Făcu câțiva pași semnificativi spre centrul punții, în căutarea ascensoarelor. Strânsoarea rapidă a lui Devin o opri, mâna lui prinzând-o de antebrat.

– Și dacă nu vreau să fiu iertat? o întrebă el, fixând-o cu privirea.

Brittni dădu din cap.

– Tot acest antrenament este o prostie, Devin, insistă ea. N-ar fi trebuit să facem asta. Pariul a fost o prostie. Nu trebuie să ajungem într-o situație stânjenitoare.

– Stânjenitoare? Devin ridică o sprânceană.

Brittni simți cum i se colorează obrajii. Cu cât vorbea mai mult, cu atât își complica situația.

– De ce ți-e teamă, Brittni? întrebă el.

– Nu mi-e teamă de nimic, negă ea cu vehemență, trăgându-și brațul din strânsoarea lui.

– Ba da, ți-e teamă, insistă el. Amintește-ți de sfatul din propriul tău articol. Nu-ți fie teamă să ieși dintr-o încurcătură. Așteptă, întrebându-se dacă mersese prea departe, dacă împingea lucrurile prea repede. Brittni își ridică privirea spre el, cu ochii vulnerabili și întunecați. Vreau ca tu să te simți liberă să acționezi în acord cu încrederea în propria persoană, zise el.

Brittni făcu câțiva pași înapoi spre balustradă și privi spre ocean.

– Este atât de evident? întrebă ea, atât de încet, încât Devin se chinui să prindă cuvintele înainte ca ele să fie duse de briză.

– Ce să fie evident? Veni mai aproape de ea.

Brittni îi evită privirea.

– Că nu contează cum mă îmbrac, cum mă machiez sau cum îmi aranjez părul, rămân aceeași timidă Brittni. Își dădu seama cât de adevărat era ceea ce spunea. Aștepta reacția lui.

Ea știa că starea de nervozitate i se datorează în mare parte atracției față de Devin. Însă, un alt motiv al ezitării ei era lipsa de experiență.

Niciodată nu remarcase ca Devin să fie atras de femeile neexperimentate. Femeile pe care le văzuse în trecut cu el erau stilate, hotărâte și cu încredere în sine. Tot ceea ce nu era Brittni.

– Nu, Brittni, te înșeli, zise Devin blând, cu ochii plini de tandrețe. Mângâie ușor obrazul ei, apoi lăsă mâna jos. Te-ai schimbat. Este mai mult decât o aparență. Brittni pe care eu o știam nici măcar n-ar fi îndrăznit să aibă o aventură ca asta – să meargă într-o croazieră singură. Încrederea și hotărârea din ochii tăi sunt adevărata schimbare, nu felul cum arăți.

Brittni simți că se sufocă de emoție. Grija și respectul din cuvintele lui o loviră în inimă.

– Nu ai atâta experiență încât să dai frâu liber acestei încrederi, zise Devin. Iei inițiativa, apoi nu mai știi cum să ieși din încurcătură. De două ori pierduse ocazia de a o săruta. De fiecare dată sfârșise prin a o dori și mai mult. Știi ce vrei. Însă, îndată ce te vezi în fața țelului mult râvnit, fugi.

Avea dreptate, gândi Brittni repede. Mai multă dreptate decât și-ar fi închipuit. Și-l dorea pe Devin – și de fiecare dată când se apropia de el, îi venea să fugă.

– Nu mă simt foarte bine în preajma bărbaților, cred, spuse Brittni, ducând conversația spre un nivel mai general. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Devin să-și dea seama că inima ei tânjea după el, nu după cine știe ce soț în perspectivă, al cărui nume nici nu-l știa.

– Acum este ceva cu care eu sigur pot să te ajut, zise Devin

zâmbind ușor. Știi, desigur, că Bobby aranjase ca voi doi să stați la aceeași masă în restaurant.

Brittni îi ocoli ochii.

– Nu? întrebă el mirat. Așa că te voi lua la cină la ora șapte și patruzeci și cinci de minute.

– Nu știu, Devin, zise Brittni, întorcându-se cu spatele spre ocean. Cina cu Devin. Din nou. După cina cu o seară în urmă, când aproape îl sărutase.

– Va trebui să mănânci, îi aminti el. Și mâncând singură în cabina ta, nu vei reuși să-ți pui în valoare abilitățile sociale.

– Cinând cu tine voi reuși? întrebă ea.

Devin ridică din umeri. Considerase asta mai mult ca un exercițiu. Îi sugerase exercițiul ca o oportunitate de a face ca ea să se simtă mai bine în preajma bărbaților. Dar spera că înainte de sfârșitul serii, va fi suficient de relaxată ca să-și dea seama că între ei doi este ceva, ceva real și inexplicabil... și puternic.

Nu-și putea explica totuși de ce avea sentimentele pe care le avea pentru Brittni. Nevoia de a fi lângă ea, de a o proteja, de a o trage lângă el și de a o săruta așa cum nu mai sărutase pe nimeni până atunci, îl uimea. Nu mai avusese niciodată astfel de sentimente față de o femeie. Știa numai că voia să fie cu ea tot timpul, că atunci când ea vorbea despre căsătorie cu un alt bărbat se simțea amenințat ca și cum ar fi pierdut ceva prețios ce n-ar fi putut recupera mai târziu.

Singurul lucru pe care-l știa sigur era că avea nevoie de timp alături de ea ca să-și dea seama ce se petrece în capul și în inima lui, chiar dacă asta însemna că trebuie s-o învețe pe Brittni cum să-i ademenească pe bărbați.

– Mă duc în cabina mea, zise Brittni, evitând să răspundă la invitația lui direct. Trebuie să-mi despachetez lucrurile. Își mușcă buza de jos. Ne vedem la cină.

Devin se forță să nu meargă după ea în timp ce se îndepărta. Voia ca ea să-l dorească la fel de mult cum o dorea el.

– Brittni?
– Da? Ea se opri, uitându-se peste umăr la el.
– Încă îți datorez acel sărut.

*
* *

Brittni îl găsi pe Devin așteptând lângă cabina ei, la ora opt fără un sfert. Purta un costum închis la culoare care-i scotea în evidență linia puternică a umerilor. Albul cămășii contrasta cu fața lui bronzată, punând în evidență farmecul zâmbetului lui și lumina ochilor de smarald.

Îi oferi brațul, cu un gest prea galant ca să-i fie refuzat. Ea purta o rochie de satin. Aproape că-i fusese rușine să iasă din cabină când, uitându-se în oglindă, văzuse cât de mult coboară decolteul.

– Arăți absolut minunat, îi spuse Devin, strecurându-și mâna pe după umerii ei în timp ce înaintau spre grupul de ascensoare din holul central.

Brittni zâmbi în sinea ei, bucurându-se în tăcere de compliment.

Se opriră în fața ascensoarelor, așteptând ca ușa să se deschidă. Devin o trase lângă el.

– Mi-e foame, ție nu? întrebă Brittni, cuprinzând-o timiditatea. Amabilitatea plăcută a unui bărbat era un lucru nefamiliar pentru ea. Nu era sigură cum să răspundă. Cina părea un subiect mai sigur.

– Da, zise Devin. Sunt mort de foame.

Însă ochii lui erau ațintiți asupra ei, trimițându-i fiori prin vene.

O dată ajunși în sala de mese, fură conduși la una din mesele pentru două persoane, luminate de lumânări, aliniate lângă unul dintre pereții imensei încăperi. Acesta va fi locul lor obișnuit pe durata croazierei, le explică șeful de sală.

Devin îi trase scaunul lui Brittni. Ea schiță un zâmbet timid în timp ce el se așeză în fața ei.

Un chelner cu o listă de meniuri apăru imediat. După ce își aruncă ochii pe ea, Devin comandă o sticlă de șampanie, privind-o pe Brittni în timp ce vorbeau. Aștepta încuviințarea ei, amintindu-și că ea se supărase cu o seară înainte când comandase fără s-o consulte.

După ce chelnerul se îndepărtă, ea își întoarse privirea spre fereastra largă uitându-se la oceanul întunecat. Brittni se gândi că panorama la micul dejun – cu soarele răsărind din apă – e spectaculoasă, și se văzu pe sine la masa de dimineață. Din nou cu Devin...

Fu surprinsă cât de ușor accepta această situație. Înceta să mai lupte. Nu mai simțea îndemnul să încerce să-și schimbe locul în sala de mese, după cum mai devreme încetase să încerce să-și schimbe cabina. Fără îndoială că Devin se va plictisi curând de sora prietenului său. Și ea va putea să-și caute liniștită un soț.

Se încruntă în timp ce studia meniul, dându-și seama deodată că începuse să se gândească la căutarea unui soț ca la o corvoadă. Alungând acest gând, își reaminti că scopul ei principal era găsirea unui soț. Această cină cu Devin avea ca scop numai să învețe să se simtă mai confortabil în compania bărbaților. Nu putea să-și permită să uite că ăsta era numai un antrenament.

Chelnerul se întoarse cu șampania. După ce acesta plecă, Brittni ridică paharul.

Devin o privi pe Brittni în tăcere, întrebându-se la ce se gândește ea acum. Părea serioasă. Prea serioasă.

– Deci... ce-o să fac mai departe? întrebă ea deodată.

Timp de un minut, Devin nu-și putu închipui despre ce vorbește. El uitase complet că nu era o întâlnire romantică.

– Ei bine? întrebă Brittni.

Capitolul 7

Devin se uită peste masă la Brittni în timp ce mintea sa căuta să formuleze un răspuns care să fie onest și nepericulos, în același timp. Ce va face mai departe?

Ar trebui să-i spună că se comportă atât de bine încât el uitase deja că întâlnirea lor din această seară era doar una de antrenament.

Devin renunță rapid la acest răspuns. Brittni nu era pregătită să audă aceste cuvinte. Nu acum, când ea căuta cu atâta febrilitate un soț – și nu atâta timp cât inima și mintea lui rămâneau în confuzie.

Nimic nu mai părea sigur. Nici măcar situația lui de bărbat celibatar.

Dacă Brittni găsea un bărbat interesat de o relație de lungă durată? Devin nu era sigur că ar sta pasiv și ar lăsa-o să plece.

– Presupun că-mi vei spune ce să fac în continuare, îi întrerupse Brittni gândurile. Deci... ce zici?

Blândețea vulnerabilă a ochilor ei albaștri îi atinse inima.

– Perfectă, spuse el încet, întinzându-se peste masă și

prinzând-o de mână. Ești absolut perfectă. Însă îmi pare că dacă tu analizezi ce facem noi aici, nu prea te relaxezi, nu? Relaxează-te numai. Uită de toate și simte-te bine.

Devin își dori deodată să-și urmeze propriul sfat. Să se relaxeze și să se simtă bine fusese motto-ul lui ani de zile.

Să trăiască după acest motto nu mai părea atât de ușor. Nu acum când Brittni își căuta un soț.

– O.K., încuviință Brittni. Promit să mă relaxez. Îi zâmbi. Ochii ei străluceau, trimițând săgeți de căldură în pieptul lui Devin. Și mă voi simți bine, adăugă ea.

Brittni era uimită că se simțea atât de bine. Doar faptul că era cu Devin însemna încântare. Era numai o repetiție. Era totuși ceva real, ceva care se întâmpla.

Și se întâmpla acum, în seara asta. Deodată, urmarea sfatului lui Devin, să se relaxeze și să se simtă bine, părea cea mai bună cale, în definitiv. Fusese atât de ocupată în ultimul timp cu pregătirile pentru această croazieră, atât de concentrată asupra obiectivului ei.

Poate prea concentrată, își spuse ea. Uitase să se distreze.

Pe loc, Brittni se hotărî să se bucure de momentele petrecute cu Devin... și să nu-și facă probleme pentru ziua de mâine sau pentru găsirea unui soț. Se întoarse entuziasmată la meniu, râzând cu Devin de felurile neobișnuite de mâncare și întrebându-se care ar fi mai bun.

Brittni își dădu capul pe spate, sorbind ce mai rămăsese din șampanie și zâmbindu-i lui Devin. El îi atinse mâna.

– Mulțumesc, zise el.

Brittni îl privi, neștiind la ce se referă. Ea ar fi trebuit să-i mulțumească. Devin a fost cel care a întreținut conversația plăcută în timpul mesei. El a povestit totul despre casa de pe plajă pe care o cumpărase recent pe insula Palms, lângă Charleston. A făcut-o să râdă de glumele lui privind eforturile de a renova casa veche de treizeci de ani. Apoi a întrebat-o

despre locul ei de muncă, dându-i ocazia să vorbească despre un subiect pentru care entuziasmul ei era fără margini. El părea să-și dea seama de încrederea pe care munca ei i-o insuflase și o încurajase să se destăinuie. Lucrul pe care Alan niciodată nu-l făcuse.

– Pentru ce îmi mulțumești?

– Pentru că n-ai mâncat ca o vrabie. Urăsc femeile care abia ciugulesc în fața bărbaților. Întotdeauna mi le închipui mergând acasă și golind o pungă întreagă de cipsuri de cartofi.

Devin zâmbi când văzu roșeața din obrajii ei, amintindu-și de acceptarea ei timidă a complimentelor lui când o condusese în sala de mese. Atunci i-a spus doar că arăta minunat. Nu i-a spus cât de mult îl ispitea pielea fină a umerilor ei, cum liniile pe care bluza ei mulată le scoteau în evidență îi trimiteau fiori prin vene sau cum ridicătura încântătoare a sânilor ei îi afecta fiecare nerv din corp.

Nu i-a spus nimic despre nici unul din aceste lucruri, însă știuse că toate acestea se simțeau în vocea lui, în inima lui, când i-a spus cât de bine arată.

Se simțea atât de bine cu mâna pe mijlocul ei, atunci când o conducea. Și ea i-a permis s-o atingă, fără să protesteze.

Cina a fost ușoară și perfectă. Ca și cum ar fi fost împreună. Și o făcuse să se simtă fericită. Acest lucru îl încurajă.

– Așadar, spui că sunt un purceluș? întrebă Brittni.

Devin râse.

– Nu, spun că te relaxezi.

Se relaxase, fu Brittni de acord. Complet. Și totul fusese minunat.

– M-am simțit bine, zise ea.

– Spui asta ca și cum seara s-ar fi terminat, concluzionă Devin. Și abia a început.

Brittni se uită la el întrebător.

– Spune-mi ce ți-ar plăcea să facem. Este un spectacol de comedie. Putem să jucăm la cazino. Să bem și să dansăm pe oricare dintre cele șapte punți ale navei. Zâmbi. Sau, putem face o plimbare tăcută sub clar de lună, adăugă el blând.

Brittni nu trebui să se gândească de două ori ca să aleagă. Toate plăcerile de pe vas care sunau atractiv în broșură, i se păreau acum gălăgioase și plictisitoare.

Era o singură persoană cu care voia să fie în noaptea asta.

– Cred că o plimbare ar fi minunată, zise ea zâmbind.

Devin îi întoarse zâmbetul, ridicându-se să-i tragă scaunul. Lăsară în urmă zarva din sala de mese, urcând cu liftul la una din punțile de deasupra. Devin îi luă în tăcere mâna, împletindu-și degetele cu ale ei. Ea nu protestă.

Merseră în tăcere câteva momente, bucurându-se de briza ușoară și de frumusețea strălucirii lunii deasupra apei întunecate. Din când în când, grupuri care se plimbau le deranjau intimitatea.

Devin se trezi că-l deranjează, dorindu-și ca aceștia să dispară. Privind în jur, observă că puntea de sus, Puntea Soarelui, părea goală. O conduse pe Brittni spre scări și, ajungând sus, fu mulțumit să constate că puntea era într-adevăr goală, fără pasageri.

Se plimbară de-a lungul punții, spre pupa, privind siajul navei, care sclipea în lumina lunii. Ochii lui Devin se întoarseră repede spre Brittni. Apoi, ea își întoarse privirea spre el.

– Brittni? întrebă el încet.

Ea așteptă și el se întrebă ce să spună. Voia să-i spună că se îndrăgostise de ea.

Și că nu se mai îndrăgostise niciodată până atunci, așa că nu avea idee dacă ceea ce simțea era real. Știa numai că ceva îi subjugase inima. Și acest ceva era Brittni.

Surprinzător, perspectiva îndrăgostirii de Brittni nu-l speria. Din contră, i se părea ceva minunat.

– Poftim? răspunse ea după un moment de tăcere. Felul în care el o privea o amețea. Aproape că ar fi crezut că el o place. Ochii lui într-ai ei o ardeau atât de intens, atât de fierbinte, încât se simțea ca mistuită de flăcări.

– Voiam numai să... îngăimă Devin, șovăind, temându-se nu atât de sentimentele care-l animau, cât de reacția ei. Nu-i putea oferi o căsnicie. Nu acum. Nu încă. Poate că niciodată. Nu avusese timp să-și ordoneze emoțiile care i se amestecau în suflet. Și el știa cât de importantă era căsnicia pentru Brittni.

Tot ceea ce putea să spună sincer, acum, era: „Cred că m-am îndrăgostit de tine". Nu era suficient. Și el știa asta.

Înghiți în sec, deodată nervos, și fu uimit. El niciodată nu se simțise nervos în preajma femeilor.

Dar acum, Brittni părea capabilă să-l facă să aibă sentimente pe care nici o femeie nu i le inspirase până atunci. Și poate că nu i le va inspira niciodată.

– Eu doar... Se opri din nou.

– Devin? Brittni începu să se întrebe dacă nu era ceva în neregulă. Nu era Devin cel care să se piardă în cuvinte. S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

– Nu, negă el repede.

– Știu că e stânjenitor, zise ea. Știi, întâlnirea. Ești obișnuit să fii cu femei mai...

– Mai false, mai reci, adăugă Devin prompt. Își luă mâna din mâna ei și își prinse bărbia în palmă. Mai puțin tu.

Brittni îl privi, văzând jocul de lumini și umbre din ochii lui. Cuvintele lui o înfioraseră.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, admise Brittni.

Devin zâmbi.

– Asta îmi place la tine, replică el, lăsându-și bărbia și trecându-și degetele prin pletele ei. Tu nu pretinzi că știi întotdeauna ce este mai potrivit să faci sau să spui.

Tu ești naturală... drăguță și dulce, nu artificială și rece.

– Tăcerea și timiditatea sunt puncte forte acum? întrebă Brittni jumătate în glumă, jumătate în serios. Alan o făcuse întotdeauna să se simtă ca un copil inadaptat social.

– Tot ce văd la tine sunt numai puncte forte, zise Devin blând, răsucindu-i încet cu degetul o șuviță de păr și privind-o în ochi.

Se gândi la multele femei cu care avusese întâlniri de-a lungul anilor. Realiză că toate fuseseră la fel: reci, manechine stilate. Tipul de femei care nu puneau niciodată întrebări după o noapte scumpă în oraș, urmată uneori de câteva ore de intimitate detașată.

Devenise, se gândi el, specialistul în nonrelații. Însă cu Brittni, pentru prima dată, simțea că nu l-ar satisface numai câteva nopți.

„Distrează-te", încercase s-o convingă de când o găsise în Miami. Acum nu mai era sigur că este suficientă numai distracția.

– Să nu te schimbi prea mult, Brittni, spuse el.

– Poftim?

– Ai făcut câteva schimbări minunate, explică el. Hainele tale, felul cum arăți. Își aruncă ochii apreciativ peste rochia ei. Ești minunată. La fel și încrederea pe care ai construit-o în tine. Vocea lui deveni serioasă. Numai nu schimba ceea ce este în inima ta.

Brittni râse ușor și Devin își trecu mâna de pe părul ei pe moliciunea cefei. Îi simți pielea fierbinte și fină la atingere, făcându-l să dorească să exploreze mai departe, plăcându-i senzația pe care i-o dădea carnea ei sub degete. Parfumul ei de flori îi îmbăta simțurile, provocându-i o dorință insațiabilă pentru ea.

– Brittni?

Ea se uită la el, cu ochii larg deschiși, întrebător. Devin își

lăsă degetele de pe gâtul pe spatele ei. O trase lângă el, brusc și puternic, presiunea ușoară a sânilor ei sub satin apăsând asupra cămășii lui albe.

– A rămas o mică problemă în legătură cu sărutul pe care ți-l datorez, zise el pe un ton aspru.

Nu mai era cale de întoarcere de data asta. Devin văzu dorința din ochii lui Brittni înainte de a-și apleca fața și de a-și lipi buzele de ale ei. Ea păru că ezită, apoi deschise gura, într-o dorință de explorare. Limbile lor se întâlniră cu delicatețe. El simți o bruscă eliberare în mișcările ei, abandonarea inhibiției, incapabilă să se opună valului de pasiune care pusese stăpânire pe ea.

Focul ardea adânc și Brittni căzu pradă sărutului devorator al lui Devin, și dorinței care izvora din ființa ei de a savura ceea ce-și dorise atât de mult. Mâinile lui se mișcară pe spatele ei, născând fiori de dorință în locurile pe care le atingeau.

Ea știa că dorea de la Devin mai mult decât un sărut. Își dorea degetele lui pe pielea ei, aducând-o pe culmile fericirii, așa cum fusese în visul ei.

Devin îi lăsă gura apoi, și ea gemu. O secundă mai târziu ea gemu mai adânc când buzele lui îi căutară gâtul, coborând în jos spre sâni; apoi se ridicară din nou spre buzele ei. Puțin mai târziu, buzele lor se despărțiseră și ea își lăsă capul pe pieptul lui Devin. Pulsul i-o luase razna și lipită de cămașa lui, îi auzi inima bubuind.

Brittni își deschise ochii și se uită în privirea întunecată a lui Devin. Respirația îi deveni rapidă. El ridică o mână și o atinse pe obraz.

Brittni realiză în acel moment că nu știa exact când se îndrăgostise de el.

Știa numai că nu de azi, de ieri. Îl iubea de când era copilă, petrecându-și timpul cu fratele ei mai mare și cu cel mai bun prieten al lui. Un prieten bun care nu avea niciodată timp să

stea de vorbă cu o fată singură și s-o includă în activități și conversație. Și în distracții.

Studiind privirea caldă a lui Devin, se întrebă când nu-l iubise. Și dacă va înceta vreodată să-l iubească.

Dacă va dori vreodată să înceteze.

Strângându-și brațele în jurul lui Devin, Brittni se lipi de el.

Căldura trupului lui puternic trimitea mesaje senzuale care vibrau sălbatic în creierul și inima ei.

– Devin, șopti ea ridicându-și capul să privească în ochii lui. Sărută-mă din nou. Își trecu degetele prin părul lui, îndemnându-l să-și coboare fața pentru a-i întâlni buzele, s-o sărute încă o dată.

Fața lui se apropie de a ei, respirația lui mângâindu-i buzele. Se opri și o privi în ochi.

– Ăsta nu mai e antrenament, nu-i așa, Brittni? întrebă el blând, simțind deodată nevoia să se asigure că ea este conștientă de ceea ce fac, că îl dorește pe el, nu pe cine știe ce bărbat imaginar.

El știa că o dorește. Sărutări sub clar de lună, înconjurați de apa clipocind, nu erau destul. Voia s-o țină în brațe, s-o atingă, să-i arate emoțiile de care era cuprins, să o posede – în modul cel mai profund și fizic cu putință.

Brittni se uită la Devin. Cuvântul „antrenament“ îi răsună în minte. Cum putuse să uite?

Amintirea momentelor de la petrecerea de la colegiu îi reveni în minte. Era doar un antrenament. El nu o dorea cu adevărat.

– Brittni? întrebă Devin încet, întinzând mâna spre ea. Ea se dădu înapoi, nevrând s-o mai atingă. Nici mila lui.

– Nu, șopti ea confuză. Asta... n-ar trebui... Îl săgetă cu privirea, remarcând îngrijorarea din ochii lui. Apoi, se întoarse și se îndreptă spre scări. Văzuse aceeași îngrijorare înainte, după ce-l sărutase în urmă cu opt ani. El o privise ca și cum ar fi crezut că ea își pierduse mințile.

Ce trebuie să gândească el acum? Creierul ei lucra sălbatic în timp ce se îndrepta spre lift. El îi dăduse un simplu sărut în lumina lunii, ca parte a „întâlnirii“ lor. Ea încercase să transforme asta în ceva ce niciodată n-ar putea fi. Îl sărutase din nou. Dorința topită pe care o simțea până jos, în stomac, îi aminti cât de mult îl dorea.

Un grup de pasageri aștepta lângă ascensor. Întorcându-se, Brittni îl văzu pe Devin venind spre ea și se aruncă spre scări, coborând câteva punți până s-o găsească pe a sa.

Avea cheile în ușa cabinei când el o ajunse.

– Brittni, stai! O prinse de mână, oprind-o să deschidă ușa.

Trăgându-și mâna înapoi, ca și cum Devin ar fi ținut o flacără în mână, îl fixă cu privirea.

– Nu, oprește-te tu, Devin, zise ea, mascându-și intimidarea printr-o furie rece. Holul era gol, fără pasageri ocupați cu diferite alte activități în seara aceea.

– Trebuie să discutăm. Trebuia să știe de ce fugea de el. Un minut, se gândise că va fi a lui, în sfârșit. Apoi ea a fugit.

– Nu! Ea dădu din cap cu hotărâre. Asta a fost. S-a terminat, Devin. Fără jocuri, fără antrenamente!

– Antrenamente? Devin se uită la ea, încruntându-și sprâncenele. Tu chiar crezi că ce s-a întâmplat între noi a fost antrenament?

– Dacă nu a fost antrenament, atunci ce a fost? îl întrebă ea.

Dragoste? Devin nu era destul de sigur de sentimentele sale ca să spună cuvântul cu voce tare.

– Nu știu, spuse el. Însă n-a fost un antrenament. Oftă, pus în dificultate de încercarea de a explica sentimentele misterioase pe care le simțise. A fost ceva cu mine și cu tine, Brittni, încercă el. A fost ceva prin care n-am mai trecut până acum. A fost...

– A fost un joc! țipă Brittni. Lacrimile îi încețoșaseră ochii. Se întoarse spre ușă, evitând să-l privească pe Devin. Pe bâjbâite, căută ușa cabinei sale.

Pășind înăuntru, se înfioră când simți mâna lui Devin pe spatele ei.

– Brittni, ăsta nu e joc.

Ea înghiți în sec. Nu-i putea permite să se mai apropie de ea. Numai ar răni-o. Devin, celebrul holtei.

Ea venise în această croazieră ca să găsească o relație de lungă durată. Trebuia să oprească acest joc acum. Când încă mai avea puterea s-o facă.

– Te rog să mă lași în pace, șopti ea fără să-și întoarcă fața către el. Ea așteptă, dar el nu se mișcă. Ce trebuie să-ți spun ca să-mi dai puțin spațiu în călătoria asta, și să mă lași să-mi văd de planurile mele? Bravada rece a cuvintelor ei îi dădu lui Devin o senzație de greață și simți cum genunchii i se înmoaie.

– Uită-te la mine și spune-mi să plec.

Brittni clipi, ochii umezindu-i-se din nou. Inspirând adânc, făcu eforturi ca să-l privească în față.

Ochii lui de smarald îi căutau pe ai ei.

– Te rog, lasă-mă în pace! repetă ea.

După câteva momente ce părură fără sfârșit, el se întoarse și se îndepărtă.

*

* *

Brittni deschise ochii în lumina razelor soarelui de dimineață, care răzbăteau printre jaluzelele ferestrei largi a cabinei sale. Stomacul îi clocotea. Valuri uriașe de greață o copleșeau. Puse un picior jos din pat, apoi se ridică, dar căzu înapoi pe saltea.

Apăsându-și mâinile pe frunte se întrebă ce este în neregulă cu ea. Apoi își aminti de seara de dinainte, cina, șampania. Sărutările.

Și își aminti de cuvintele ei către Devin în fața cabinei ei.

Brittni era mulțumită că se simțea prea bolnavă ca să fie rușinată de întregul episod.

Încercă încă o dată să se ridice, fără prea mare succes, și se trânti pe podea. Se întrebă dacă cumva din cauza șampaniei se simțea rău. Nu-și amintea să fi băut atât de mult. Însă era o scuză convenabilă pentru comportamentul ei, se gândi, amintindu-și de scena de pe Puntea Soarelui. Douăzeci de minute mai târziu, ajunse la marginea patului și reuși să se ridice în genunchi, apoi căzu din nou pe saltea. Efortul o făcu să ducă mâinile la gură, încercând să oprească valul de greață care-i urca dinspre stomac.

Rămase întinsă în tăcere până când senzația de vomă îi trecu, gândindu-se să stea lungită în pat, fiind singurul lucru bun pe care îl putea face. Închizând ochii, lăsă somnul s-o cuprindă, sperând că asta o va ajuta să se simtă mai bine.

Când deschise ochii din nou, soarele caraibean strălucea printre jaluzele și un ciocănit puternic se auzi în ușă. Încercă să se ridice, dar își dădu seama că nu-i este mai bine ca înainte. Greața o culcă din nou pe saltea.

– Brittni? Brittni! Ești înăuntru?

Devin. Deodată, toată timiditatea pe care o simțise cu o noapte înainte dispăruse. Avea nevoie de ajutor. Și ciudat, în ciuda tuturor lucrurilor, vocea lui Devin venea ca ceva liniștitor.

Își linse buzele uscate, încercând să vorbească.

– Brittni!

Devin ciocăni mai tare în ușă.

– Sunt aici, răspunse ea cu o voce slabă. Am nevoie de ajutor. Mă simt rău, Devin, te rog...

– Brittni?

– Sunt aici, încercă ea din nou.

Nefiind sigură că el o auzise, Brittni își strânse toate puterile să se ridice. Genunchii i se înmuiară periculos. Se apucă

repede de marginea biroului, apoi se sprijini de perete, străduindu-se să ajungă la ușă.

Se prăbuși la jumătatea drumului. Nemaiauzind bătăi în ușă, știu că Devin plecase. Lacrimi îi țâșniră din ochi și i se prelinseră pe obraji. Răsucindu-se pe podea, își luă fața în mâini și plânse.

Simți o mișcare ușoară din direcția ușii. Deschizând ochii și uitându-se în sus, îl văzu pe Devin. Josef stătea în spatele lui.

– Brittni? Devin se apropie de ea și se lăsă în genunchi. Ce-i cu tine? Când văzuse că nu apare la micul dejun, el se gândise la început că Brittni voia să-l evite. Din fericire, îl găsise pe valet, care deschisese repede ușa după ce Devin auzise strigătul de ajutor.

– Nu știu ce-i cu mine, șopti Brittni. Își dădu cu mâna peste obraji, ștergându-și lacrimile. Mă simt rău. Privi în lături, incapabilă să întâlnească privirea îngrijorată a lui Devin.

El îi atinse obrajii, blând, apoi îi dădu la o parte părul de pe frunte.

– Nu ai temperatură, spuse el.

Ea pufni.

– Cred că sunt mahmură. Nu știam că poate fi atât de rău, zise ea cu voce plângăcioasă.

– Nu trebuia să bei atâta, spuse Devin, îngrijorarea răzbătând din cuvintele lui.

– Doamnei nu-i este rău din cauza băuturii, zise valetul, cu un aer de siguranță. Are rău de mare.

Devin se uită la Josef, apoi se întoarse din nou spre Brittni.

– Brittni?

Ea își întoarse fața către el.

– Ai mai avut vreodată rău de mare?

– Nu, spuse Brittni, lingându-și din nou buzele. Dar n-am mai fost niciodată pe un vapor. M-am gândit că nu poți avea rău de mare pe o navă de croazieră.

Josef adăugă cu superioritate:

– Văd pasageri care au rău de mare tot timpul. Se uită la Devin. Dânsa are rău de mare. Doctorul este cu o punte mai jos. Poate să-i facă o injecție și se va face bine.

– O injecție? Ochii lui Brittni se măriră.

– Vrei să te simți mai bine azi, sau mâine? întrebă valetul. Dacă mâine te vei simți mai bine, îți voi mai da doar niște pastile.

Brittni simți o nouă senzație de greață când auzi cuvintele lui Josef. Îl auzi pe Devin mulțumindu-i, apoi sunetul ușii închizându-se după Josef. Simți cum Devin îi atinge părul, degetele sale mișcându-se ca o mângâiere pe capul ei.

– Brittni? șopti el. Va trebui să mergem la doctorul vasului.

– Nu pot să merg, îi spuse ea cu voce sugrumată.

Devin o întoarse spre el, ținând-o ușor de umeri.

– Te voi ajuta eu.

Ea scânci, dându-i lacrimile din nou.

– Nu vreau ca tu să trebuiască să...

– Eu vreau, zise Devin ferm. Părea că aceasta ar fi singura posibilitate ca ea să-i permită să stea în apropiere.

Durerea pe care o simțise când o pierduse cu o seară înainte îl făcuse să-și dea seama de adevăratele lui sentimente. O iubea pe Brittni, și nu pentru hainele sexy sau curbele ei senzuale, deși acestea jucaseră un rol important în atracția lui față de ea. Se îndrăgostise de curajul și hotărârea din ochii ei și atitudinea ei de a nu se da bătută după o căsnicie eșuată.

O iubea pentru că-l făcuse pe el să creadă în dragoste, pentru valul de emoții pe care i-l stârnea de fiecare dată în suflet. Tot ce trebuia să facă era s-o convingă de natura sentimentelor sale.

– Acum va trebui să te îmbraci.

Brittni rămase cu gura căscată. Uitase complet că tot ce purta pe ea era numai o cămașă care abia îi atingea coapsele. Privind în jos, văzu că picioarele îi erau goale.

Brusc, încercă să se ridice. Devin o prinse, înconjurând-o cu brațul lui puternic.

Ochii lui îi prinseră privirea, și inima ei începu să bată cu putere. Nu era sigură dacă amețeala pe care o simțea se datora răului de mare sau căldurii lui blânde.

– Pot găsi vreo pereche de pantaloni scurți pe aici?

– Eu... în comodă, zise Brittni cu un tremur în voce.

Devin o puse ușor pe podea înainte de a se întoarce să se uite după pantaloni. Brittni îl privi în timp ce el scotocea prin sertarul comodei, enumerând în minte tot ceea ce el trebuia să fi atins în sertare: ciorapii cu dantelă, jartierele, bikinii de satin. Cămașa de noapte pe care o cumpărase pentru plăcerea Domnului Perfect.

Și-ar dori ca Devin să fie acest domn. Însă el era împotriva căsătoriei... și o privea ca pe o soră.

– Iată-i, zise Devin, ținând în mână o pereche de pantaloni scurți de blugi. Ce zici de ăștia?

Brittni încuviință din cap. Devin i-i dădu în mână și așteptă.

– Întoarce-te, îi ceru Brittni.

Devin zâmbi și se supuse.

– Bolnavă ca un cățeluș și ei îi e teamă că o voi vedea punându-și pantalonii pe ea, murmură el.

– O.K., zise Brittni după ce-și trase pantalonii scurți pe ea.

– Când voi înceta să te mai port în brațe? întrebă el cu voioșie.

– Sunt blestemată, zise Brittni în timp ce arunca o privire în oglindă. Fără machiaj, cu părul răvășți, în cămașă și șort.

Nu se mira de ce Devin chicotise când ea îl rugase să se întoarcă.

– Arăt îngrozitor, comentă ea, luându-și capul în mâini.

Devin se opri să închidă ușa. Holul era gol și tăcut, cu excepția sunetelor ce proveneau de la motorul navei. Pentru câteva secunde, el se opri în tăcere și o scrută cu privirea.

– Arăți minunat, zise el cu sinceritate.

– Mulțumesc, răspunse Brittni sarcastic. De acum voi ști să tratez toate complimentele tale cu seriozitate.

– Nu, vorbesc serios, insistă Devin, cu vocea scăzută și ochii blânzi. Ești o fată frumoasă, Brittni. Cu sau fără machiaj, și haine elegante și sexy.

Brittni înghiți în sec, întorcându-și fața pentru a-l privi pe Devin în ochi. Ochii lui de un verde-închis îi priviră pe ai ei cu o seriozitate neobișnuită. Ea simți sinceritatea în spatele cuvintelor lui.

– Devin?

– Poftim?

Voia să-i spună cât de minunat o făcuseră să se simtă cuvintele lui, cât de rău îi părea pentru ceea ce-i spusese cu o noapte înainte. Și cât de uimită fusese că după cele ce-i spusese, el fusese suficient de îngrijorat ca s-o caute, să vadă ce-i cu ea de dimineață.

Cel mai mult voia să-i spună că-l iubea.

– Cred că o să mi se facă rău, fu tot ce putu să spună.

Devin o privi cu îngrijorare. Brittni își apăsă degetele pe buze, simțind cum îi tremură mâinile.

– E-n regulă, îi spuse ea un minut mai târziu, greața părăsind-o.

– Ești sigură?

Ea dădu din cap, coborându-și privirea. Devin începu să pășească pe hol, ținând-o pe Brittni strâns la piept. Când au ajuns la ascensoare, Devin apăsă pe buton și așteptă în tăcere.

Privind în jos la silueta feminină pe care o ținea în brațe, Devin observă expresia gânditoare a lui Brittni. Știa că îndată ce se va simți bine, îl va alunga.

Nu avea prea mult timp la dispoziție ca s-o convingă să-i mai dea o șansă. Trebuia să rezolve totul în timpul care-i mai rămăsese.

Dar cum?

Capitolul 8

– Poate doar puțin ceai cu gheață acum, îi zise Brittni lui Devin, stând la una din mesele de afară unde luaseră prânzul în ziua trecută. Poate că voi mânca ceva mai târziu. Mulțumesc, adăugă ea. Pentru tot.

– Nici o problemă, zise el. O studie cu o expresie serioasă. Hei, zise el, întinzându-se s-o atingă pe umăr. Îmi pare bine că am fost aici.

Brittni își mușcă buza de jos.

– Mă... mă bucur că ai fost aici, admise ea. Devin zâmbi.

După câteva ore de odihnă în camera ei, s-a simțit în sfârșit în stare să dea ochii cu lumea. Devin, desigur, era acolo, așteptând să o ducă la bufetul de după-amiază.

O grijă frățească, își spuse ea. Nu putea fi altă explicație. Cu siguranță nu avea de gând să-și permită să uite din nou adevărata natură a relației lor.

Nu avea nici un motiv să creadă că el este interesat serios de ea. După cum bine știa, Devin n-a fost niciodată interesat serios de vreo femeie.

Noaptea trecută, uitase pentru câteva momente că Devin era cel mai înrăit celibatar pe care-l știa. Din fericire, părea că vrea să se comporte ca și cum episodul de pe Puntea Soarelui nu s-ar fi întâmplat niciodată.

– Bună.

Brittni își ridică privirea. Ochii ei îi întâlniră pe cei ai bărbatului înalt, cu fața prelungă, încadrată de un păr blond. Chipeș, într-un fel, judecă ea.

– Pari singură, comentă el.

Privirea lui intensă o făcu pe Brittni să se simtă ușor stânjenită, dar își aminti repede că se îmbarcase ca să cunoască bărbați.

– Numele meu este Paul... Paul Thompson, zise el întinzându-i mâna. Brittni îi strânse mâna, prezentându-se la rândul ei. Te deranjează dacă mă așez? întrebă el. Sau ești cu cineva?

Brittni se uită spre Devin, încă la bufet. „Ce mijloc mai bun de a-l face să înțeleagă că serviciile lui frățești nu mai erau necesare?“ se gândi ea.

– Nu, nu chiar, zise ea. Sunt cu un prieten, dar nu-l va deranja. Este doar un prieten, zise ea mai mult pentru sine, decât pentru Paul.

Paul se așeză și începu imediat să facă o descriere amănunțită a vieții sale în Alabama, a muncii lui ca analist-economist și chiar a câinelui său, Bunny.

Brittni încercă să-și ascundă ușurarea pe care o simți când Devin se întoarse, ținând cu greu în echilibru platoul cu două pahare cu ceai cu gheață.

Brittni îi prezentă pe cei doi unul altuia. Devin începu să-l tragă de limbă pe Paul – nu părea o sarcină prea dificilă – și Brittni auzi din nou toate detaliile despre câinele său.

„Incredibil!“ exclamase Devin când Paul a terminat descrierea abilităților lui Bunny de a face diferențierea între reclamele TV cu mâncare pentru câini, exprimându-și

preferința pentru un anumit tip, lătrând și alergând prin cameră în așteptarea „meniului“ preferat.

– Nu este uimitor? Se uită la Brittni.

Ea privi într-o parte, evitându-i ochii verzi, surâzători. Nu avea de gând să râdă de Paul cu el.

– Ți-ar plăcea să mergi la dans cu mine în seara asta? o întrebă Paul.

Înainte de a putea răspunde, Devin sări repede:

– După cât de bolnavă ai fost? o întrebă el. Se întoarse spre Paul. Nici nu-ți închipui cât de rău i-a fost mai devreme.

Paul îi aruncă lui Brittni o privire îngrijorată.

– Îmi amintește de vremurile când eram copii și încercam prima noastră țigară în spatele gardurilor.

Devin zâmbi spre Brittni, ignorându-i privirea, apoi se încruntă.

– Că veni vorba, câinii pot avea același efect asupra ei. Ți-a spus că e alergică la câini?

– Serios? zise Paul. Se uită întrebător la Brittni. Ea nu răspunse. Cu buzele strânse, era prea ocupată să se încrunte la Devin. Bine, îl auzi pe Paul spunând, poate ne vedem mai târziu, Brittni.

Dispăru în câteva secunde.

– De ce ai făcut asta? îl certă ea pe Devin imediat ce Paul plecă.

– Am făcut ce?

– L-ai făcut în mod deliberat să plece.

– L-am făcut?

– Devin! Fruntea ei se încreți de furie. Știi că nu sunt alergică la câini.

– Nu te-am auzit spunându-i răspicat asta lui Paul, replică el.

– Nu asta e problema, zise Brittni, evitându-i remarca. Nu e sarcina ta să alungi bărbații cu care vorbesc.

– Nu era potrivit pentru tine, replică Devin cu calm. Era absorbit total de sine. Din fericire, gândi Devin, Paul avea un defect evident. Admise cu sinceritate că nici un bărbat nu era suficient de bun pentru Brittni. Faptul era că o dorea pe Brittni pentru el.

Numai văzându-l pe Paul cum își arunca ochii spre Brittni, simțise un val de gelozie.

– Credeam că ai renunțat la ideea de a selecta bărbați pentru mine, observă Brittni cu răceală, evitând să comenteze remarca lui cu privire la faptul că Paul era absorbit de sine. Știa că are dreptate. Paul îi amintea de Alan din acest punct de vedere. Interesat numai de sine.

Spre deosebire de Devin, care o ascultase cu atenție vorbind despre munca ei cu o seară înainte, în timpul cinei, își aminti Brittni, visătoare. Dădu din cap, alungându-și această amintire.

– Nu selectez bărbați pentru tine, zise Devin.

– Atunci cum explici ceea ce s-a întâmplat puțin mai devreme? Mă întrebam eu de ce ai venit după mine de dimineață, după noaptea trecută... Se opri stânjenită. Voiai numai să te asiguri că nu mi-ai pierdut urma. Te gândeai probabil că am fugit și că m-am măritat cu vreun străin, corect? Vocea ei crescu în intensitate. Tu și cu Bobby formați o echipă potrivită.

– Faptul că de dimineață am venit să văd ce-i cu tine nu are nici o legătură cu Bobby, zise Devin.

– Ești sigur? întrebă Brittni, aplecându-se peste masă și privindu-l în ochi. Te-am întrebat în Miami dacă Bobby te-a trimis să mă spionezi și ai spus că nu. Dar cu siguranță pare că...

– N-am petrecut nici un moment cu tine pentru Bobby, spuse Devin cu sinceritate. Simțea adevărul a ceea ce spusese până în măduva oaselor. Din momentul în care pusese ochii

pe ea în Miami, renunțase s-o păzească din pricina lui Bobby. Rămăsese cu Brittni din propriile motive.

Ignoră sentimentul de vină care-i spunea că nu dezvăluise întregul adevăr. Bobby îl trimisese să o țină pe Brittni departe de relațiile cu străinii.

Însă acum, o dorea pe Brittni pentru el, înțelegerea cu Bobby părându-i total irelevantă.

– Dovedește-mi, îi ceru Brittni. Pe cât de bine știa că Devin avusese dreptate cu privire la faptul că Paul nu era bărbatul potrivit pentru ea, pe atât știa că nici Devin nu avea de gând să fie el acel bărbat. Și atâta timp cât stătea lângă Devin, nu avea nici o șansă să-l uite.

– Ce vrei să spui? întrebă Devin cu teamă în glas.

– Fă ce te-am rugat să faci noaptea trecută, zise Brittni încet, forțându-se să continue, în ciuda nodului pe care-l simțea în gât. Știa ce avea de făcut și avea de gând să facă asta. Fă ceea ce te-am rugat să faci din momentul în care ne-am întâlnit în Miami. Lasă-mă în pace!

*
* *

Amuzant lucru când le ceri oamenilor să facă ceva, cugetă Brittni în sinea ei, în aglomeratul club de noapte din Cozumel. Câteodată ei îți dau ceea ce le ceri.

Și apoi realizezi că de fapt nu voiaia asta.

Nu-l mai văzuse pe Devin de când îi spusese s-o lase în pace, cu o zi înainte, pe punte. Și acum îi simțea lipsa cu o intensitate pe care nu reușea s-o diminueze.

Faptul că se aruncase în viața de noapte de pe navă cu o seară în urmă, nu-i fusese de ajutor. Colindase toate cele șapte cluburi de noapte, îmbrăcată cu o rochie splendidă, neagră, pentru care plătise o avere. Bărbații au rugat-o să danseze în fiecare club,

însă ea i-a refuzat pe toți și s-a întors în cameră singură.

A comandat un sandviș prin room-service și a petrecut restul nopții uitându-se la televizor, privind cum alți pasageri se distrează. Ceva ce ei îi părea imposibil să reușească.

Faptul că nu-l văzuse niciodată pe Devin că dansează cu vreo femeie nu o liniștea prea mult. Încă îi simțea lipsa.

Nava ancorase în Cozumel, insulă caraibeană aparținând Mexicului, dimineața devreme, și Brittni se forță să pretindă că se distrează umblând prin tot felul de magazine. Singură. Însă ceea ce făcea de fapt era să se gândească la Devin.

Josef îi spusese despre clubul de noapte, unul din punctele de atracție pentru excursioniști. Oricum, cel mai palpitant lucru pe care-l făcuse a fost să-și cumpere o cămașă.

Și se gândea la Devin.

Toată lumea în jurul ei dansa, bea și râdea. Ar putea să facă și ea același lucru, se mustră.

Faptul că n-o interesa nici un bărbat în afară de Devin, asta era problema, realiză ea. Se înșelase crezând că dacă nu-l va mai vedea, se va schimba ceva. El era în inima ei... așa cum era de mulți ani. Nu conta dacă-l vedea sau nu.

Îl iubea.

Luând o înghițitură din berea pe care o comandase, se uită în jur. Trebuia să termine cu prostiile astea. Își rata croaziera pentru o iubire care n-ar fi mers niciodată.

– Hei, frumoaso! Ești singură? îi răsună o voce în urechi. Brittni se întoarse și văzu un bărbat cu păr negru și ochi căprui, surâzători.

Brittni încuviință, încercând să fie prietenoasă. Venise în excursie ca să întâlnească bărbați, își reaminti ea.

– Eu sunt Mac.

– Brittni, răspunse ea automat.

– Nu vrei să dansăm? întrebă Mac.

Încercă să spună da. Trebuia să spună da, pentru a simți atingerea altui bărbat. Poate asta îl va șterge pe Devin din inima și din mintea ei.

Spuse, însă, nu.

*
* *

În noaptea asta va dansa cu cineva, își promise Brittni, în timp ce stătea la barul unuia din cluburile de noapte de pe vas. Scrută holul, reamintindu-și că avea nevoie de un contact al ochilor, așa cum o învățase articolul ei.

Degetele se jucau nervos cu piciorul paharului de vin. Nu văzuse pe nimeni cu care să dorească să aibă un contact vizual.

Unde o fi Devin? se gândi ea. Nici acum nu-l văzuse, de la bufetul de prânz cu două zile în urmă.

În timp ce transatlanticul își croia drum spre Grand Cayman, următoarea escală, Brittni începu să se întrebe dacă nu cumva Devin găsise pe cineva cu care-și ocupa timpul. O femeie sofisticată, alunecoasă. Genul lui.

„Ești perfectă... naturală și dulce" își aminti cuvintele lui Devin din acea noapte pe Puntea Soarelui.

Alungând aceste gânduri, Brittni își reaminti că evenimentele din seara aceea, inclusiv sărutul, nu făceau parte decât dintr-un joc.

Și el uitase complet de ea acum, aparent. Faptul că ea îi ordonase s-o lase în pace, era o palidă consolare. Un sentiment de deprimare se instală ușor în subconștientul ei.

Nimic din ceea ce așteptase ea în această croazieră nu se întâmplase.

Poate când va sosi acasă, va scrie un articol pentru „Sudul Sofisticat", despre experiența ei. Îl va intitula: „Cum să-ți

sabotezi viața amoroasă: îndrăgostindu-te de un bărbat care nu te va iubi niciodată".

Încruntându-se, Brittni oftă și decise că este timpul să părăsească clubul. Puse paharul pe bar. Nu voia să mai ia nici măcar o înghițitură.

– Îmi acordați un dans? îi răsună o voce în urechi. Întorcându-se, Brittni se uită în ochii căprui ai bărbatului pe care-l întâlnise în clubul de noapte de pe insula Cozumel, Mac.

– Eu... Brittni se opri, dându-și seama că era pe cale să mai refuze un dans... și își făgăduise că în seara aceasta va dansa. Trebuia să încerce. O.K., încuviință ea cu strângere de inimă.

Mac o luă de mână și o conduse spre luminile schimbătoare din ringul de dans. O muzică lentă venea din difuzoare în timp ce Mac o trase în brațe.

Brittni închise ochii și se lăsă purtată de muzică. În mintea ei își imagina că dansează cu Devin, că el este cel care o ținea atât de aproape, atât de fierbinte...

Deschise ochii și se uită în ochii întunecați ai lui Mac. Simți o dezamăgire profundă.

– Îmi pare rău, șopti ea, luându-și mâinile de pe umerii lui. Trebuie să mă întorc la cabină, îi spuse Brittni, realizând în acel moment că nu mai putea să danseze.

Nu putea să danseze cu nimeni.

Cu nimeni în afară de Devin. Gândul o făcu să simtă un gol interior.

Făcu un pas spre ieșire, însă Mac o opri, prinzând-o de mână.

– Ești singură? întrebă el.

– Da, sunt singură, spuse Brittni, încercând să-și elibereze brațul.

– Atunci lasă-mă să te conduc, se oferi Mac.

– Nu e nevoie, protestă ea.

– Nu fi așa de neprietenoasă, zise el. Ești pe cale să-mi rănești sentimentele.

Brittni ezită. Hotărârea din ochii bărbatului o făcu să se întrebe dacă nu cumva va face o scenă dacă-l refuza.

Era numai o plimbare, în public, spre cabina ei, își spuse.

– Bine, încuviință ea, bucuroasă să vadă că-i lasă mâna.

Părăsind încăperea, Brittni merse direct spre ascensor. Apăsând pe butonul liftului, aruncă o privire pătrunzătoare spre însoțitorul ei. În lumina de pe hol, ea realiză pentru prima dată că Mac arăta ca și cum ar fi băut prea mult. Ochii lui erau roșii și se mișca cu stângăcie.

– Chiar că nu-i nevoie să mă conduci, zise ea, simțind repulsia față de el. Își dorea să-l fi părăsit în club, cu sau fără scenă. Ar trebui să te întorci la bar și să te distrezi.

– Dar mă distrez, insistă Mac, luând-o de cot și conducând-o în lift. Ușa se închise ușor. Brittni se simți ușurată când se deschise câteva secunde mai târziu, pe puntea ei.

– Mulțumesc, zise ea, așteptând ca el să plece cu liftul. Dar el o strânse și mai tare de cot și se pregăti s-o însoțească spre cabină.

– De ce te grăbești? întrebă Mac.

Brittni își scoase cheia din poșetă și-și eliberă brațul în timp ce ajunse la ușă. Acum își dădu seama că făcuse o mare greșeală și se rugă ca Mac să se îndepărteze în tăcere. O privire rapidă pe hol îi spuse că sunt singuri.

– Mulțumesc încă o dată, zise ea, deschizând ușa.

Încercă să se strecoare înăuntru, dar se opri când realiză că intrusul o urmează îndeaproape.

– Sunt foarte obosită, zise ea politicos, dându-se după ușa pe jumătate deschisă. Căută întrerupătorul cu mâna și apăsă pe buton. O lumină galbenă invadă cabina.

– Nu prea obosită, sper, zise Mac, cu ochii fixați asupra decolteului în formă de „V“ al rochiei ei. Se întinse s-o atingă și ea se retrase repede. Ușa lovi peretele cu un zgomot puternic.

– Serios... începu ea, vocea tăindu-i-se în timp ce Mac se năpusti deodată spre ea, apropiindu-și cu stângăcie buzele de

ale ei. Brittni se aplecă fulgerător, evitându-i gura și ieșind din nou pe coridor.

Reușise să apese pe butonul care chema valetul, în timp ce ieșise pe ușă.

– Ieși afară! îi porunci ea cu voce scăzută. Ieși afară înainte ca valetul să te găsească aici.

Ușa cabinei vecine se deschise în timp ce ea vorbea. Devin, îmbrăcat numai cu un șort, ieși pe hol.

– Credeam că am auzit... e totul în regulă? întrebă el, grăbindu-se spre Brittni, cu o expresie nedumerită pe față.

– Ieși afară! repetă Brittni, continuând să-l fixeze pe Mac. Cu coada ochiului putu să-l vadă pe Josef venind.

Bărbatul din ușă făcu un pas spre Brittni.

– Nu ești decât o prefăcută! Oricum, n-ai fi bună de nimic.

Devin simți cum un val de furie îl invadează.

– Ieși naibii de aici, înainte de a...

– Devin, nu! Brittni îi puse mâna în piept lui Devin. Deși nu se îndoia de avantajul fizic al lui Devin față de cherchelitul Mac, simpla posbilitate ca Devin să fie rănit într-o confruntare, îi trezi un fior de teamă.

Bărbatul de la bar se dădu înapoi sub privirea amenințătoare a lui Devin, apoi se îndepărtă bălăngănindu-se pe hol.

„Oricum, n-ai fi fost bună de nimic.“ Cuvintele bărbatului îi răsunau în minte, lovind-o dureros în inimă.

– Aveți nevoie de mine? întrebă Josef cum ajunse la ei. Brittni dădu din cap.

– Nu, totul e în regulă, îi răspunse Devin valetului.

Josef se uită pe rând la ei și se întoarse.

– Cine e ticălosul ăsta? întrebă Devin, întorcându-se spre Brittni, mânia pe care bărbatul i-o stârnise transformându-se în îngrijorare pentru ea.

– Nimeni, zise Brittni brusc, pășind în cabina ei. Deodată simți că e pe cale să izbucnească în lacrimi.

Totul se năruise. Căutarea unui bărbat fusese o glumă. Îl iubea pe Devin, un bărbat care niciodată nu s-ar mărita cu ea... care nici măcar nu o dorea. Singurul bărbat de care părea că ar fi atrasă – Mac – era același tip abuziv ca și fostul ei soț.

Încercă să închidă ușa, dar Devin i se puse în cale. Brittni se uită în jos, încercând să-și ascundă ochii umeziți de lacrimi.

– Ți-a făcut vreun rău? întrebă Devin blând. O prinse de bărbie. Văzu lacrimile din ochii ei albaștri. Și văzu durerea. Blestemat să fie, Brittni, dacă a... Se opri, incapabil să dea glas temerii sale. Nu trebuia să te las singură, se învinovăți el.

Încercase să facă ceea ce-i ceruse. Se uitase după ea în ultimele zile, însă renunțase, cu toate că fusese dificil pentru el să facă asta. De cele mai multe ori, găsise că e mai ușor să stea în cabină. Apelase la room-service sau mâncase la bufetul de pe punte, evitând să meargă la sala de mese.

Ea părea că nu-l dorește și el nu putea suporta ideea de a o vedea cu un alt bărbat.

Se uită la ea. O singură lacrimă se prelinse pe obrazul ei.

– Fir-ar să fie, Brittni! Trebuie să-mi spui dacă tipul ți-a făcut vreun rău. Ți-a făcut?

– Nu! țipă ea, ferindu-se de atingerea lui și dând fuga în cabină. Nu, nu m-a atins. Doar m-a condus până la cabină. Voia să... dar l-am făcut să plece.

„N-ai fi fost bună de nimic", îi răsunară din nou în minte cuvintele lui Mac. „Ești fadă. Ai nevoie de o grămadă de cartofi ca să-ți ascunzi fața. Nu mă îndoiesc că ești o epavă la pat. Nu te mai machia... nu are sens să încerci să fii ceea ce nu ești".

Brittni se trânti pe pat. Acoperindu-și fața cu mâinile, încercă să-și îndepărteze amintirea cuvintelor lui Alan, atât de des repetate în timpul cât fuseseră căsătoriți. Cuvinte care se amestecau cu cele ale bărbatului de la bar.

Auzi sunetul ușor al ușii închizându-se, apoi simți mișcarea patului în timp ce Devin se așeza lângă ea.

– Brittni? O atinse ușor pe umăr. Ce este? E din cauza a ceea ce a spus? E un ticălos. Era beat.

Brittni își scutură capul.

– Să lăsăm asta. Nu este ceva ce n-am auzit înainte, adăugă ea deodată.

Devin tăcu o clipă, privindu-i spatele. Era uimit de durerea din glasul ei.

„Nu este ceva ce n-am auzit înainte.“ Cuvintele ei îi răsunau în minte.

Își aminti de cina lor din Miami. „Nu e cazul să râzi pe seama mea“, zise Brittni atunci. „Am avut destul parte de asta în viață.“

Apoi își aminti de referirile succinte ale lui Bobby la divorțul ei – durere, amărăciune. Ceva despre care Brittni nici măcar nu voia să vorbească.

O furie adâncă îl cuprinse pe Devin.

– Alan a fost un ticălos cu tine, nu-i așa? ghici Devin deodată. Știa că are dreptate, chiar înainte ca ea să se întoarcă și să-l privească, lacrimile curgându-i în voie acum.

El își trecu brațele pe după umerii ei și, minunat, magnific, ea alunecă în îmbrățișarea lui fără să protesteze, lipindu-și fața de umărul lui.

Devin îi dădu părul la o parte, simțindu-se atât de bine cu ea în brațe.

– Vorbește cu mine, îi sugeră el blând, simțind nevoia să audă, să știe totul despre Brittni. Povestește-mi despre Alan.

Se gândi că ea nu are de gând să răspundă, după ce trecuseră câteva minute de tăcere; apoi ea începu să vorbească. I-a povestit cum l-a întâlnit pe Alan, cum crezuse că ei doi se iubesc. Cum lucrurile s-au schimbat după căsătorie, când autoritatea lui obsesivă a ieșit la lumină.

Brittni se trezi că-i spunea lui Devin lucruri pe care niciodată nu le discutase cu altcineva, nici măcar cu Bobby. Ușurarea ei era profundă.

– Niciodată n-am mai vorbit despre asta până acum, recunoscu ea, ochii ei căutându-i pe ai lui Devin, unde găsi înțelegere.

– Slavă Domnului că l-ai părăsit, zise Devin. O trase mai aproape de el, vrând s-o protejeze, dorindu-și să fi fost lângă ea ca s-o scape de suferințele pe care le îndurase în căsnicie.

Brittni văzu afecțiunea și îngrijorarea din ochii lui, dar ceea ce dorea ea de la el era dragoste. Își feri privirea, simțind cum lacrimile se întorc. Făcu eforturi să le oprească.

– Îmi pare rău, murmură ea după câteva minute. Își înălță capul și-l privi pe Devin, ochii ei albaștri încă strălucind de emoție.

– Nu, zise Devin, dând din cap, să nu-ți pară rău.

Brittni se îndepărtă puțin de el.

– M-am comportat atât de prostește, zise ea încet. Întreaga croazieră, eforturile mele de a-mi găsi un soț... totul este ca o glumă.

Devin își ridică sprânceana în timp ce asculta.

– Ce vrei să spui? întrebă el.

– Am făcut toate astea... arătă cu mâinile că este vorba de înfățișarea ei. Am vrut să fiu diferită. Am vrut să mă schimb. Am vrut să fiu fericită. Spuse acest ultim cuvânt cu emoție în glas. Și tot ce am reușit să fac a fost să atrag un alt Alan. Râse cu amărăciune. Ultimul lucru pe care Alan mi l-a spus a fost că nimeni altcineva nu mă va dori sau iubi, că niciodată nu voi găsi un alt bărbat. Poate că a avut dreptate, poate...

– Brittni! O trase ușor ca să-i privească fața. Îi fusese teamă că dacă și-ar mărturisi sentimentele, Brittni știind cât de mult fusese el împotriva căsniciei, îl va respinge.

Însă acum, nu mai putea da înapoi. Nu acum când în joc era respectul de sine al lui Brittni.

– Brittni, nu-ți dai seama cât de mult te doresc, te-am dorit din clipa în care am dat ochii cu tine în Miami.

Capitolul 9

– Poftim? reuși Brittni să îngaime. Îl privi pe Devin, inima bătându-i să-i spargă pieptul.

El o dorea?

Așteptase ca Devin să spună aceste cuvinte atât de mult timp și acum, incredibil, miraculos, le auzea. Era prea ciudat, prea minunat pentru a accepta asta.

– Nu mă dorești, zise ea. Ești doar îngrijorat pentru mine. Simți că se bâlbâie, dar nu avea ce face. Cât de mult visase ca Devin s-o dorească! Nu putea crede, trebuia să găsească o explicație. Ai vrut să mă ajuți să-mi găsesc un soț, să selectezi bărbați pentru mine, să mă ajuți să exersez...

– Toate astea erau scuze, numai scuze, zise Devin, prinzându-i fața în mâini, privind drept în ochii ei vii, de safir. Voiam numai să fiu cu tine. Aș fi spus orice, aș fi făcut orice ca să fiu lângă tine.

Brittni se uită la el, neputând ieși din starea de șoc. Atunci, un gând îi veni în minte.

– Nu trebuie să faci asta. Țipă. Nu trebuie să încerci să mă faci să mă simt bine!

– Nu asta fac, insistă Devin. O mângâie pe obraz. Speranța creștea în inima lui. Te doresc cu disperare.

– Nu pot să cred, șopti Brittni.

– Crede-mă.

– Și eu te doresc, recunoscu ea blând. Căldura din ochii lui verzi se intensifică. Mi-era teamă... Te doresc atât de mult, din timpul colegiului, din acel îngrozitor timp...

– Sst, zise Devin, întinzându-se s-o sărute. Se dădu ușor înapoi și continuă. Să uităm trecutul. Am fost un prost atunci. M-ai surprins. Nu eram pregătit să...

– Pregătit să ce? întrebă Brittni, cu nervii încordați ca să afle ceea ce trebuia să afle.

Trebuie să-i spună, realiză Devin deodată. Nu putea să mai păstreze secretul nici măcar o secundă în plus. O iubea prea mult ca să nu-i spună.

– Pregătit să mă îndrăgostesc de tine, termină el rece. Își strecură mâna pe după gâtul ei, plimbându-și degetele prin păr. M-am îndrăgostit de tine, Brittni.

Bucuria o cuprinse pe Brittni.

– Și eu te iubesc, șopti ea înainte ca Devin să-și unească buzele cu ale ei. Limbile lor se întâlniră și Brittni dădu frâu liber dorinței care o chinuia. Se întinseră pe pat.

Uitându-se la ea, Devin simți căldura crescândă din partea de jos a corpului, care radia până în inimă. Se priviră unul pe altul un timp.

Dorința de a-i arăta ei cât de mult o iubea îl durea.

– Vreau să fac dragoste cu tine, mărturisi Devin încet, atingându-i obrajii, părul, iubind-o cu fiecare mișcare. Însă trebuie să vrei și tu asta. Spune-mi că și tu vrei să faci dragoste cu mine.

Secundele dintre întrebare și răspunsul ei părură o eternitate.

– Da, o, da, șopti Brittni, cu ochii strălucind. Nu-ți pot

spune de cât timp doresc asta, te doresc. Se lipi de el, lipindu-și încă o dată buzele de ale lui. Invitația tentantă a șoldurilor ei veni în timp ce dorința lui Devin creștea cu fiecare moment.

Își întoarse atenția spre îmbrăcămintea ei, frustrat de bariera materialului cu paiete care separa frumusețea completă a lui Brittni de atingerea lui. Trecându-și degetele peste decolteul ei, simți îndemnul de a-i da rochia jos.

Brittni se ridică din pat. Întorcându-se, îi arătă lui Devin spatele și intrarea spre trupul ei delicat, străjuită de un fermoar. Aruncând o privire cochetă peste umăr, ea îl invită cu o ridicare din sprânceană.

Devin ajunse cu degetele tremurânde la fermoar. Îl deschise încet, coborând mai jos de talie. În timp ce-i îndepărta rochia de pe șolduri, își îndoi genunchii, continuând s-o sărute.

Când îi atinse șoldurile tari, Brittni gemu și se întoarse cu fața spre el, goală de la brâu în sus. În lumina difuză a lămpii, Devin era coplești de frumusețea ei deosebită – acea piele arămie și ochii albaștri ca marea. Și curbele delicate care-i stârneau toate dorințele.

Devin privi în sus spre ea și zâmbi, apoi îi dădu rochia jos, până ce aceasta atinse călcâiele lui Brittni care sări afară din rochie dându-și și pantofii jos. Un petic de dantelă îi ascundea feminitatea.

Devin își ridică ochii. Știa fără să fi întrebat că nu fusese cu nici un bărbat în afară de cel cu care se căsătorise. Și știa că în ciuda frumuseții ei, păstrase nesiguranța pe care i-o insuflase Alan.

– Ești cea mai incredibilă femeie pe care am văzut-o vreodată, îi spuse Devin cu sinceritate. Nu spusese asta ca să-i întărească respectul de sine. Era purul adevăr și nimic mai mult. Toate femeile pe care le cunoscuse păleau în comparație cu Brittni. Ești atât de frumoasă!

Ridicându-se, Devin o sărută din nou cu toată dorința răvășitoare care-l mistuia în interior. Apoi își mută atenția spre sânii ei, rotunjimea lor incitându-l.

Mișcarea gurii lui în jurul sânilor ei trimitea valuri de căldură în trupul ei, o senzație de dorință mai intensă decât simțise vreodată până atunci. Mai intensă decât ar fi crezut că era posibil.

Cu privirea în ochii ei, Devin căută în tăcere intrarea spre trupul ei. Tânjind după el cu o dorință feroce, Brittni îl trase peste ea, degetele lui pătrunzând în lăcașul fierbinte.

Devin simți propriul lui foc arzând aproape fără control în momentul în care simți feminitatea ei strâmtă și fierbinte. Era umedă și pregătită. Devin dorea ca totul să fie perfect pentru Brittni, lent și magic, așa cum trebuia să fie.

Așa simțea el că trebuie să fie cu femeia pe care o iubea.

– Te iubesc atât de mult, Brittni, șopti el, cu respirația sacadată și cu inima bătând mai-mai să-i spargă pieptul.

Atunci, ea își coborî degetele spre elasticul șortului lui. Nerăbdător, Devin o ajută să-l dea jos. Nimic nu-i mai separa acum și el își lipi trupul de al ei.

Brittni zâmbi, apoi îl împinse pe Devin pe pat și începu să-i tortureze bărbăția fierbinte și tare.

– O, Doamne, Brittni, nu pot, protestă Devin cu voce răgușită.

Brittni zâmbi, apoi se ridică peste el și preluă inițiativa, lăsându-se pe el cu o îndrăzneală care nu făcu decât să-i conducă flacăra lui Devin mai adânc.

Pe măsură ce ea se lăsa mai jos, penisul lui penetră valea ei umedă. El se ridică, pentru a o trage sub piept. Ea îl însoțea într-o mișcare ritmică, regulată. Începură un dans al explorării și pasiunii, creând propriul lor paradis al plăcerii.

Eliberarea explozivă o umplu deodată pe Brittni, un val de căldură radiindu-i în tot corpul. Se lăsă lângă el, pierdută, și

simțind nevoia atingerii lui, neobișnuită cu pierderea controlului datorată intenselor senzații trăite. Inima îi bătea cu putere și atunci un zâmbet îi răsări pe buze, realizând brusc ce se întâmplase.

– O, Devin! exclamă ea ușor pe umărul lui. N-am știut niciodată că pot simți astfel.

– Nici eu, recunoscu el, simțind plinătatea iubirii pentru ea.

Cu o mișcare îndemânatică, el își roti corpul până când ajunse deasupra ei, fără ca bărbăția lui să părăsească îmbrățișarea ei fierbinte. Încă o dată gata, cu ochii strălucitori de o dorință reînnoită, Brittni îl trase mai aproape în timp ce el pătrunse în ea adânc și repede, și plin de toată pasiunea pe care o purta în suflet pentru ea.

După ce termină, Devin se întinse lângă ea pe pat. Se mută în așa fel încât să stea față în față.

Ridicând un deget, Brittni îi atinse obrazul, privindu-l în ochi, cu trupul încă fremătând.

– Nimeni până acum nu m-a făcut să mă simt așa, îi șopti ea.

– Cum te-am făcut să te simți? întrebă Devin, privind-o în ochi.

– Dorită, iubită, zise Brittni blând. Prețuită.

– Vreau ca tu să simți toate astea, răspunse Devin, emoția crescând în el când realiză că o făcuse pe Brittni să se simtă atât de fericită. Mai ales prețuită, adăugă el. Felul în care ai fost tratată în trecut este dezgustător. Îi mângâie cu mâna pielea de satin. Nimeni nu merită să fie tratat astfel. Mai ales tu. Se aplecă pentru a-i da un sărut. Te iubesc.

Brittni se întinse lângă el, lăsându-l s-o legene, ținând-o aproape, strâns. Cuvintele lui o învăluiră ca un val de miere dulce, pătrunzând în fiecare colțișor din inima ei. Pieptul îi tresărea de emoție la fiecare rememorare a cuvintelor lui.

Felul cum se ridica și cobora pieptul lui Devin îi spusese lui Brittni că Devin a adormit. Se strecură din pat pentru a stinge

lumina, apoi se întoarse la Devin, punându-și capul pe umărul lui. În întuneric, zâmbi pentru sine.

Devin o iubea pe ea. Pe ea.

Se opri deodată. El o voia, o iubea. Dar despre căsătorie nu spusese nimic, sau despre un angajament, despre viitor.

Devin niciodată nu dorise să se însoare. Fusese întotdeauna inflexibil în legătură cu acest aspect.

Putea ea să renunțe la tot ceea ce-și dorise – un cămin, o familie, o căsnicie pe viață – pentru dragostea lui Devin? Înghiți în sec, uitându-se la plafonul întunecat.

Mintea îi spunea că nu. Inima îi spunea că da.

Își trecu o mână posesivă peste Devin, ținându-l strâns. El era lângă ea acum, aproape și fierbinte. Numai asta conta.

*
* *

– O, Devin, e minunat! strigă Brittni, uitându-se în oglinda cabinei la Devin care stătea în spatele ei, prinzându-i la gât un colier de coral negru strălucitor. Bijuteria trasă o curbă între sânii ei.

După asta, ea lăsă sacoșa cu cumpărături pe care o ținea în mână și se întoarse să-l privească pe Devin.

– Când ai luat asta? întrebă ea, ducându-și degetul la colierul negru pe care-l admirase într-un magazin de pe insulă. Prețul probabil că era exorbitant.

– În timp ce tu cumpărai cămașa lui Bobby, îi spuse Devin. Băgă mâna în buzunar și scoase o cutiuță de catifea pe care i-o dădu. Respirația ei se opri când descoperi în cutie o splendidă pereche de cercei de coral negru.

– Ai nevoie și de astea, adăugă el blând.

– Nu trebuia, protestă Brittni, copleșită deodată, nu numai de valoare cadourilor, ci și de dragostea din ochii lui Devin.

Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de când el îi dezvăluise sentimentele față de ea.

Noaptea pe care o petrecuseră împreună, presărată cu episoade de pasiune intensă, a fost ca un vis care devenise realitate. Pe tot parcursul zilei petrecute pe insula Grand Cayman, Brittni s-a întrebat întruna dacă nu cumva visează.

– Ba da, trebuia, replică el. O mângâie cu degetele pe obraz. Vreau să te fac fericită.

Lacrimile izbucniră brusc din ochii ei.

– Nu am nevoie de daruri care să mă facă fericită, zise Brittni.

– Dar ce te-ar face fericită?

Brittni simți un nod în gât. „Un viitor împreună" ar fi vrut să spună. „Tu, lângă mine, pentru totdeauna, iubindu-mă."

Tot ceea ce făcuseră împreună de-a lungul zilei, statul pe Plaja celor Șapte Mile, scăldatul în apa limpede, umblatul prin magazine ținându-se de mână, reușise s-o facă să uite de viitor. Fusese concentrată pe ceea ce se întâmpla aici și acum.

Însă tot timpul, ascunsă în adâncul minții ei, persistase dorința de a întemeia o familie. Părea o dorință pe care Devin nu i-ar împlini-o niciodată.

Îi era frică să spună asta.

– Să facem dragoste. Asta mă face fericită. Clipi sugestiv din gene. Apucându-l de mână, îl îndrumă spre pat. Fă-mă fericită, Devin, îl imploră ea, punând cutia cu cercei pe birou.

Devin simți un sens ascuns al invitației ei spontane.

– La asta mă gândeam când am spus că vreau să te fac fericită, zise în timp ce o trăgea spre el. Vreau...

Se opri când simți asaltul senzual al degetelor lui Brittni în pantaloni.

Îl hârjoni, strângându-i blând bărbăția, în același timp devorându-l cu sărutări atât de intense că nu se mai putu gândi la nimic. Nu mai era nimic decât Brittni și legănatul ușor al

vasului care se îndrepta dinspre insulele Cayman spre Jamaica.

Nerăbdător să-i descopere feminitatea, în ciuda faptului că făcuseră de nenumărate ori dragoste în timpul nopții, Devin începu s-o dezbrace. Dându-și și el hainele jos, o descoperi până la brâu, apoi mai departe până când rămase goală.

O puse pe pat lângă el, îngropându-și fața între sâni, inhalând mireasma de nisip și mare care emana din trupul ei. Începură să se miște în același timp, Brittni suspinând și șoptindu-i numele.

Cum ea își înfipsese degetele în fesele lui, el îi lăsă sânii și-i luă gura, devastând-o cu sărutări înfometate care-l surprinseră chiar și pe el.

Niciodată nu mai trăise o asemenea dorință epuizantă pentru vreo femeie. Își dădu seama că o noapte sau două, sau o sută nu-i vor fi de ajuns cu Brittni. Întotdeauna va dori tot mai mult.

Ea zâmbi și el pătrunse în ea, simțind o desfătare senzuală, găsindu-și curând ritmul special, propriul lor cântec al pasiunii pe care-l descoperiseră împreună în timpul nopților lungi și înflăcărate.

Valuri de plăcere, familiare acum, o inundară pe Brittni. Își încleștă degetele în spatele lui, ținându-l mai strâns, conducându-l mai adânc.

Urmară niște zvâcniri din ce în ce mai rapide care-i duseră pe culmi nebănuite, sfârșind într-o dulce descătușare.

Ea stătea întinsă pe perne, privindu-l. Ridicându-se într-o rână, se întinse s-o sărute, apoi îi șopti:

– Ești fericită, Brittni?

– Da, îi spuse ea, știind că cel puțin în acel moment, când stătea întinsă lângă el, era fericită. N-am fost niciodată mai fericită, recunoscu ea, gândindu-se deodată la căsnicia ei și la cât de goală fusese aceasta. Crezuse că Alan o iubește. Acum că îl iubea pe Devin și primea iubirea de la el își dădea seama

că viața ei cu Alan nu fusese decât un surogat față de ceea ce putea oferi viața.

Devin observă o umbră în privirea ei.

– La ce te gândești? întrebă blând.

Brittni ezită, apoi spuse:

– Aș fi vrut să nu fi așteptat atât de mult timp ca să mă trezesc și să-mi dau seama că trebuie să iau frâiele propriei mele vieți. Am permis altora să-mi conducă viața prea mult timp.

– Te referi la Alan?

Brittni încuviință.

– Dar și la tatăl și fratele meu, adăugă ea gânditoare. Totdeauna am făcut ceea ce se aștepta de la mine, chiar de când eram copil. Tatăl meu era foarte sever, mult mai mult cu mine decât cu Bobby. Zâmbi cu tristețe. El era foarte conservator. Și încă mai este, zise ea, gândindu-se la cât de mult i se ușurase viața de când tatăl ei se retrăsese pe insula Capului Hilton, în sudul Charleston-ului, nemaifiind capabil să vegheze asupra vieții fiicei sale. Din nefericire, Bobby părea că îi preluase rolul în ultimele luni.

– Ce te-a făcut să te trezești? întrebă Devin, curios să știe cât mai multe despre un subiect abordat foarte rar.

Brittni se uita pe geam, la cerul lipsit de nori al serii caraibiene.

– Am fost nefericită la „Bucătăria din Carolina“ o mare perioadă de timp, îi zise ea. Însă Alan mereu mă descuraja când încercam să-mi caut un alt serviciu. Când în final am început să caut altceva, a făcut totul ca să mă împiedice. Îi povesti despre interviul pentru postul de redactor, cum Alan stricase totul, concepând un mesaj prin care era anunțată că postul ar fi fost ocupat deja.

Brittni se uită în ochii lui Devin.

– El nu voia să mă simt bine sau să am o slujbă de care să fiu mulțumită. Oftă. Atunci mi-am dat seama că se simțea bine

făcându-mă să mă simt prost. Și nu putea suferi să iau singură deciziile care mă priveau.

– De asta ai făcut atâtea schimbări, remarcă Devin.

– În parte, recunoscu ea. Am vrut să-i mai dau o șansă vieții mele. Am făcut toate aceste schimbări – noile haine, părul, noi cunoștințe, un nou serviciu – pentru că asta îmi doream. Însă e absolut adevărat că toate astea sunt lucruri pe care Alan le descuraja. La fel și Bobby.

– Cred că l-ai speriat pe Bobby puțin, zise Devin, amintindu-și cât de șocat fusese când o văzuse pe Brittni în Miami.

Brittni râse.

– Poate, recunoscu ea. Apoi adăugă, devenind din nou serioasă: Mi-am promis, am jurat să nu mai las pe nimeni să se bage în viața mea sau să mă mintă așa cum a făcut Alan.

Își schimbă poziția, lipindu-și spatele de pieptul lui Devin.

– De asta am fost atât de supărată când te-am văzut în Miami. Am crezut că Bobby te-a trimis să mă spionezi... Nu puteam suporta gândul că cineva încearcă să se bage în viața mea, continuă ea. Întinse mâna și căută până găsi degetele lui Devin, împletindu-le cu ale sale. Trebuia să-mi fi dat seama că tu n-ai face nimic de genul ăsta.

Cu toate că nu o mințise direct pe Brittni în legătură cu asta, se gândi Devin rememorând conversația lor din Miami, fusese destul de ambiguu. Își dori deodată să-i poată spune lui Brittni întregul adevăr. Un junghi îi străbătu pieptul.

Ce va gândi Brittni dacă-i va spune totul? Va mai avea vreodată încredere în el, după experiențele ei amare cu fostul soț? Și cum rămânea cu promisiunea pe care i-o făcuse lui Bobby de a ține secretă înțelegerea lor?

– N-aș face niciodată ceva care să te rănească, Brittni, zise Devin cu voce scăzută, trăgând-o mai aproape de el.

Știa fără nici un dubiu în inima lui că fiecare moment pe

care-l petrecuse cu Brittni încă din Miami, s-a datorat faptului că se îndrăgostise de ea.

Brittni îl privi cu ochii ei albaștri, din care se revărsa dragoste.

– Îți mulțumesc că mi-ai redat încrederea în mine, zise ea încet.

– Ai reușit asta singură, Brittni, spuse Devin.

– Tu m-ai ajutat, insistă ea. Câteodată, aproape că-l credeam pe Alan că nimeni nu mă va iubi vreodată.

Iubirea lui Devin îi risipise această îndoială.

– Mă uimești, zise el încet. Voința ta de a încerca din nou după ce ai suferit atât...

– Sunt doar încăpățânată, zise Brittni râzând. În inima ei, cuvintele lui erau ca un balsam. Dar tu? De ce ai reputația celui mai înrăit celibatar din Sud?

Inima începu să-i bată repede când realiză ce întrebase. Nu intenționase să facă asta. Și îi era la fel de frică de răspuns ca și de întrebarea pe care o pusese.

Capitolul 10

– Cel mai înrăit celibatar din Sud? repetă Devin încet. Am eu această reputație? Pentru un moment se gândi să evite răspunsul, așa cum făcea în trecut ori de câte ori cineva deschidea subiectul. Însă, știind cât de importantă era căsnicia pentru Brittni, se gândi că ea merită adevărul.

– Îți amintești cât de minunată era căsnicia părinților mei? întrebă el. Era doar o fațadă.

Brittni îl privi șocată.

– Ce vrei să spui?

Ezitant la început, Devin îi povesti întreaga istorie – o istorie pe care n-o mai dezvăluise nimănui până atunci. Amintirile copilașului cu părinți care se comportau acasă ca și cum n-ar fi existat unul pentru altul, totuși drăgăstoși în public.

– N-am bănuit niciodată asta, zise Brittni, luându-l de mână. Trebuie să fi simțit că dragostea este doar o iluzie.

Devin încuviință.

– Și văzând că mulți dintre prietenii mei divorțează mai târziu, mi-am întărit convingerile în privința căsătoriei, adăugă el.

Inima lui Brittni tresări la cuvintele lui. Cum mai putea ea spera să-i mai schimbe părerea? Faptul că-i înțelegea aversiunea față de căsătorie nu reușea să-i aline durerea pe care o simțea la gândul că nu-și va putea întemeia niciodată o familie cu el, așa cum visase.

– N-am crezut niciodată că mă voi îndrăgosti, zise Devin.

Nu încetase să fie surprins de cât de mult crescuse dragostea lui pentru ea. Atunci când se aflaseră pe insulele Cayman, pe plajă, își imaginase cum ar fi s-o facă pe Brittni soția lui. Zile... și nopți... împreună, pentru totdeauna. Pentru prima dată, ideea căsătoriei nu i se asocia în minte cu tensiunile aduse de aceasta.

Însă, ceva tot îl reținea – teama că dacă se va însura cu Brittni, cumva ceva se va schimba. Viziunea lui despre căsătorie fusese prea mult timp influențată de întâmplările din trecut, ca acum să se schimbe dintr-o dată. Ceea ce-l uimea cel mai mult era că de fapt își dorea ca toate aceste îndoieli să dispară, și aproape că începuse să creadă asta. Că dragostea ei putea transforma teama în speranță.

– Ai dat peste cap toate concepțiile mele, zise el.

Inima ei tresări o clipă. Se întreba cu înfrigurare dacă el vrusese să spună că acum crede în dragoste, sau că își schimbase părerea despre căsnicie.

Voia să știe, trebuia să știe. Își deschise gura să întrebe, dar singurele cuvinte pe care le rosti au fost:

– Vrei să... mergem în sala de mese să luăm cina, sau apelăm la room-service?

Devin ridică o sprânceană, uimit de schimbarea bruscă a subiectului.

– Ți-e foame, nu? ghici el. O sărută cu patimă. Ești sigură că asta vrei, să luăm cina? o întrebă el, cu buzele lipite de ale ei.

Brittni își trecu mâinile pe după gâtul lui, ținându-l strâns.

– Ai spus cină? întrebă ea tăios. Să lăsăm cina!

Învăluită în căldura lui, uită de cină. Și pentru un timp reuși să uite și de orice altceva.

*
* *

– Devin? Brittni pipăi patul gol de lângă ea, deschizându-și ochii și trezindu-se singură în cabina lui Devin. Se ridică puțin, apoi se întinse înapoi în pat.

Devin trebuie să se fi dus să ia micul dejun, se gândi ea.

Excursia care începuse așa de prost, se dovedise a-i oferi cele mai frumoase momente din viața ei.

Amândoi sperau ca Devin să-și poată schimba biletul de avion așa încât să poată călători împreună spre Charleston, amândoi incapabili să suporte gândul de a se despărți. Amintindu-și că trebuie să fie gata să părăsească vasul în câteva ore, Brittni își privi ceasul.

Mai avea multe de împachetat, se gândi. Își puse din nou pe ea rochia albă pe care o purtase când dansase cu Devin cu o noapte în urmă. Ajunseseră în cabină cam pe la miezul nopții, își aminti ea cu o nesfârșită plăcere. Și făcuseră dragoste.

Oprindu-se în fața biroului lui Devin, se uită grăbită la suprafața lui după un pieptăne. Părul ei cădea în șuvițe dezordonate peste umeri. Dând la o parte un vraf de pliante ce descriau activitățile zilnice în croazieră, Brittni zâmbi cu încântare privind fotografia pe care o descoperise.

Ridicând fotografia se privi pe sine în poza făcută de fotograful vasului, la îmbarcarea în Miami. Devin, cu brațul pe după umerii ei, zâmbindu-i.

Uitase cu totul de această fotografie. Dar Devin își amintise și o cumpărase. Inima îi tresări din nou de bucurie.

În timp ce punea înapoi fotografia pe birou, observă colțul unei cărți poștale, ascunsă sub pliante. Curioasă, o ridică, observând că era aceeași pe care văzuse că o cumpărase Devin pentru Bobby în prima zi de excursie. Aceea cu fetele drăguțe pe Plaja celor Șapte Mile.

Întorcând-o întâmplător, gândindu-se că Devin uitase să-i scrie lui Bobby, fu surprinsă să vadă mesajul scris cu claritate de mâna lui Devin. Citi:

„Bobby, totul este în ordine. Nu fi îngrijorat pentru vânătoarea de soți a lui Brittni. Sunt cu ochii pe ea. Consideră misiunea îndeplinită. Devin."

Degetele îi tremurau ușor când termină de citit, și gura i se uscase.

„Am nevoie de odihnă", își aminti cum explicase Devin când îl întrebase de ce plecase și el în croazieră. „Bobby n-a vrut să-și irosească banii care-i dăduse pe bilet."

Privi în jos spre cartea poștală. „Misiune îndeplinită."

Spusese de asemenea că nu venise s-o spioneze pentru Bobby, își aminti ea cu amărăciune. Stomacul îi tresări, dându-și seama deodată că strânsese atât de tare cartea poștală încât o îndoise.

– Hei! Ai pierdut un mic dejun minunat. Brittni privi în sus ca hipnotizată. Devin tocmai închisese ușa cabinei. Se opri, atenția fiindu-i reținută de atitudinea ei crispată. Ochii lui căzură pe cartea poștală.

– De ce ai venit în această croazieră? îl întrebă ea. Trebuia să știe răspunsul, chiar dacă asta îi va săgeta inima. Ultimele zile fuseseră paradisul. Deodată, toate aceste momente minunate petrecute cu Devin păreau ceva ireal.

Devin se uită la Brittni, înțelegerea făcându-și loc în creierul lui când văzu disperarea din ochii ei. Uitase complet de cartea poștală. O scrisese în prima zi a călătoriei, apoi uitase de ea. Vrusese numai ca Bobby să nu mai fie îngrijorat și să-i

risipească temerile, într-un limbaj pe care Bobby l-ar înțelege.

– Mi-ai spus că n-ai venit în croazieră ca să mă spionezi, atacă Brittni, îndoielile ei intensificându-se cu fiecare secundă care trecea fără ca Devin să răspundă.

– Nu te-am spionat, se apără Devin. Bobby a fost îngrijorat pentru tine, da. Voia să știe și să fie sigur că nu ai intrat în vreo încurcătură.

– Încurcătură? Brittni simți amărăciune în timp ce repetă cuvântul.

– Era îngrijorat ca tu să nu te încurci cu cine știe ce bărbat nepotrivit pentru tine, cineva care să profite de tine, explică Devin.

Brittni râse sec.

– Să profite de mine? repetă ea. Cum? Poate cum ai profitat tu de mine, mințindu-mă în timp ce tu îți îndeplineai misiunea? Simți înțepătura lacrimilor, dar și le stăpâni. Tot ceea ce se întâmplase între ea și Devin în ultima săptămână îi părea suspect. Mai ales dragostea lui.

– Nu te-am mințit niciodată, insistă Devin, apropiindu-se de ea. Ea se dădu înapoi. Te iubesc, zise el blând.

– Termină! Brittni privi într-o parte fără să fie capabilă să-l privească în ochi. Ce m-ar putea face să cred că ceea ce-mi spui este adevărat? După cum ai scris în cartea asta poștală, dragostea noastră n-a însemnat mai mult pentru tine decât un anumit fel de misiune... un joc. Mi-ai spus că ai venit în această excursie pentru odihnă, că nu ești aici ca să mă spionezi.

– N-am petrecut nici un minut cu tine ca să te spionez.

Brittni scoase un oftat ușor.

– Bine.

Se întoarse ca să vadă în zare încețoșatul Miami. Apoi, se uită din nou la cartea poștală.

– Vreau să știu ce înseamnă „misiune îndeplinită".

Urmă o lungă tăcere.

– Nu înseamnă nimic, zise Devin într-un târziu. Văzând acum cuvintele cu ochii lui Brittni, își dădu seama cât de josnic fusese. Fusese de acord cu planul lui Bobby când se îmbarcase pe vas. Întreaga înțelegere fusese o prostie încă de la început. Poți să observi că n-am trimis-o.

– Despre ce misiune este vorba? Brittni nu avea de gând încă să dea înapoi.

Devin oftă. Nu mai era nici o cale. Nu mai putea continua să-l protejeze pe Bobby, nu acum când era clar că Brittni suferă atât de mult. Cu greu putea suporta propria lui durere. Tot ceea ce avea acum în minte era să găsească un mijloc de a-i arăta lui Brittni că dragostea lui pentru ea era adevărată. Nu putea s-o lase să creadă că totul fusese un joc. Nu acum când începuse să creadă în ea însăși.

– Bobby era îngrijorat pentru tine, începu Devin.

– Știam asta, zise ea rece, întorcându-se să-i studieze fața. Este o mare diferență între a fi îngrijorat pentru cineva și a gândi că ești liber să-i manipulezi viața.

Cuvintele ei răscoliseră sentimentul de vinovăție pe care Devin îl avea încă de când Bobby îl rugase s-o supravegheze pe Brittni. Ea avea dreptate. Amândoi, el și Bobby, acționaseră ca și cum Brittni n-ar fi fost în stare să gândească singură și să ia singură deciziile care o priveau.

– Am făcut o greșeală când am fost de acord să te supraveghez pe durata acestei excursii, recunoscu Devin. Când Bobby a văzut că nu poate să plece el, mi-a dat mie biletul. Aveam nevoie de o vacanță... Măcar asta era adevărat.

Expresia ei rămase războinică.

– Bobby a fost un nebun, continuă Devin. Se gândea că poți să te căsătorești cu cineva în această călătorie.

– Asta era atunci misiunea? întrebă Brittni încet. Să se asigure că nu m-am căsătorit? Durerea o învălui când își aminti de atitudinea lui Devin față de căsătorie. Ai făcut totul ca să nu

se întâmple asta, nu? Spune-mi doar până la ce limite erai împuternicit să mergi ca să-ți îndeplinești obiectivul? întrebă Brittni cu răceală, ridicând din nou tonul. Ți-a spus fratele meu să te culci cu mine dacă e necesar? Ăsta era ultimul argument pentru a fi sigur că voi sta departe de orice pasager urcat la bord?

Devin traversă spațiul care era între ei. De data asta, când ea se dădu înapoi, el o urmă, luându-i mâinile într-ale lui și trăgând-o spre el.

– Din momentul în care te-am văzut la Miami, am uitat cu totul de înțelegerea pe care am făcut-o cu Bobby, apoi am început să mă îndrăgostesc de tine, în zilele următoare dându-mi seama că într-adevăr te iubesc. Numai tu ajunseseși să fii în mintea mea.

– Încetează să te mai prefaci! țipă Brittni, smulgându-se din strânsoarea lui.

– Nu mă prefac, insistă Devin. Te voiam pentru mine. Nu puteam suporta să văd cum te atinge alt bărbat. Se apropie din nou de ea, luându-i mâna într-a lui. Am fost confuz la început. Niciodată nu mai simțisem asta pentru vreo femeie. Știam numai că trebuie să fiu cu tine, așa că trebuia să găsesc o scuză de a sta în apropierea ta.

– Nu pot să te cred, zise Brittni, trăgându-și mâna. Mă cunoșteai de ani de zile. N-ai arătat niciodată nici cel mai mic interes față de mine. Nu până când... când a intervenit misiunea ta, un fel de joc. O altă temere îi încolți în minte. Și nu erai îndrăgostit de mine când arătam altfel. Nici măcar n-ai vrut să mă săruți înainte, își aminti ea de sărutul dezastruos de la petrecerea din colegiu.

– Ți-am spus, nu eram pregătit atunci...

– Ești pregătit acum, nu? Brittni dădu din cap cu neîncredere.

– Te iubesc. Cuvintele lui căzură în tăcere.

– Și Alan îmi spunea că mă iubește. Și mă mințea, și făcea totul ca să mă controleze, să mă manipuleze. Se uită la Devin cu ochii plini de durere. Ar fi vrut să creadă că el o iubea.

– Nu-i același lucru, spuse Devin, sperând s-o poată face să creadă. Știind cât de mult suferise în trecut, se gândi că șansele erau mici. N-am vrut niciodată să te rănesc. Nu sunt îndrăgostit de înfățișarea ta, insistă el. Te iubesc pe tine, Brittni.

– De ce să te cred că săptămâna trecută am încetat să fiu o misiune? întrebă Brittni. Îl studie pe Devin cu ochii întunecați și îndureraţi.

Speranțele lui Devin se spulberaseră.

– Nu știu, murmură el.

Brittni simți o înțepătură în inimă. Își dorea să-l creadă pe Devin, să știe că dragostea lui pentru ea era reală. Însă, privind înapoi la săptămâna trecută, simți ca și cum privise totul printr-o sticlă distorsionată. Era greu să distingă ce era real și ce nu era.

Un singur lucru era sigur. Devin nu-și luase nici un angajament. Era la fel de liber ca întotdeauna. La fel de liber ca un bărbat care-și îndeplinise misiunea.

– Cum să te fac să crezi că te iubesc? întrebă Devin întrerupându-i gândurile.

Există un singur mijloc, un singur mijloc, se gândi ea. Dar abandonă ideea imediat.

– Nu poți, răspunse ea, cu mintea zburându-i la trecutul lui Devin.

Devin o văzu pe Brittni cum se îndreaptă spre ușă. Alergă după ea și o prinse de mână, oprind-o. Ea își ridică ochii spre ai lui.

El voia să spună ceva, orice, ca s-o țină acolo. Căută în minte cu înfrigurare, nereușind să găsească cuvintele potrivite.

Secundele treceau.

– Excursia s-a terminat, Devin, zise Brittni. Misiune îndeplinită.

Își trase mâna dintr-a lui și deschise ușa. El o văzu cum pleacă și pentru prima dată în viața lui simți cum i se frânge inima.

*
* *

– Brittni abia vorbește cu mine.

Devin își ridică privirea de la biroul lui la bărbatul proptit în ușă. Ochii limpezi, albaștri ai lui Bobby Graham îl făcură să se gândească la Brittni.

De trei săptămâni de când croaziera se sfârșise, nu încetase să se gândească la ea. Încercase s-o sune de câteva ori, apoi renunțase când își dăduse seama că ea lăsase telefonul pe robot. La început a lăsat mesaje, însă ea nu i-a răspuns deloc.

Se gândise s-o caute la apartament, însă renunțase și la asta. Dacă ea nu-l crezuse când îi spusese că o iubește, pe vas, nu-l va crede nici acum, dacă-i va spune din nou.

Nu se gândise încă să găsească un argument prin care s-o convingă că dragostea lor nu fusese un joc. Pierduse mai mult de o noapte frământându-se să găsească o soluție.

Singurul lucru de care era sigur, era că nu putea să renunțe.

– Mă surprinde că măcar a vorbit cu tine, zise Devin în sfârșit, dându-se pe spate în scaunul de piele.

Bobby oftă.

– Este ziua ei astăzi și nici măcar n-a vrut să iasă cu mine. Oftă din nou. Îmi pare rău că te-am implicat în această mizerie. Pur și simplu eram foarte îngrijorat. Însă ea are dreptate. Știi, mă acuză că n-o iau în serios.

Devin privi la bărbatul din fața lui.

– Nici eu n-am luat-o în serios, recunoscu el gânditor,

amintindu-și cât de mult a râs când Bobby i-a spus că Brittni intenționează să seducă un bărbat de pe vas. Până când a văzut-o.

Se răsuci în scaun privind în jos la aglomeratul Charleston. O dată ce o văzuse pe Brittni, începuse s-o ia în serios, își aminti el. Numai că atunci a fost prea târziu. Din momentul în care fusese de acord cu planul lui Bobby, a fost prea târziu.

– I-am spus lui Brittni că voi face totul pentru binele ei, zise Bobby în spatele lui. Și am vorbit serios. Numai că n-am realizat că această căsnicie e atât de importantă pentru ea. Credeam că este o fază care urmează după divorț. Însă pare cu adevărat important pentru ea să aibă o familie. Nu trebuia...

Se opri când Devin se întoarse cu fața spre el.

– Încă mai caută un soț? întrebă Devin.

– Ți-am spus că n-am discutat mai nimic cu ea, replică Bobby, încruntându-se când văzu expresia lui Devin. Dar mi-a spus ceva despre un articol privind serviciile pentru date video la care lucrează.

– Video... vrei să spui că este vorba despre acele lucruri unde poți să mergi și să iei date imprimate pe suporturi video? întrebă Devin, în mintea lui imaginându-și-o pe Brittni luând și alegând casete video pentru o mulțime de străini. Instinctul protector îl făcu să continue. Ai de gând s-o lași să lucreze cu tot felul de străini? strigă Devin, intrigat.

– Ce vrei să fac? întrebă Bobby. Îmi va lua capul dacă mă mai bag în viața ei. M-am dat bătut. Trebuie să ia singură deciziile. Am zis că nu mă mai amestec, îți amintești?

Devin se încruntă, dându-și seama că Bobby are dreptate. Totuși, planul lui Brittni de a reîncepe vânătoarea unui soț îl scotea din minți. Crezuse că are timp... timp pentru a-i da lui Brittni spațiul necesar să-și limpezească sentimentele și să realizeze că dragostea lor era adevărată. Acum, brusc, Devin se simți ca și cum timpul iubirii lor fusese șters cu brutalitate.

– Și ce-ți pasă ție dacă Brittni... O, Doamne! Ochii lui Bobby se lărgiră ca și cum o idee incredibilă i-ar fi trecut prin minte. Te-ai îndrăgostit de ea. Așteptă, părând să-i dea lui Devin posibilitatea de a nega. Cum Devin păstra tăcerea, Bobby zâmbi. Aș vrea să existe o cale să pot...

– Nu. Devin îl întrerupse, dându-și seama că intervenția lui Bobby agrava situația. Era o problemă între el și Brittni. Ai avut dreptate când ai spus că este bine să nu te mai bagi.

Tăcerea se așternu între ei.

– Brittni știe ce simți pentru ea? întrebă Bobby într-un târziu.

Devin își ridică privirea spre el, simțind durere în inimă.

– Știe, spuse el. Dar nu mă crede.

Câteva ore mai târziu, Devin încă mai rememora conversația pe care o avusese cu Bobby, în timp ce se plimba pe plaja casei sale. Apusul scălda în lumini aurii și oranj valurile Atlanticului, care se spărgeau de țărmul aflat puțin mai departe.

Casa lui de lemn, cu două etaje, construită în capătul Insulei Palmierilor din aglomeratul Charleston, străjuia o întindere liniștită de nisip. De obicei, el își găsea liniștea lângă nisip și apă. Însă, de data aceasta, cum stătea acolo, avu un sentiment de singurătate dureroasă, care crescuse în el din ultima zi a croazierei.

Niciodată nu se mai simțise astfel, reflectă el. Îi plăcea să fie singur, voia să fie singur. Acum, simțea un gol... un vid în inimă, acolo unde fusese Brittni. Nu știuse că golul era acolo până când ea îi arătase bucuria cu care viața putea fi umplută.

Acum se simțea din nou gol. De la conversația pe care o avusese cu Bobby cu câteva ore mai devreme, sentimentul că o pierduse pe Brittni se adâncea din ce în ce mai mult.

„De ce să te cred că săptămâna trecută am încetat să mai fiu o misiune?“ îi răsuna în minte întrebarea lui Brittni.

Nu putea s-o condamne pentru suspiciunea ei. Așa-i trebuia, dacă fusese de acord cu misiunea pe care i-o încredințase Bobby. Acum o pierduse. Faptul că dragostea lui pentru ea era reală, că misiunea nu a fost luată în seamă încă de la început, nu mai conta acum. Tot ce conta era că o pierduse pe Brittni.

Cum stătea lângă apă îi veni în minte momentul în care pusese ochii pe ea lângă piscina din Miami. Îl înnebunise din acel moment. Apoi, o dată ce realizase cine era, căzuse din ce în ce mai adânc în capcana farmecului ei, până când a știut fără umbră de îndoială că va trebui să fie a lui.

Devin se opri, încruntându-se când o idee fulgerătoare îi veni în minte. Își bătuse capul să găsească o cale de a o convinge pe Brittni că timpul pe care-l petrecuseră împreună n-a fost o misiune... sau un joc. Se chinuise fără să poată dormi nopțile.

Însă răspunsul se afla acolo.

O luă la fugă spre intrarea din spate a casei, oprindu-se doar să-și ia cheile mașinii Mazda, neagră. În câteva secunde, conducea pe drumul care ducea spre podul dintre Insula Palmierilor și Charleston.

Capitolul 11

Brittni se îndreptă spre baia de la etaj a casei ei din Charleston, înfășurându-și părul într-un prosop. Tratamentul de întreținere pe care-l aplica nu dura mai mult de jumătate de oră ca să-și facă efectul. Era suficient pentru ca masca facială să pătrundă în piele.

Ținându-și capul sus, cu prosopul înfășurat în jurul lui, se unse cu pasta verde a măștii pe obraji. Se strâmbă când își văzu chipul în oglinda din baie.

În timp ce-și clătea mâinile, se auzi clopoțelul de la ușă sunând.

Bobby! se gândi ea nervoasă. I-am spus cu hotărâre că nu vreau să organizez cine știe ce de ziua mea. Hotărît lucru, nu era în dispoziția necesară pentru o cină în oraș, făcând conversație și ascunzând faptul că inima ei era frântă în mii de bucăți.

Se îndreptă spe scări, hotărîtă să-l trimită pe Bobby înapoi în caz că venise s-o scoată în oraș pentu a sărbători aniversarea zilei de naștere. Seara pe care ea și-o plănuise includea

ultimele noutăți în tratamentele de înfrumusețare, luate din paginile revistei „Sudul sofisticat“ în timp ce viziona materialele video de care avea nevoie în cadrul cercetărilor ei pentru noul articol.

Cu greu digera ideea unui alt articol despre dragoste... după ce eșuase atât de lamentabil în propiile ei acțiuni. Oricum, ideea a fost a redactorului ei.

Cu fiecare săptămână care trecea, simțea mai puțină durere și mai multă resemnare.

Cel mai bine a fost că descoperise adevărul, se consolă ea. Misiune sau nu, Devin n-a avut niciodată intenții serioase în ceea ce privește relația lor.

El insistase că o iubește – însă tot la fel de clar fusese în privința părerii lui despre căsnicie. Devin fusese întotdeauna un playboy, un celibatar înrăit. Fusese o prostie din partea ei să creadă că se va schimba.

Devin nu o luase mai în serios decât fratele ei, se gândi Brittni în timp ce cobora scările cu halatul fluturându-i în jurul șoldurilor. La gândul fratelui ei, simți cum o cuprinde din nou iritarea. Deschise larg ușa, gata să-l ia la rost pe Bobby pentru faptul că și de data asta îi nesocotise dorința.

Ochii vii, verzi ai lui Devin îi întâlniră pe ai ei.

– La mulți ani, Brittni, zise el. Se uită la ea cu o expresie curioasă. După un moment, adăugă: Pot să intru?

Brittni îl privea, năucă, ținând ușa deschisă, în timp ce el pătrunse înăuntru. Parfumul atât de familiar de mosc trezi un val de pasiune prin venele ei. Cuprinsă de șoc, stătu pe loc un moment, apoi își aminti de fața ei, de păr, de halat.

– Brittni?

Ea închise ușa și se năpusti pe scări ca și cum legiunile iadului ar fi alergat s-o prindă. De câte ori trebuia să se prezinte în fața lui Devin în cea mai proastă postură posibilă? se întrebă ea în timp ce-și curăța masca la baie.

Uitându-se pentru o secundă în oglindă, se întrebă pentru ce-i păsa? Cum un răspuns nu-i veni imediat în minte, se dădu bătută, își băgă mâinile în apa caldă și începu să-și curețe fața. După aceea își dădu jos prosopul din cap. Își scoase halatul și intră sub duș. Ieși câteva momente mai târziu și se șterse repede cu prosopul. Puse ochii pe rochia de plajă roz pe care o purtase în croazieră.

– Nebună, șopti ea pentru sine. Se comporta ca și cum Devin venise pentru o întâlnire.

Nu era sigură de ce se afla el acum în apartamentul ei, dar cu siguranță că nu era pentru o întâlnire. O întâlnire cu Devin – celibatarul perfect – nu era un joc pe care ar fi fost dispusă să-l joace. Descoperise asta în ziua când croaziera luase sfârșit.

Nu dorea să aibă cu Devin o relație care să se bazeze numai pe pasiune. Și Devin n-a vrut niciodată ceva mai profund. Însă ea știa că niciodată nu va fi mulțumită doar cu momente de pasiune. Ea își dorea o casă, un viitor, o familie.

Încruntându-se la propriile ei speranțe, căută în dulap și scoase o pereche de pantaloni scurți. Îmbrăcată, își dădu cu pieptenele prin părul ud și coborî scările.

Devin, care se afla lângă videocasetofonul pe care-l luase de pe televizor, își ridică privirea pentru a o vedea pe Brittni coborând scările, purtând un tricou de un roz intens, băgat într-o pereche de pantaloni care-i accentuau talia subțire. Părul ud cădea în valuri pe umeri. Coborî ultima treaptă și se îndreptă spre el. Era, se gândi el, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

– Bună, încă o dată, zise el încet, reținându-și cu greu imboldul de a o lua în brațe și a o săruta până când amândoi ar cădea în nesimțire. Mâna îi tremura inconștient pe casetă.

– Bună, zise ea, stânjenită. Mă scuzi pentru că am fugit, începu ea nervos. Nu așteptam pe nimeni și...

– Nu trebuia să te simți stânjenită, o opri Devin cu blândețe.

Pași spre ea. Îmi plăcea cum arăți cu masca aceea pe față.

– Devin, nu, îl rugă Brittni, întorcându-se.

– E adevărat, zise el, prinzând-o cu mână de bărbie și mișcându-i capul în așa fel încât să-i întâlnească ochii. Eu...

– Nu contează, insistă ea, fugind de atingerea lui.

– Contează dacă crezi că de asta te doare, zise Devin.

Ochii ei se ridicară spre ai lui, apoi fugiră într-o parte. Brittni, începu el. Nu pot să pretind că înfățișarea ta nu-mi reține atenția. Ea simți o zvâcnire dureroasă în stomac la afirmația lui. Însă m-am îndrăgostit de tine, Brittni, continuă el. Te doresc cu cioburi de sticlă în tălpi, chinuită de rău de mare sau ceea ce aveai tu mai înainte pe față. Nu-mi pasă cum arăți.

– Asta voiai să-mi spui? întrebă ea, brusc. Crezând că Devin o iubește – dar că ei nu vor putea avea niciodată un viitor împreună – nu putea decât să-i amplifice suferința.

Încercase să-și întemeieze o familie, un viitor, fără dragoste. Acum avea dragostea, însă fără perspectiva unei căsnicii sau a unui viitor. Nu putea accepta decât totul sau nimic.

– Bobby ți-a încredințat o nouă misiune? sugeră ea rece, forțându-se să-și protejeze inima de viitoare suferințe. Se uită la videocaseta din mâna lui. De asta ai venit? I-am spus despre articol lui Bobby. Bănuiesc că a intrat în panică la gândul că voi fugi și mă voi mărita cu vreun bărbat pe care l-aș întâlni în banca de date.

– Eu... Devin se opri, neștiind cum să răspundă la concluziile usturătoare.

– Ei bine, puteți să stați liniștiți amândoi. Îmi fac doar serviciul. Se întinse să ia caseta din mâna lui Devin și o puse pe televizor.

Devin simți o imensă ușurare.

– Poți să pleci acum, spuse ea.

Devin înghiți în sec, deodată nervos.

– Eu... nu de asta am venit, explică el.

– Atunci de ce ai venit? întrebă ea suspicioasă.

– Am încercat să te sun.

Brittni nu spuse nimic.

Devin înghiți din nou în sec, simțind că nu mai are aer.

– Trebuia să știu dacă încă mai crezi că ceea ce s-a întâmplat între noi a fost numai un joc.

Brittni se uită într-o parte, imaginea gurii lui Devin peste a ei ivindu-i-se în minte. O tratase cu gingășie și pasiune, inițiind-o în secretele senzualității de care ea nici nu știuse că există. Deși se simțea rănită pentru că știa că, inițial, el îi acordase atenție datorită cererii lui Bobby, nu putea să creadă că dragostea dintre ei nu a fost ceva real. Că n-a fost ceva perfect și sincer. Îi arătase prea multă tandrețe ca ea să creadă altceva.

– Așadar am făcut dragoste, începu ea, evitând un răspuns direct. Oricât de frumos a fost, niciodată nu va fi de ajuns. Ea își dorea o familie. Devin nu. Apoi continuă: Asta nu înseamnă că...

– Nu numai că am făcut dragoste. Ne-am iubit.

Brittni își ridică privirea spre el. El insista că o iubește, ca și în ultima zi pe vas. Nu putuse să accepte asta atunci. Durerea ei era prea intensă.

– Mă crezi că te iubesc? întrebă Devin.

Brittni își coborî privirea și se dădu într-o parte. Devin îi atinse mâna, electrizându-i-o. Ea se opri, dar nu-și întoarse fața către el.

– Trebuie să știu dacă mă crezi, insistă el.

– De ce? țipă ea, întorcându-se cu o mișcare bruscă a capului, făcând să i se ridice pletele în aer.

– Ce diferență este dacă te cred sau nu?

– Ce diferență? Este o diferență enormă. Devin o trase spre el până când distanța dintre ei ajunse la un centimetru. Atât de aproape încât mireasma îmbătătoare a părului ei proaspăt spălat îl tortura cu nevoia de a o ține strâns lângă el până când

avea să recunoască faptul că ceea ce se înfiripase între ei era o idilă magică, așa cum el știa că e.

– De ce să nu fie nici o diferență? se stăpâni el să întrebe calm. De ce?

Brittni înghiți în sec, inima bătându-i sălbatic în piept. Ar fi dorit să uite pur și simplu totul și să se arunce în brațele lui. Însă nu putea... nu voia... să-și trădeze visele. Și n-ar fi vrut să-i ceară ceea ce el nu i-ar da de bunăvoie.

– Nu mai sunt supărată în legătuă cu misiunea, recunoscu ea, încercând să se concentreze asupra unui punct de pe peretele care se afla în spatele lui Devin. Bobby mi-a promis că nu se va mai băga în viața mea personală. Știu că el te-a vârât în această treabă, iar tu ți-ai dat seama că asta mă face să sufăr. Așa că, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu sentimentele mele. E în regulă. S-a terminat.

Devin se încruntă.

– N-aș face niciodată ceva care să te facă să suferi, Brittni. Se uită la expresia feței ei, încercând să ghicească la ce se gândește. N-aș încerca niciodată să-ți controlez viața.

– Știu, îl întrerupse Brittni. N-ar fi trebuit să te compar cu Alan. El a încercat în mod deliberat să mă manipuleze, din orgoliu. Tu ai vrut numai să mă protejezi.

– N-ar fi trebuit să fiu de acord cu planul lui Bobby, zise el. Dacă aș putea să mă întorc în timp...

– Nu ne putem întoarce, îl întrerupse Brittni, temându-se de felul în care evoluase discuția. Nu voia să-și aducă aminte de croazieră, imaginându-și cum ar fi fost dacă Devin n-ar fi fost acolo la cererea lui Bobby.

Își mușcă nervoasă buza de jos. Deja mersese prea departe.

Spunându-i lui Devin că-i trecuse supărarea pricinuită de înțelegerea lui cu fratele ei, se simți deodată fără apărare, însă ușurarea pe care o zări în ochii lui Devin îi spuse că făcuse

ceea ce trebuia. Nu-l putea lăsa să poarte o vină ce nu-i aparținea. Ceea ce fusese, ceea ce făcuse, nu făcuse din egoism. Știa asta tot atât de bine cum știa că îl iubește.

Însă, recunoscând acest adevăr în fața lui, își lăsase garda jos. În clipa următoare, el își întinse mâna și-i mângâie cu degetele obrazul.

– Nu cred că mai avem ce să ne spunem. Păși înapoi, îndepărtându-se de atingerea lui paralizantă. Devin lăsă mâna în jos, dar intensitatea privirii lui continua să-i trimită săgeți arzătoare în tot corpul.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el blând.

– Ce întrebare? întrebă ea automat, apoi își aminti de ce întrebare era vorba. Trăgând de timp, făcu câțiva pași spre ușa de sticlă care dădea în spatele casei. Razele roșii și portocalii ale soarelui ce se pregătea să apună treceau printre pinii înalți din curtea din spate.

Simți, mai mult decât auzi, apropierea lui Devin în spatele ei. Îi simți respirația pe obraji, înainte ca el să spună:

– Te iubesc.

Atâta gingășie în cele două cuvinte! Carapacea lui Brittni se sparse. Nu mai putea să nege.

– Știu, șopti ea fără să se întoarcă.

Emoția explodă în pieptul lui Devin. Nu-și mai putea stăpâni dorința de a o lua în brațe, de a o atinge și de a-i simți mijlocul subțire.

Voia s-o întrebe dacă și ea îl iubește. Însă nu putea. Nu încă. Stomacul îi tresări pentru un moment, la gândul riscului pe care era gata să și-l asume. Apoi, simți că are nevoie să se relaxeze, cum privea în adâncimea ochilor ei albaștri.

– Mai e ceva ce trebuie să-ți spun, zise el în cele din urmă. Am fost foarte sincer cu tine când ți-am spus că motivul pentru care am venit aici n-are nici o legătură cu serviciul tău, recunoscu el.

– O! Uimită, nu știa ce să spună.

El continuă:

– Mi-era teamă că ai început din nou să-ți cauți un soț, îi spuse el.

Brittni tresări. Se răsuci ca să privească pajiștea întunecată, culorile strălucitoare ale serii dispărând acum.

– Chiar? a fost tot ce putu să spună.

Cuvintele următoare ale lui Devin o surprinseră și mai mult.

– Asta m-a făcut să mă gândesc la ce ar fi trebuit să spun dacă aș fi făcut o casetă video, zise Devin blând, cu respirația caldă lângă urechea ei.

– Ce ai fi spus? întrebă Brittni, dorind – și nedorind – să știe.

– Aș fi început cam așa, începu Devin încet, cu voce scăzută. Îi atinse ceafa, strecurându-și degetele prin părul ei, apoi plimbându-le delicat pe piele. Aș fi spus că doresc să cunosc pe cineva – pe cineva ca tine, cu părul ca aurul topit strălucind în soare...

Îi dădu părul într-o parte.

– Cineva cu ochi albaștri care scânteiază și cu o inimă atât de sensibilă încât s-ar putea frânge lângă cineva înspăimântător ca mine, continuă el în timp ce degetele îi coborau pe umerii ei cu o gingășie amețitoare. Cineva care să fie interesată... Îi sărută gâtul, înnebunind-o cu senzualitatea lui... de o relație... Buzele lui se înfruptară din carnea ei și o atingere ușoară a umerilor o făcu să-și îndrepte fața spre Devin... de lungă durată, sfârși el, săgetând-o în suflet.

Inima ei începu să bată cu putere. Încercă să vorbească, însă nu putu. Putea numai să privească.

– Brittni, continuă Devin, cu voce scăzută și uitându-se în ochii ei. Am așteptat mult timp să mă trezesc și să-mi împlinesc viața. Poate prea mult.

Brittni realiză că el folosea cuvinte pe care ea le folosise ca să explice cum trecuse peste trecutul ei dificil.

Devin continuă:

– Am lăsat fantomele trecutului să-mi conducă viața. Tu mi-ai mărturisit cum era s-o iei de la capăt, zise el. Este prea târziu?

Brittni simți un val de căldură când își dădu seama ce voia el să spună.

– Niciodată nu este prea târziu să o iei de la capăt, șopti ea înghițind nodul pe care-l simțea în gât.

Devin o privi cu seriozitate.

– Vrei să te căsătorești cu mine? întrebă el. Brittni se uita încă la el fără grai și el începu să se teamă că este prea târziu, până la urmă. Nu te forțez...

– Nu, sst. Brittni îl întrerupse, oprindu-i cuvintele cu o scurtă apăsare a degetelor pe buzele lui. Nu mă forțezi. Nu e vorba de asta. Numai că... Se simțea copleșită, se gândi ea să spună, însă știa că era mai mult decât atât.

Bucuria pe care o simțea în suflet nu putea fi exprimată în cuvinte. Devin nu-i oferea o a doua șansă. El îi oferea totul.

– Te iubesc, zise ea în sfârșit.

Devin zâmbi.

– Atunci mărită-te cu mine, zise el din nou, prinzând curaj.

– Păi... Vocea ei era întrebătoare. Presupun că ar trebui să mă gândesc serios la căsătorie, zise ea cu cochetărie.

– Ar trebui?

– Da, încuviință ea. Puse un deget pe pieptul lui, apoi coborî mai jos, răscolind pasiunea lui Devin pe măsură ce cobora. Dar mai trebuie un singur lucru ca să fiu sigură.

Își fixă privirea asupra lui. Devin își coborî mâinile de-a lungul spatelui ei, reușind cu greu să se stăpânească.

– Și care va fi acel lucru? întrebă el cu voce răgușită.

Ea zâmbi.

– Poate că, șopti ea, trecându-și brațele pe după umerii lui

și lipindu-se de el, ai putea să-mi spui ce altceva ai mai spune în caseta ta. Îi atinse gâtul cu limba. Ori poate, îi sugeră ea cu gura lipită de buzele lui, ai putea numai să-mi arăți.

– Știi ce-mi faci tu acum, Brittni? întrebă el cu vocea spartă.

– Da. Ea zâmbi cu o neascunsă încântare.

– Promiți să faci asta tot restul vieții?

– Da.

– Atunci îți voi arăta tot ceea ce voiai să vezi, îi promise el, luând-o în brațe și urcând scările cu ea. Și apoi și-au arătat unul altuia dragostea și magia care știau că va dura pentru totdeauna.

Mai târziu, mult mai târziu, când stăteau întinși, cu trupurile unul lângă altul și inimile topite, în patul mare, confortabil al lui Brittni, ea își lipi obrazul de pieptul lui și zise:

– În legătură cu propunerea de căsătorie... Se ridică puțin pentru a-i privi ochii în întuneric. El îi întoarse privirea, serios. Da, zise ea simplu, după un moment de tăcere. Mă voi mărita cu tine.

Devin surâse, apoi o trase deasupra lui. Sânii ei se apăsau pe pieptul lui, incitându-l.

– Te iubesc, zise el.

Își lipi gura de a ei, apoi se ridică peste ea, gata să primească și să dea ceea ce le aparținea pentru toată viața de acum înainte.

Sfârșit